வெளியீடு-18

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார், எம்பெருமானார், ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

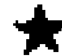
வைகுந்தம் புகும் மண்ணவர் யார்?

(விலக்ஷண மோக்ஷாதிகாரி நிர்ணயம்)

ஆசிரியர்:

"கலைவிலக்கு மொழியாளர்"
பேராசிரியர்

டாக்டர் இரா. அரங்கராஜன், M.A., Ph.D.,
மதுரை

ஆழ்வார்கள் அமுத நிலையம்

37, சௌத் கூவம் ரோட்,
கோமளேசுவரன்பேட்டை, சென்னை-2

பதிப்புரை 1987 ரூபாய்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

பொருளடக்கம்

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார், எம்பெருமானார், ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

வைகுந்தம் புகும் மண்ணவர் யார்?

1. ஜாயமாந கால கடாக்ஷம்-கருவிலே திருவுடைமை

திருமகள் கேள்வனான எம்பெருமான் உயர்வற உயர் நலம் உடையவன்; தன் நிகரற்ற தலைவன்; தடுப்பாரில்லாத உரிமை பெற்றவன்; இத்தகையோன் கருணையே வடிவமாகவும் விளங்குகிறான். ஆதலால் பிறவிப் பெருங் கடலில் விழுந்து கரையேற மாட்டாது மாறி மாறிப் பல் வகைப் பிறப்புகளிலும் உழன்று திரியும் சேதனர்களில் சிலரைக் கைதூக்கிக் கரையில் ஏற்றுவதாகத் திருவுள்ளம் பற்றுகிறான். அப்போது ஜீவர்களின் மீது அவனுக்குக் கிருபை ஏற்படுகிறது. ஜீவர்கள் தாம் ஸம்பாதித்த புண்ய பாபங்களாலே துக்கங்களை அநுபவித்துக்கொண்டு படு கிற அவஸ்தைகளைக் காணும்போது எம்பெருமானுக்கு ஜீவர்களின் மீது எல்லையற்ற கிருபை இயல்பாகவே ஏற்படு கிறது. அதனால் காரணம் ஏதும் கருதாத தன்னுடைய இயற்கை இன்னருளால் ஜீவர்களில் சிலரைப் பிறக்கும் போதே அங்கண் இரண்டும் கொண்டு நோக்கி அருளு கிறான். இதனையே ஜாயமாந கால கடாக்ஷம் என்பர். ஜாயமாந கால கடாக்ஷம் பெற்ற பாக்யசாலிகளே கரு விலே திருவுடையவர்கள். கருவிலேயே திரு வாய்க்கப் பெற்றவர்களுக்கே மோக்ஷத்தில் இச்சை பிறக்கிறது.

2. அர்த்த பஞ்சக ஜ்ஞானம்-ஐம்பொருள் அறிவு

மிக்க இறை நிலை, மெய்யாம் உயிர் நிலை, தக்க நெறி, தடையாகும் ஊழ்வினை, மோக்ஷவாழ்வு என்று சொல்லப்

படும் ஐந்து வகை நிலைகளைப் பற்றிய அறிவும், அவ்வறிவுக்கேற்ற நல்லொழுக்கமும் ஒன்று சேரவேண்டும். அப்படி ஒன்று சேரப்பெற்ற பிறகு தான் மோக்ஷமாகிய பெரு வாழ்வு கிடைக்கும். அர்த்த பஞ்சக ஜ்ஞானமாகிற ஐம்பொருள் அறிவு ஏற்படாத பக்ஷத்தில் மரணமும் மறு பிறப்பும் தொடர்ந்து பிறவித்துயரங்களுமே உண்டாகும். இவ்வாறு சாஸ்த்ரங்கள் உறுதியாகத் தெரிவிக்கின்றன. அப்படியானால் மோக்ஷருசி ஏற்பட்டவன் அர்த்த பஞ்சக ஜ்ஞானத்தை எவ்வாறு பெறலாம்? என்ற கேள்வி எழுகிறது.

வேத வேதாந்த ஸாரங்களை உள்ளபடி நன்கு உணர்ந்தவனாய், பரமாத்மாவான எம்பெருமானையே இடையறாது சிந்திப்பவனாய், இதர உலகியற் பொருளில் வெறுப்பையும் உடையவனாய் விளங்கும் ஒரு நல்லாசிரியனை (ஸதாசார்யனை) அடைந்து அடிபணிந்து பணிவிடைகள் செய்து அவனிடமே அர்த்த பஞ்சக விஷயமான ஞானத்தை ஸம்பாதித்துக் கொள்ளவேண்டும். அந்த ஆசார்யனும் தன்னை வந்து அடையும் சிஷ்யனுடைய எண்ணங்களை நன்றாகச் சோதனை செய்து பார்த்துத் தகுதியுடையவனாகத் தெரிந்தால் பரம்பொருளை அடைவதற்குச் சாதனங்களைத் தெரிவிக்கும் விசேஷமான அர்த்த பஞ்சக ஜ்ஞானத்தை உபதேசித்து அவனை மோக்ஷத்திற்குரியோனாக்கி உய்வடையச் செய்வான்.

3. சிஷ்ய லக்ஷணங்கள்-நன்மாணாக்கர் இலக்கணங்கள்.

மோக்ஷத்தை எய்துவதற்குத் தகுதியைப் பெற்று உய்ய விரும்பி ஸதாசார்யனை அடையும் சிஷ்யனுடைய லக்ஷணங்களை சாஸ்த்ரங்கள் தெளிவாக வரையறுத்துச் சொல்லியுள்ளன. அவற்றை முறையாக அறிந்துகொள்ள வேண்டும். அவையாவன:

1. தன்னுடைய உயிரையும் உடலையும் பிற உடைமைகளையும் ஆசார்யனுக்கே உரிமையாக்கி ஆசார்யன நினைவுகளையே வழியாகக் கொண்டு "எந்தம்மை விற்கவும் பெறுவார்களே" என்கிறபடியே ஆசார்யனுக்கு விற்பதற்கும் தகுதியான அடிமையாய் ஆகவேண்டும்;

2. ஸத் விஷயங்களில (நல்ல விஷயங்களில) புத்தியைப் படிய வைக்கவேண்டும்;

3 ஸாதுக்களான பெரியோர்களுக்குத் தொண்டு செய்யவேண்டும்;

4. நல்லொழுக்கங்களிலிருந்து நழுவாதிருக்க வேண்டும்;

5. மெய்யறிவை (தத்வ ஜ்ஞானம்) பெருக்கிக் கொள்வதில் வேட்கை பெருகவேண்டும்;

6. ஆசார்யனுக்குப் பணிவிடைகள் செய்வதில் எப்போதும் விருப்பமுடையவனாய் இருக்கவேண்டும்;

7. தன்னைப் பற்றிப் பெருமையாக நினைக்கும் அபிமானத்தை அகற்றவேண்டும்;

8. ஸாஷ்டாங்க நமஸ்காரம் செய்வதற்கு (தண்டன் சமர்ப்பிக்க) எப்போதும் விரும்பியிருக்கவேண்டும்;

9. ஐய வினாக்களைக் கேட்டு அறிவைப் பெருக்கிக் கொள்ளும் காலத்தை எப்போதும் எதிர்பார்க்கவேண்டும்;

10. ஐம்பொறிகளையும் மனத்தையும் எப்போதும் தன்வசப்படுத்தி யிருக்கவேண்டும்;

11. பிறருடைய உயர்வைக் காண விரும்பாத பொறாமை என்னும் கெட்ட குணத்தை அறவே அகற்ற வேண்டும்;

12. ஆசார்யன் திருவடிகளில் அடைக்கலப் பொருளாகத் தன்னை நினைக்கவேண்டும்;

13. இறைவனுடைய ஆணைகளின் வடிவமான சாஸ்த்ரங்களில் விச்வாஸத்தைப் பெற்றிருக்கவேண்டும்.

இவை அனைத்தையும் "ஆத்ம குணங்கள்" என்று சொல்லுவார்கள். இவற்றில் சமமும் தமமும் முதன்மையானவையாகும். சமம் என்பது புறக்கரணங்களையும், தமம் என்பது அகக்கரணமான மனத்தையும் அடக்குவதாகும்.

இவ்வளவு நற்குணங்களும் நன்கு நிரம்பிய ஒரு சிஷ்யன் கிடைத்தால் அவனுக்கே ஆசார்யன் ஹிதங்களை உபதேசிக்கவேண்டும். அப்படி இல்லாதவனை சிஷ்யனாகச் சேர்த்துக்கொள்ளக்கூடாது.

4. ஸச்சிஷ்ய ஸம்பந்த ப்ரபாவம்–நன் மாணாக்கனால் வரும் நன்மை.

ஸச்சிஷ்ய ஸம்பந்தத்தால் ஆசார்யனுக்கு நன்மையே விளையும். இதை அறிந்துகொள்ளாது இதற்கு விரோதமாகத் தகுதியற்ற சிஷ்யனை அவன் கொடுக்கும் த்ரவ்யத்தை ஆசைப்பட்டுச் சேர்த்துக்கொண்டால் ஆசார்யனுக்கு ஆத்மநாசம் உண்டாகும். சிஷ்யனுடைய பாபங்கள் ஆசார்யனை அடைகிறது என்று நூல்களில் வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளன. விலக்ஷணமான நல்ல சிஷ்யனுடைய ஸம்பந்தத்தின் ப்ரபாவத்தை விளக்கும் ஒரு நிகழ்ச்சி எம்பெருமானார் வரலாற்றில் காணப்படுகிறது.

ஒருநாள் கூரத்தாழ்வானுடைய புராண ப்ரஸங்கத்தில் ப்ரீதி அடைந்த திருவரங்கர் ஆழ்வானுக்குப் பரமபதத்தைப் பெரும் பரிசாக வழங்கினார். ஆழ்வானும் மிகுந்த அடக்கத்தோடு தன்னோடு ஸம்பந்தம் பெற்ற எல்லோர்க்கும் பரமபதத்தைப் பரிசாகப் பெற விரும்பினார். அவ்விதமே எம்பெருமானும் திருவுள்ளமானான். இதனைக் கேள்வியுற்ற எம்பெருமானார், "முன்பு திருக்கோட்டியூர் நம்பிகளின் ஆணையை மீறியபோது நரகம் புகுவதாக நிச்சயித்திருந்த நமக்கு இனிமேல் ஆழ்வானோடு உண்டான ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தால் பரமபதம் கிடைக்கப்பெற்றோம்!" என்று மகிழ்ச்சியால் தமது

காஷாய திருப்பரிவட்டத்தை முடிந்து மேலே எறிந்து பிடித்துக் கூத்தாடினார்.

இப்படி நல்ல சிஷ்யனுடைய ஸம்பந்தத்தால ஆசார்யனுக்கு ஏற்றம் உண்டாவதைப் போல் இழிவான சிஷ்யனுடைய ஸம்பநதத்தால் ஆசார்யனுக்கும் இழிவுகள் உண்டாகி அனர்த்தங்கள் ஏற்படும் ஸத்புத்ரனைப் பெற்றெடுத்த தந்தைக்கு 'புத்' என்று கூறப்படும் நரக வேதனை உண்டாகாது தடுக்கப்படுகிறது; அஸத்தான புதரனைப் பெற்றெடுததால தநதைக்கும், மற்ற உறவினர்களுககுங்கூட விநாசமே ஏற்படுகிறது ஆசார்ய சிஷ்ய ஸம்பந்தமும பிதா புத்ர ஸம்பந்தத்தைப் போன்றதேயாகும்

இவ்வாறு இழிவான சிஷ்ய சம்பநதம் அபாயத்தை உண்டாக்குவதைப் போலவே ஒழுக்கங் குன்றிய ஆசார்ய ஸம்பந்தமும் அழிவுக்குக் காரணமாகிவிடும். ஆதலால் ஸதாசார்ய லக்ஷணங்களை அறிந்துகொண்டு நல்லாசிரியரான ஒருவரையே ஆசார்யனாகப் பற்றவேணும்.

5. ஸதாசார்ய லக்ஷணங்கள் - நல்லாசிரியர் இலக்கணங்கள்.

1. ஸத்ஸம்ப்ரதாய பரமபரையில தோன்றியிருக்க வேணடும். அதாவது ப்ரபநநஜந கூடஸ்தரான ஸவாமி நம்மாழவாா தொடங்கிப் பெருகிவரும் ஆசார்ய பரமபரையில் சோநதிருக்கவேண்டும. எம்பெருமானுடைய திருமுடி ஸமபநதமும், திருவடி ஸம்பந்தமும பெறறு இருகிளையாக ப்ரகாசிககும் குரு பரம்பரையில ஓராணவழி ஆசாாய குலஙகளிலோ அனறி, எமபெருமானால நியமிக்கபபட்ட எழுபத்துநானகு ஸிம்ஹாஸநாதிபதிகளின வம்சங்களிலோ அவதரிததவர்களே ஸதாசாாய ஸமபநது நிறையப் பெற்று ஆச்ரயிக்கத் தககவாகளாயிருப்பர்.

2 ஸ்திரமான புத்தியுடையவனா யிருக்கவேண்டும்;

3 உபதேசம் செய்யும்போது சிஷ்யர்களுடைய த்ருஷ்ட பலன்களை நினைக்காது அவர்களை எம்பெருமானுக்கு மங்களாசாஸனம் செய்யும் (பல்லாண்டென்று காப்பிடும்) பரம பாகவதர்களாகத் திருத்திப் பணி கொள்வதையே நினைக்கவேண்டும்;

மங்களாசாஸனத்துக்கு ஆள் சேர்ப்பதே ஆசார்யனுக்கு உயர்ந்த பணியாகும். மேலும் உபதேச காலங்களில் தன்னை ஆசார்யனாகவும், சிஷ்யனைத் தன்னுடைய சிஷ்யன் என்றும் அபிமானித்தல் கூடாது. சிஷ்யனை ஸப்ரஹ்மசாரியாகவே (உடன் கற்பவன்) பாவிக்கவேண்டும் தன்னுடைய ஆசார்யனுக்குக் கீழ் இருவரும் அடி பணிந்து அறவுரைகளைக் கற்பதாகவே எப்போதும் கருதவேண்டும்;

4. வேதாந்தங்களின் தாற்பரியார்த்தங்களைத் தெளிவாக அறிந்து அறிந்தபடியே போதிக்க வல்லவனாகவும் இருக்கவேண்டும்;

5. எம்பெருமானிடத்து எப்போதும் நிஷ்டை கூடியவனா யிருக்கவேண்டும்;

6. ஸுகதுக்கங்கள் மேலிடுகிற காலங்களில் மகிழ்ச்சியும் வருத்தமும் கொள்ளாது சமநிலையில் மனம் இருக்கவேண்டும்;

7 ஸத்வகுணமே நிறைந்திருக்வேண்டும்;

8. எப்பொருளிலும் மெய்ப்பொருளை அறிய வல்லவனாகவும், அறிந்த அம்சத்தை எடுத்துரைக்க வல்லவனாகவும் இருக்கவேண்டும்;

9. சிஷ்டாசாரங்களாய் மேலையார் செயல்கள் வேண்டுவனவாயுள்ள ஆசாரங்களை அறிந்து ஒழுகவேண்டும்;

10 ஆஹார நியதி, ஸஹவாஸ நியதி, அநுவர்த்தன நியதி என்று மூன்று வகை நியதிகளைக் கடைப்பிடிக்கவேண்டும்;

உணவுக் கட்டுப்பாடு, உடன் வாழ்வுக் கட்டுப்பாடு, பின்பற்றும் கட்டுப்பாடு என்று இவற்றைக்கொள்ளலாம். அதாவது இன்ன உணவுகளை உட்கொள்வது, இன்னா ருடன் உறைவது, இன்னாரைப் பின்பற்றுவது என்று வரையறைகள் செய்துகொள்ளவேண்டும்.

(i) **ஆஹார நியதியாவது** சாஸ்த்ரங்களில் விலக்கப் பட்ட உணவுகளை விலக்குவதும், தீயோர்களின் தொடர்பு கூடிய உணவுகளை விலக்குவதும், சிராத்த சாந்திகளாகிற சில நிமித்தத காரணங்கள் மற்றும் கேசம், எச்சில் ஆகிய வற்றின் ஸ்பர்சம் பெற்ற உணவுகளை விலக்குவதும் ஆஹார நியதியாகும்.

பிணச்சோறு, மணச்சோறு, விலைச்சோறு ஆகிய வற்றை அறவே விலக்கவேண்டும்.

(ii) **ஸஹவாஸ நியதியாவது:** தேஹத்தையே ஆத்மா வாகப் பிறழ உணர்ந்தவர்கள், பிற தெய்வங்களைத் தொழுகின்றவர்கள், எம்பெருமானைத் தொழுதாலும் அவனபால பிற உலகியற் பலன்களை இச்சிப்பவர்கள், எம்பெருமானையே பயனாக இச்சித்தாலும் அவனை அடைய அவனையே பற்றாது வேறு வழிகளைப் பற்றுகின்றவர்கள் ஆகிய ப்ரதிகூலர்களைக் கண்டால பாம்பையும் பெரு நெருப்பையும கண்டாற்போல் நெருங்குவதற்கு பயப் பட்டு விலகிச் சென்று ஞான அநுஷ்டானங்கள் வடிவிலே காணலாம்படி ப்ரகாசிக்கும பரம ஸாத்விகர்களான பாகவதர்களோடே எப்போதும் கூடியிருப்பதுவே ஸஹ வாஸ நியதியாகும்.

(iii) **அநுவர்த்தன நியதியாவது.** பொருள சம்பாதிப் பதற்காக அரசியல அலுவலகங்களில் தொடர்பு வைத்துக் கொண்டு அங்கு திரியும ஒழுக்ககேடர்களான ஸாமான்ய ஸம்சாரிகளின பின கைகட்டிச் செல்லாது, பொருள் வரவானது வினைப்பயன எனபதை உணர்ந்து கொணடு அதறகாக அலையாது ஸதாசார்யனையே பின பற்றி வாழும் நிலையே அநுவர்த்தன நியதியாகும.

11. ஆடம்பரமும் அஸூயையும் சிறிது மற்றவனு யிருக்கவேண்டும்;

12. மகளிரின் இச்சையிலும், அரவணைப்பிலும், மிக வும் தாழ்ந்த பொறியுணர்வுகளிலும் விருப்பமில்லாதவனு யிருக்கவேண்டும்;

13. பிறருடைய துயர் கண்டு பொறுக்கச் சக்தியற் றவனு யிருக்கவேண்டும்;

14 தானைச் சார்ந்த சிஷ்யன தவறி நடந்தால் அவனைக் கண்டித்து சிக்ஷிக்க வல்லவனு யிருககவேண்டும்;

15. தீவினைகளுக்கு அஞ்சி அவை தான் அறியாத படியும தன்னிடம் சாராதபடி விழிப்பாக இருக்க வேணடும்;

16. தனக்கும் பிறர்க்கும நன்மைகளே உண்டாக் கூடவது என்று எப்போதும் சிந்திப்பவனு யிருக்க வேண்டும்.

6. ஆஹார நியதி விஷயத்தில் சில ஆக்ஷேப ஸமாதானங்கள்:

ஆஹார நியதியில் சாஸ்த்ரங்களில் விலக்கப்பட்ட மது மாமஸங்களான நிஷித்த த்ரவ்யங்களை உட்கொள் ளக்கூடாது என்று பார்ககப்பட்டது.

ஆக்ஷேபம் 1. ஆசாரத்தை நிலைநாட்டுவதற்காகத் திரு அவதாரம் செய்தவராகச் சக்ரவாத்தி திருமக னை இராமபிரானைக் கொண்டாடுகிறோம். சிறிய திருவடியான அநுமன் அசோகவனத்தில் பிராட்டியிடம் விண்ணப்பம் செய்தபோது, பிராட்டியைப்பிரிநத துக்கத் தில் பெருமான் கடித்ததும் ஊர்ந்ததும் அறியாதவராய் மனம் சோர்ந்து மது மாமஸங்களை புஜிக்காது துயருறற தாகத் தெரிவிக்கிறன். "த மாம்ஸம ராகவோ புங்க்தே ந சாபி மது ஸேவிதே" என்பது அநுமன வார்த்தை யாகும். இவ்வார்த்தையை ஊன்றி நோக்கினுல்,

பெருமாள் பிராட்டியோடு கூடியிருந்த காலத்தில் மது மாம்சங்களை புஜித்துவந்தார் என்று எளிதில் ஊஹிக்க முடிகிறது. அப்படியானால், தர்ம ஸம்ஸ்தாபனம் செய்யப் பிறந்தவர் கடைப்பிடித்து ஒழுகிய ஆசாரமாகிய மது அருந்துதலும், ஊனை உண்ணுதலும் பின்பற்றத் தக்கதன்றோ! அப்படியிருக்க, ஆஹார நியதியில் மது மாம்சங்களை விலக்கச் சொல்லியது எப்படிப் பொருந்தும்?

ஸமாதானம்—பெருமாள் ஸாமாந்யமான (பொதுவான) வர்ண தர்மங்களில் ஊற்றம் உடையவர். அதாவது வர்ண அநுகுணமாக சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்ட தருமங்களை அநுஷ்டிப்பதில் கருத்துடையவராக விளங்கினார். அதனால் க்ஷத்ரிய வர்ணத்தவர்களுக்குப் பொருந்திய மாம்ஸங்களும் பேரரசர்கள் நுகர்தற்குரிய பலவகை நறுமணம் மிக்க மலர்களின் ஸாரமான மது பானத்தையும் பெருமாள் அங்கீகரித்தார்; தம்முடைய வர்ணத்துக்கு விரோதமாக மது மாம்ஸங்களை நுகர்ந்தார் என்று கூறமுடியாது. அதனால் வர்ண விருத்தமான (முரணான) துராசாரதத்தைப் பெருமாளிடம் கமத்த முடியாது. மேலும் பெருமாள் "வர்ண தர்மிகள்" என்று சொல்லப்படும் நிலையில் உள்ளவர். அவருடைய ஒழுக்கத்தைப் பரமைகாந்திகளாய், ஸத்வ நிஷ்டர்களாய், வேதாத்யயனபரர்களாய் விளங்கும் ஆசார்யர்கள் அநுஷ்டிக்கவேண்டும் என்று நினைத்தலும் கூடாது. பரமைகாந்திகள் எனப்போர் எம்பெருமானை ஒருவனையே எல்லாமாக நினைத்துப் பிறிது ஒன்றையும் பற்றுது விட்டிருக்கும் உயர்ந்த நிலையில் உள்ளவர்கள் இத்தகைய உத்தமர்கள் தூய ஸத்வ நிஷ்டை கூடியவர்கள்; கிராம குலங்களால் வரும் பெயரும் புகழும் அனர்த்தஹேது என்று அவற்றை உதாசீனம் செய்து பகவத் பாகவத பரதந்த்ரர்களாய் (இறைவனுக்கும் அடியார்களுக்கும் ஆட்பட்டவர்களாய்) வர்ணாச்ரம ஆசாரங்களைக் காட்டிலும் சிறியதான வைஷ்ணவ ஸமயாசாரங்களையே மேம்

பட்டவையாகக கருதி அவற்றிலேயே ஊன்றியிருப்பார் கள். அவாகளும் மது மாம்ஸங்களை ஏற்றுககொளளலாம் எனறு நினைபபதும பெரும பாவமாகும்.

மது மாமசஙகளை நிந்தித்தததறகு ஒரு காரணம் உணடு. அவை சிறு தெயவங்களைக குறித்துச் சில புறச் சமய ஆகமஙகளில் விதிககபபட்டிருபபதால அவை சிஷடாகளால (பெரியோாகளால்) அறவே விலக்கப்பட் டுளளன தேவதாந்தரபரர்களால உட்கொள்ளப்படும் அநதத த்ரவயஙகள மறநதும புறம தொழாத பரமை காந்திகளால மறநதும நினைககப்படுவதிலலை.

ஆக்ஷேபம் 2 — ஸ்ரீராமாயணததில பெருமாள் ருத்ர இநதராதி தேவாகளை ஆராதித்தார் என்று சொல்லபபடடுளளதே! அதுபோனறு பரமைகாநதி களான வைஷ்ணவாகளும அவர்களைத தொழுதால எனன? தொழுகிற காலத்தில அவர்களுக்கு அாப்பணிக் கப்படட மது மாம்ஸஙகளை உடகொணடால என்ன? என்ற கேள்விகள் எழலாம.

ஸமாதானம் — ஸவதநத்ரரான பெருமாள அவதார காலஙகளில அநுஷடித்தவை என்று கருதி பிராட்டிக்குச் சமமான ஸ்வரூபத்தை யுடையவராய் பகவத் பரதநத்ர பரிசுதத ஆத்மாக்களான பரமைகாந்திகளால தேவ தாநதர பஜநம (பிற தெயவங்களை வழிபடல) செய்ய இய லாது. அவர்கள அநநயார்ஹ சேஷத்வமே (பிறருக்கு உரிமையாகாதிருத்தல) ஆத்மஸ்வரூபம் எனற ஊறற முடையவாகள். ஆதலால அவர்கள பெருமாளைப் பின் பற்றி அகதி, இந்த்ராதி தேவர்களை ஆராதிககமாட்டாா கள், ஆராதியாது போகவே அவர்கள் மதுமாம்ஸாதிகளை ஏற்றுககொள்ள வேணடுமென்ற நிலையே ஏறபடாது.

இனனமும அவதாரஙகளுககு ஏற்றதான சில செயல் களை அநுஷ்டிப்பதறகாக காடடினுல, பரஹமஹத்தி, உயிர்கொலை, பிறன மனை நயத்தல, பிறர் பொருள

கவர்தல் ஆகிய இழிந்தசெயல்களும் அநுஷ்டானங்களாக ஆகிவிடும் ஆபத்து உள்ளது. இக்ஷ்வாகு குல திலகரான பெருமாள் ப்ராமமண ஜன்மத்தில பிறந்த இராவணனைக் கொன்றார். அதனால் ப்ரம்மஹத்தி (ப்ராமமணரை வதித்தல)பற்றததகுமா? கிருஷ்ணாவதாரத்தை அநுசரித்து பிறன மனை விழைதல், பிறர்பொருள் கவர்தல் ஆகியவை பற்றததககதாத ஆகிவிடுமா? ஆகையால, அவைஙெயல லாம செயயததககவை என்றாகிவிட்டால் பஞச மஹா பாதகஙகளும் ப்ரபந்ந தர்மங்கள எனறாகி மஹா நாசங களே பலனாகி விடும். அவதாரஙகளில் எமபெருமான் செய்த மேறகுறித்த செயலகளெல்லாம் அவன ஒருவனு லேயே செய்யத்தக்கனவாகும், நுட்பமாக ஆராய்ந்து பார்த்தால அவற்றிலும தீங்கின்றி நன்மையே மிகுந்து அறச் செயல்களாகவே அடியார்களால கொள்ளப்படும.

ஆக்ஷேபம் 3 — சரம சுலோகததில "ஸர்வ தர்மாந் பரித்யஜ்ய" எல்லாதர்மங்களையும அறவே விட்டுப் பற்றுக என்று விதிக்கப் பட்டிருக்கிறதே! (எலலா தர்மங்கள்) என்று கூறியதில் வர்ணாநுகுணமான தர்மமாகிய மது மாமஸ பக்ஷணத்தையும் விடவேண்டுமென்று தெரிகிறது. அப்படியானால் அதை விடுவதற்காகவாவது முன்னர் அதனைச செய்யவேணடாமோ? செய்து வநத தருமம் ஒன்றைத்தானே விடமுடியும! ஆகவே,சரம சுலோகததில ஸர்வ சபதததுககு ஸங்கோசம் (குறை) வராதபடி நிவருததிரூபமான தர்ம தயாகத்துககாக மது மாம்ஸங் களை உட்கொணடால ஒரு குறறமுமிலலை.

ஸமாதானம் — "ஸாவ தர்மங்களையும அறவே விட்டு" என்கிற தொடரில வரும் **தர்மம்** என்ற சொல்லை நனகு ஆராயந்து பார்க்கவேணடும.

தர்மம் எனபது யாது? இம்மை, மறுமை, உமமை (இஹ பரஙகள) பயனகளில எதறகு எது சாதனமோ அது தருமம எனப்படும். அதாவது பலத்திற்குச சாதன

மாக உள்ளது தருமம ஆகும். ஆனால் கீதா சரமசுலோகத்தில் வரும் தருமம் என்ற சொல் இம்மை மறுமைப் பயன்களை விளைவிக்கும் சாதனத்தைக குறிககாது; உம்மைப் (வீடு பேறான மோக்ஷம்) பயனை உண்டாக்கும சாதனத்தையே சுட்டிக் காட்டுகிறது. ஸ்ரீகீதாசாரியன அர்ஜுனனுக்கு மோக்ஷோபாயத்தை உபதேசிக்கும் ப்ரகரணத்தில வருவதால் அப்படிக் கொள்ளப்படுகிறது. ஆகவே இம்மைப பயன்களான பசு, புத்ரர், மனை, மனையாட்டி, அன்னம், ஆரோக்யம் ஆகியவற்றையோ, மறுமைப் பயனகளான சொர்க்காதி வாசங்களையோ விளைவிககும் ஸாதனமான தருமத்தை இங்கு கருத்திற் கொள்ளக்கூடாது. மோக்ஷமாகிய பெரும் பயனை விளைவிக்கும் ஸாதனமான தருமத்தையே கருத்திற் கொள்ள வேண்டும்.

அந்தத தருமமும் பலவாக சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்படுகிறது அவையாவன:— கர்ம, ஞான, பகதி யோகங்களும, அவதார ரஹஸ்ய ஜ்ஞானமும, புருஷோத்தம வித்யையும், திவ்ய தேச வாசமும், திருநாம ஸங்கீர்த்தனமும், திருவிளக்கு எரிககையும், திருமாலை எடுககையும், மற்றும் உபாய புத்தியோடு செய்யபபடும் இத்தகைய நற்செயலகளும் ஆகும.

மேறகுறித்த தருமங்களைச் செய்யும் காலத்தில் அவற்றைச் செயயத் தகுதியை உணடாககித் தரும் நித்ய நைமித்திக கர்மங்களையும் 'தருமம்' எனபது உள்ளடக்கி நிறகிறது.

எனவே, சுருதி ஸமருதிகளில மோக்ஷோபாயமாகச சோதிததுச் சொலலப்பட்டனவாயும நித்ய, நைமித்திக கருமஙகளை வடிவாகக கொணடனவாயுமுள்ள கர்ம ஜ்ஞான யோகஙகளையே ''ஸர்வ தர்மங்கள்'' எனறு தொடா விளக்குகிறது. இந்த தர்மஙகள மோக்ஷோபாயம என்று சொலலுமபோதும ஒரு விஷயத்தைக் கவனமாக நெஞ்சிற கொள்ள வேண்டும.

இவை எல்லாம் நேராக மோக்ஷ உபாயங்கள் அல்ல. எம்பெருமானே நேரான (ஸாக்ஷாத்) உபாயம் என்பதை உறுதியாகக் கருத்தில் கொள்ளவேண்டும்.

கருணையே வடிவமான எம்பெருமான் விரைவில் பிறவிப்பிணியை ஒழிக்கும் தன்னை நேரே பற்றுமாறு கூறினால், அளவு கடந்த காலமாய்த் தன் முயற்சியினாலேயே காரியங்களைச் செய்து பழகிப்போன சேதனன் (ஜீவன்) எல்லாவற்றையும் அறவே விட்டுத் தன்னைப் பரம விசுவாஸத்துடன் பற்றுவது என்பது மிகவும் அரியதாகும். ஆதலினால் அத்தகையவர்களையும் கைவிட மனமில்லாத கருணையாளனாகிய ஸர்வேசுவரன் அவர்கள் முயற்சிக்குத் தடை போடவில்லை, அவர்கள் முயன்று இயற்றும் மற்ற உபாயங்களில் சித்தோபாயமான தன்னைக் கலந்து அவர்களுக்கு மோக்ஷத்தின் ஸாதனமாக கர்ம ஞான பக்தி யோகங்களைச் செய்யுமாறு விதிக்கிறான். அதனாலேயே அவை மோக்ஷ உபாயங்களாகின்றன.

கசப்பு மருந்தை மேல் வெல்லத்தைத் தடவிச் சிறு குழந்தைக்குக் கொடுத்தால் அக்குழந்தை விரும்பி உட்கொள்கிறது; பிணியும் மறைகிறது, நலமும் விளைகிறது. பிணியைப் போக்கி நலத்தை விளைவித்தது உள்ளே கலந்திருந்த கசப்பான மருந்தே ஒழிய புறப்பூச்சான வெல்லம் அன்று. இந்த முறையில் மருந்து பயனளிக்கச் சற்று காலதாமதம் ஏற்படுகிறது. நேரே மருந்தே உட்கொள்ளப் பட்டால் உடனேயே பிணிதீர்ந்து நன்மை கிடைக்கிறது.

இந்த உதாரணத்தை மனத்தில் பதித்துக் கொள்ள வேண்டும். கர்ம ஞான பக்திகள் வீடுபேற்றை அளியாமல் அவற்றுடன் கலந்திருக்கும் ஈசுவரனே உபாயமாயிருந்து அதைத் தருகிறான். மேலும் கர்ம ஞான பக்திகளோடு கலந்த பகவானும் தாமதித்தே பலனை அளிப்பான். அவற்றை விட்டு அவனையே பற்றினால் அப்போதேயோ அன்றி விரைவிலேயோ பலன் கிடைக்கும்.

இனிமேல ஸர்வ தர்மஙகளையும் விட்டு (பரிதயஜய) என்று சொல்லுகையால் சிலர் 'அதர்மஙகள புகும்' என்று நினைக்கிறார்கள். ஏன் அதர்மங்கள புகும்? என்றால், தருமமானது இதைச் செய, இதைச் செயயாதே என்று இருவகையாயப் பேசப்படுகிறது. இம்முறையில இவ்விரண்டிற்கும் பொதுவாய் "தருமம்" என்ற சொலலே வழங்கி வருகிறது. ஆக நற்கருமஙகளைச்செய்கை, தீயகருமங்களைச் செய்யாது ஒழிகை என்று இருவகைபபட்டது தருமம் என்று தெளிவாகிறது. இனி, "தருமங்களைவிடு'' என்றால் நற கருமங்களை விடுவதைப் போனறே தீயகருமங்களைச் செய்யாது ஒழிகையும் விடப்பட வேண்டியதாகிறது. அதனால தீய கருமங்களைச் செயயவேணடிய நிலை உருவாகி விடுகிறது. எனவே, "ஸாவ தர்மாந பரித்யஜய'' என்ற விதியைப பினபற்ற விருமபினால், அதாமங்களாகிற தீய கருமங்களைச் செய்யவேண்டும; அபபோதுதான் கீதா சரம சுலோகத்தின 'பரிதயஜய' என்று விதியை அநுசரித்ததாகிறது. இதனால மதுமாமஸ பக்ஷணங்கள, ஜாதி துஷட ஆசரய துஷ்ட நிமித்த துஷ்டஙகளாகிற நிஷித்த த்ரவ்யஙகளை உடகொளவதால பிழையிலலை. அவை யாவும வாஞ்ஞாநுகுணமான காமங்களே. இவ்வாறும சிலர் ப்ரமிககிறார்கள்.

'ஸாவ தர்மாந் பரிதயஜ்ய' என்றதொடரில அதாமங்களைச் செய என்று சொலலவிலலை. எல்லாத தருமங்களையும் விடுக என்று செப்பியதனறி "தீயகருமங்களை செய்' என்று சொலலவிலலையே! ஆகவே மேறகுறிதத அதருமஙகளாகிற தீயகருமஙகளைச் செயயககூடாது.

ஆக்ஷேபம் 4. தெளிவாகச் சொலலவில்லையாயினும், குறிப்பாற்றலால் பொருளை அவவாறு கிரஹிக்கலாம் அனறோ! அஙஙனமானால 'அதருமஙகளைச் செய்' என்னும் பொருள் தேறவிலலையா?

ஸமாதானம் — தருமசப்தம் அதர்ம நிவ்ருத்தியைக் குறிககாது. அதாவது கீதா சரம சுலோக ப்ரகரணத்தை

(சந்தர்ப்பம்) உற்றுநோககினுலதருமம், என்ற சொல நற் கருமங்களையே குறிப்பதாகும். அப்படி ஒருக்கால் குறித் துக் காட்டினுலும் அவற்றை ஒழிந்தவற்றைச சொல்லிய தாகக் கொள்ளவேண்டும். ஏன் என்ருல்; இம்மைக்கு நன்மை தருவன, மறுமைககு நன்மை தருவன ஆகியவற் றைச் செய்யுமபோது தீய செயல்களைச செய்யாதிருததல் என்பது இயற்கையாகவே ஏற்படுகிறது. அவறறை விட் டுக் கர்ம ஜ்ஞான பக்திகளைச் செய எனக் கண்ணன எம பெருமான் உபதேசித்தான; அவற்றையும் விட்டுத தன னையே பற்றுமாறு இங்குக் கூறுகிருன. இந்த நிலேயில் "ஸர்வ தர்மாந் பரிதயஜய' என்ற தொடருக்கு "பாவங் களைச் செய்' என்பதைக் கண்ணனுடைய கருத்தாக எப்படிக் கொள்ளமுடியும்?

இறுதியாக, சேதனனேயும் ஈச்வரனேயும், பலனே யும் ஆராய்ந்து பார்த்தாலும தீய கருமங்களைச் செய்வது ஒரு நாளும் ஏற்பட வழியில்லை. சேதனன் அதருமங்களாகிற தீய கருமங்களைச் செய்தால் சேஷி யான ஈச்வரனுக்கு வெறுப்பே விளையும்; அதனுல் அவற் றைச் செய்வது சேதனனுடைய ஆத்ம ஸ்வரூபமாகிற சேஷத்துவத்திற்கு அடியோடு பொருந்தாது.

தனனை அடைவதற்குச் சேதனனுடைய தனமுயற்சி களைப் பொறுக்காத ஈசுவரனுடைய ஸவருபத்தைப பாாததால சேதனன தீய கருமங்களாகிற பாவஙகளைச் செயதல எனபது தோனற வழியிலலே. சேதனனுடைய முயற்சிக்குப் பலன இறுதியாக ஈச்வரனுடைய முக மலாச்சியே என்பதால், அபபலனுடைய ஸ்வரூபததைப பார்த்தாலும் சேதனன தீய கருமஙகளில் ப்ரவேசிககவே வழியிலலே, ஏனெனில தீய கருமங்கள் ஈசுவரனுககு முக மலாச்சியை உண்டுபண்ணுது. ஆகையால், மறற இடங் களில "அதாம நிவ்ருத்தியை'க் குறிப்பாகக் காட்டினு லும, ஈணடு அதனைக் காட்டாது நற்கருமங்களை இயற்று தல ஒன்றையே சுட்டிக் காட்டும்.

ஒன்றோடொன்று முரணபட்டுப் பேசி மக்களைக் குழப்புவதில் ஆழ்த்திய ஆறு வகைச் சமய வாதங்களையும் நன்கு ஆராய்ந்து அவை நசிக்கும்படியாக நல்ல சமய நெறிகளை முறையாக ஓர்ந்து அவற்றை கீதா சாஸ்த்ர மாக உலகுக்கு உபதேசித்தான கண்ணன்.

"பிணக்கற அறுவகைச் சமயமும் நெறியுள்ளி உரைத்த கணக்கறு நலத்தனன் அந்தமில் ஆதியம் பகவன்"

என்று இவ்வர்த்தத்தை நம்மாழ்வார் வெளியிட்டிருக்கிறார் இப்படி நல்நெறியான வேதாந்த மார்கத்தை ஆராய்ந்து வெளியிட்ட ஸ்ரீ கீதையில் வரும் சரம சுலோகத்திற்குப் பெரியோர்களால தூஷிக்கப்பட்ட செயல்களை உட்பொருளாகவும், ஸாதிக்கப்படும் பொருளாகவும் எடுத்துக் காட்டினால விபரீதங்களும் விநாசங்களுமே களைகளாக மண்டிவிடும்.

எனவே, ஆஹார நியதி நலவாசிரியனால் அவசியம் கடைப்பிடிக்கப்படவேண்டும். எச்சில, அமேத்யம் (இழிந்த பொருள்), ஜாதியிலேயே ஒதுக்கவேண்டியதான வெங்காயம், பூண்டு, முருங்கை முதலான உணவுப்பொருள் கள் ஆகிய இவை யாவும் ஸத்வ குண பூர்த்தியுள்ள உத்தமர்களால் அறவே விலக்குவதற்கு உரியனவாகும்.

ஆக்ஷேபம் 5. எலலா வஸ்துக்களுமே பரமபொருளுக்கு இருப்பிடமென்று அறிந்துகொளளும் உத்தமர்கள் அந்த வஸதுக்களில (உள்ளி, பூண்டு, வெங்காயம் போன்ற) சிலவற்றை மட்டும் எப்படி விலக்கத்தகும்? ப்ரஹ்ம பாவனை கைவரப்பெற்ற மஹான்களுக்கு பரமாத்ம சிருஷ்டியில் எலலா வஸ்துக்களும் உபாதேயமில லையா? (உபாதேயம் - கொள்ளத்தக்கது). பகவத ஸம்பந்தம் இலலாத ஒரு வஸ்து உலகத்தில் கிடையாது. ஆகவே வஸ்துக்களில் சிலவற்றை த்யாஜ்யம் (விடத்தக்கது) என்று விலக்குவது பொருத்தமில்லை.

ஸமாதானம்-சேதனனுக்கு எந்த நிலையில் உலகியற் பொருள்கள் அனைத்தும் ததீயத்வ ஆகாரத்தாலே (தத்— இறைவன்; ததீயத்வம—இறைவனோடு தொடர்பு; ஆகாரம்—வடிவு) அநுபவிக்கத் தக்கவை என்பதை அறிந்து கொள்ளவேண்டும.

ஸத்வ, ரஜஸ, தமஸ்ஸுக்களாகிற மூன்று குணங்களோடு கூடப்பெற்ற பரக்ருதி மண்டலத்தை விட்டு முக்தனை (நீங்கிய) பிறகே முற்கூறியபடி ஸமஸ்த வஸ்துக்களும சேதனனால நுகர்வதற்கு இயலும். ப்ரக்ருதி மண்டலத்துக்குள் வாழ்கின்ற காலம வரையில அவன் படைக்கப்பட்ட எலலா வஸ்துக்களிலும சிலவற்றை சாஸ்தரங்களைக் கொண்டு அறிந்து அநுபவிக்காது விலக்கவே வேண்டும்.

எலலாப் பொருள்களிலும் இறைவனைக் கண்ட ப்ரஹ்லாதனும நம்மாழ்வாரும் பரம ஞானிகள. நம்மாழ்வார் ஸர்வேசுவரனால் மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்றவர் கொடிய விஷமும் கூரிய அம்பும எரிகின்ற அனலும் ப்ரஹ்லாதனுக்கு அநுகூலமாக மாறின.

""ஸர்வ பூதாத்மகே தாத ஜகந்நாதே ஜகந்மயே |
பரமாதமநி கோவிந்தே மித்ராமித்ர கதா குத ||""

என்று ஸமநிலையில் ப்ரஹலாதன் ப்ரகாசித்தான். நம்மாழவார், "அறியும செந்தீயைத் தழுவி அச்சுதன் என்னும மெய வேவாள" என்று செந்தீயும ஆழவார்க்குக் குளிர்ந்தது. "புகழு நல ஒருவன் எனகோ" என்ற திருவாய்மொழியில், பொருவில சீர்ப் பூமி என்கோ?" என்று தொடங்கி 'யாவையும யவரும் தானாய' என்றும், 'நல குரவும் செலவும் நரகும சுவர்க்கமுமாய்' என்றும், 'நீராய் நிலனாய்த் தீயாய்க் காலாய' என்றும் வரும் பாசுரங்களில நிலம நீர தீ காற்று ஆகாசம என்ற ஐமபெரும் பூதங்களும் பூதங்களாலாகிய வஸ்துக்களும் மற்றுமுள்ள உயிர்ப் பொருள் உயிரலலாத பொருள்களும் ஸர்வேசு

வரனால் வ்யாபிக்கப்பட்டு அவனுக்கு ப்ரகாரமாகப் பொருந்தி சேஷமாயிருக்கிற நிலைகளை அநுஸந்தித்தார் நம்மாழ்வார். அதனால் ப்ரஹ்மாத்மகம் என்று கருதி நிஷித்த தரவ்யங்களான காளான், வெங்காயம், உள்ளி முதலானவற்றை அநுபவித்தாரா? இல்லையன்றோ!

ஆழ்வார், "காணவாராய்!" என்று ப்ரார்த்தித்தார். எம்பெருமானும், "ஆழ்வீர்! நாம் நம்முடைய ஜகதாகாரத்தை (உலகமாய் விரிந்த வடிவம்) காட்டினோமே அதனைக் கண்டு ஆறியிருந்தால் ஆகாதோ?" என்று ஸமாதானம் பண்ணினான். அதற்குப் பதிலாக ஆழ்வார் "எம்பிரானே! ராஜாவினுடைய சிறைக்கூடம் முதலான ஐச்வர்யங்கள் எல்லாம் ராஜபுத்ரனுக்குத் தன் பிதாவினுடைய ஐச்வர்யம் என்று ஆதரிக்கத் தக்கதாகிறது! அதுபோன்றே உலகத்திலுள்ள ஸமஸ்த வஸ்துக்களையும் உனக்கே சேஷம் என்ற பாவனையில் விரும்பினேன். அவ்வளவே ஒழிய, விபரீத ஜ்ஞானத்தை உண்டாக்குவதாய், ஆத்மஸ்வரூபத்தை அறியவொட்டாது மறைப்பதாயுள்ள ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த வஸ்துக்கள் உன்னுடைய பரஞ்சுடர் உடம்புபோல எனக்கு அநுபவிக்கத் தக்கவையாக ஆகுமோ? ஆதலால் பிரானே! நீ "கூராராழி வெண் சங்கேந்திக் கொடியேன்பால் நீ வாராய்!" என்று ப்ரார்த்தித்தார்.

முக்தர்களுக்கே ஸமஸ்த வஸ்துக்களும் ப்ரஹ்மாத்மகம் என்கிற ஸ்மரிதியான பாவனை ஏற்படுமென்று முன்னாக் கூறப்பட்டதே! அப்படியானால் நம்மாழ்வார் முக்தரா? என்ற கேள்வி எழுகிறது. நம்மாழ்வாருக்கு பிராட்டிமார், நித்யர், முக்தர், முமுக்ஷுக்கள் எல்லாருடைய பாவமும் உண்டு. இவற்றை அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் நிரூபித்துள்ளார். முக்த தசையில் ஸமஸ்த வஸ்துக்களையும் ப்ரஹ்மாத்மகம் என்று அநுஸந்திக்கும் ஆழ்வார்தாமே தாய்ப்பால் முதலான ப்ராக்ருத வஸ்துக்களை இழிந்தவை

என்று உதாசீனம் பண்ணி, "உண்ணும் சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையும் எல்லாம் கண்ணன்" என்று அநுஸந்தித்தார். ப்ராக்ருதர்களான சம்ஸாரிகளைக் காண விரும்பாது, "கொடுவுலகம் காட்டேல்", "இவை என்ன உலகியற்கை?" என்றெல்லாம் வருந்தி சரீர விமோசனத்தை (உடல் அழிவு) எம்பெருமானிடம் மன்றாடிப் ப்ரார்த்தித்தார்.

ஆகையாலே ப்ரஹ்மாத்மகம் என்ற அபிப்ராயத்தால ஸாதுக்களான பெரியோர்களுக்கு உலகியற பொருட்களில் சாஸ்த்ரங்களில விலக்கப்பட்ட இழிவான வஸ்துக்கள் ஏற்கததக்கனவாக ஒருநாளும ஆகாது.

ஆஹார சுத்தியினால (உணவுத் தூய்மை) ஸத்வ சுத்தி ஏற்படுகிறது; ஸத்வததினால ஜ்ஞானம ஏற்படுகிறது; ஜ்ஞானத்தினால் மோக்ஷம் கிட்டுகிறது. இவவாறு சாஸ்த்ரங்கள் வரையறுத்துக் கூறுகின்றன. ஆதலால ஞானத்திற்கு விரோதிகளான வஸ்துக்கள் அறவே ஒழிககப்பட வேண்டும்.

ஆழ்வார்களுககு மயர்வற மதிநலம இறைவனால் அருளபபட்டதாகையால் அவர்கள் எல்லாம (தாரக போஷக போக்ய வஸ்துக்கள்) கண்ணன் என்றே இருக்கும்படியாயிற்று. அபபடியிலலாத முமுக்ஷுக்கள (மோக்ஷ விருப்பமுள்ளவர்கள)ஸத்வகுணம மிக்க பொருளகளையே ஏற்றுககொண்டு வாழவதே அமையும. அதனால உணவுப் பொருளகளில ஜாதிதுஷ்டஙகள விலக்கப்படடே தீர வேண்டும். ஆக இபபடிப்பட்ட ஞான அநுஷ்டானங்களால நிறைநதவனே ஸதாசார்யன் என்று அறிய வேண்டும.

இதுவரையில விவரிக்கப்பட்ட அர்த்தஙகளைப் பின் வருமாறு இயைபு படுததிக கொள்ளவேண்டும:

1. ஜாயமாந கால கடாக்ஷம் (கருவிலே திரு) வாய்க்கப பெற்றவனுக்கே மோக்ஷத்தில இச்சை உண்டாகும.

2. மோக்ஷம் அர்த்த பஞ்சக ஜ்ஞானத்தாலேயே கிடைக்கும்.

3. அர்த்த பஞ்சக ஜ்ஞானத்தைப் பெறுவதற்கு ஸதாசார்யனைப் பற்றவேண்டும்

4 பற்றும்போது ஸச்சிஷ்ய லக்ஷணங்கள் உண்டாக வேண்டும்

5. ஸதாசார்யனை விலக்ஷண லக்ஷணங்களால அறிந்துகொள்ள வேண்டும.

6. ஸதாசார்ய லக்ஷணங்களில முதன்மையாக வேத வேதாந்த ஜ்ஞானம, பரபந்நஜந கூட ஸதரான நமமாழ்வார் தொடக்கமான குரு பரம்பரையில சேர்ந்திருததல், ஆஹார நியதி, சமதமாதி ஆத்ம குணஙகளும் அநுஷ்டானமும ஆகியவற்றைக் கொள்ளவேண்டும.

7. ஆஹார நியதி விஷயமான ஆக்ஷேப ஸமாதானங்களை நன்கு அறியவேண்டும.

8. ஞானம் அநுட்டானம் இவை நனறாகவே உடையனான குருவே ஸதாசார்யனாகப பற்றததககவன

7. ஆசார்ய லக்ஷணங்கள் பொருந்தாதவர்கள்

அறிவும அதறகு ஏறற ஒழுககமும் நிறையப்பெறற ஒருவனே ஆசார்யனாகப பற்றததக்கவன "ஞானம் அநுட்டான மிவை நனறாகவே உடையனான குருவை" ஆசரயிக்குமபடி (பற்றும்படி) மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செயதவர். இங்கு ஞானம என்பது இறைவனைப பறறிய மெயயுணாவாகும அதற்கு ஏறற அநுட்டான மாவது: பகவத் ஸ்வரூபததையும ஆதம ஸவரூபததையும தன் குணர்நது தனனை இறைவனுககும அடியார்களுககும சேஷம் என்று அபிமானிதது ஒழுகுதலாகும். அநுஷ்டானம இலலாது கேவலம அறிவை மட்டும் பெற்றிருப்பது முடவனைப் போன்ற நிலையாகும், அறிவைத் தேடிக் கொள்ளாது வெறும் அநுஷ்டானத்தை மட்டும் பெறு

றிருப்பது குருடனைப் போன்ற நிலையாகும். ஆதலால் அறிவு, ஒழுக்கங்களில ஒன்று குறைந்தாலும் ஆசார்யனாக எண்ணப்பட முடியாது.

இறைவனுடைய ஆணைகளான சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்ட வைதிக ஆசாரஙகளை உதாஸீனம் பண்ணி அவற்றிற்கு விரோதங்களான விபரீத ஆசாரஙகளைப் பின பற்றுகிற ஆசார்யன இறைவனுடைய வெறுப்புக்கு ஆளாகிறான்; தானும் நசிததுத் தன்னை யடைந்த சிஷ்ய னுக்கும ஆத்ம நாசததைச செயது அதோகதிக்கு ஆளா கிறான. சிலர் தம்மை ஆசார்யராகப் பெருமையுடன் அபிமானிதது அதனால் செருக்கு அடைகிறார்கள்; பொருளுக்காகவும புகழுக்காகவும போற்றப்படுவதற் காகவும் தகுதியற்ற சிஷ்யர்களைச் சேர்த்துக்கொண்டு, அவர்கள அளித்த பொருளைக் கொண்டு குடும்ப வாழ்க் கையை மேற்கொள்ளுகிறார்கள. அப்படிப்பட்டவாகளை அடையாளம் கண்டு ஒதுக்கவேண்டும். அவர்களை ஆசார் யர்களாக ஒருபோதும் பற்றக்கூடாது.

இனி, நனகு பறறததகக ஆசார்யர்களின அடை யாளஙகளை மீண்டும் நினைவிற் கொளளவேண்டும்.

நாதமுனிகள், ஆளவந்தார், எம்பெருமானாா, கூரத் தாழவான, எமபாா, படடா, நஞ்சீயர், நமபிளளை, பிளளை லோகசார்யர், மணவாள மாமுனிகள ஆகிய ஆசாாயர்களின திருவாககுகளையும் அநுஷ்டானங்களையும் நன்ருகப பரிசீலனை செயது,

மயர்வற மதிநலம அருளபபெற்ற ஆழவார்களுடைய திவ்ய ப்ரபந்தஙகளிலும, அவறறின பொருள விளக்க நூலகளான ஸ்ரீவசனபூஷணம் முதலிய ரஹஸ்ய க்ரந்தங் களிலும (ஸமப்ரதாய அர்த்தஙகளைக் கூறும் நூல்கள்) சேதனனுடைய உயவு கருதிச் சொலலப்படட ஸம்ப்ர தாய மரியாதைகளை (மரபு ஒழுக்கஙகள) மீறாது கடைப் பிடித்து;

வேத சாஸ்திர முரண்பாடுகளான தீயவொழுக்கங்களை அறவே விட்டு,

பிறரை ஒழுக்கத்தில நிலைநிறுத்தி உயவிக்கும் கருத்துடன சிஷ்டர்களான பெரியோாகளாலே பின்பற்றப்பட்ட கர்மாநுஷ்டானங்களில, அதாவது மேலையார் செய்வனவற்றில் வேணடுவனவான காமங்களை அவற்றில் உபாய புத்தியை (ஸாதனம் என்ற எண்ணத்தை) விட்டு இறைவனுடைய ஆணையை நிறைவேற்றச் செயயும் கைங்காயங்களாக அவற்றை மதித்துச் செயது.

சிஷ்யன சமாப்பித்த தரவ்யங்களில பற்று வைக்காது அவற்றை அவனுக்கே மீளவும கொடுத்து அவற்றை பகவத் பாகவத கைங்காயங்களுக்கு உபயோகிக்கச் செயது;

தனனுடைய தேஹ யாத்ரையை (உயிர் வாழ்க்கை) ஸதவநிஷ்டாகளான ஸாதுக்களால ஸமாப்பிக்கப்பட்ட பொருளைக் கொணடு எளிமையாக நடத்திக்கொண்டு;

உலகியல காரணமாக சிஷ்யனிடத்தில ஒழுக்கக் குறைவு சிறிது ஏற்பட்டாலும அவனை தண்டித்தும திருத்தியும் பணி கொணடு;

சிஷ்யனுடைய ஆதமாவை உயாகதி அடைவிக்கச் செயவதையே கடமையாகக் கொள்பவனே மிகச் சிறந்த ஆசாாயன ஆகிறான.

8. இரண்டு வகை ஆசார்யர்கள் — சேர்ப்பாரும் உய்விப்பாரும்

ஆசாாயாகளை கடகர்கள் (சோப்பாா) என்றும் உபாயபூதாகள (தாமே வழியானுர்) என்றும் இரு வகையினராகப் பிரித்துக் கூறுவர் பெரியோர். கடகதவம் உபாயதவம் என்று அவ்விரு நிலைகளும அழைக்கப்படும.

(அ) **கடகத்வம்:—** திருத்திப் பணி கொளவதற்குத் தகுதி பெற்றவர்களாயிருநதால அவாகளின் கருத்தை

ஆராய்ந்தறிந்து உலகியற் பற்றுக்கள் அற்றுப் பேற்றுக்குப் பதறுவதைப் பரிசோதித்தறிந்தும் அவர்கள பயன் வேறு கருதாத தக்கோர்கள என்றும், பகவானுக்குப் பலலாண்டு என்று காப்பிடும் தன்மையோர்கள என்றும் தோனறின பினபு அவர்களைப் பகவானேடு சேர்த்துத் திருவடிகளைப் பற்றச் செய்து ஆத்ம ஸ்வரூபத்துக்குச் சேரும்படி கறபிததல் **கடகத்வம்** என்று சொலலப்படும்.

(ஆ) **உபாயத்வம்** — ஆதம ஸ்வரூபங்களைத் தெரிவிக்கும் சாஸ்தரஙகளைக் கற்பதற்கும், கறறுல அதனபடி நடப்பதற்கும் முடியாத அறிவுக் குறைவாளர்களான குருடர், ஊமையர், செவிடா, அங்கஹீனர் ஆகியோர்களுக்கு இறைவன் அருளால் ஒருக்கால ஸம்ஸாரமாகிற பிறப்பிறப்புக்களில் அச்சமும் வெறுப்பும் ஏற்பட்டு உய்வதற்கு வேட்கை எழுந்தால், அவர்கள் உபதேசங்களுக்குத் தகுதி யற்றவரா யிருப்பதைப் பரிவுடன் நோக்கி அவர்களுக்காகத தானே இறைவனுடைய திருவடிகளைப் பற்றிச சிறு குழந்தையின் நோய தீர்க்கத் தாயே மருநது பருகுவதைப் போல் ஆசார்யன தானே அவ்வாறு சரணவரணம் பணணித் தனனுடைய அருட் பார்வையால் அவர்களை ஸம்ஸாரததிலிருந்து கரையேறும்படி உய்வித்தல் **உபாயத்வம்** என்று சொல்லப் படும்.

9. எம்பெருமானுர் ஊமைக்கு அருள் செய்தது

ஒரு நாள எம்பெருமானுர் திருமுனனர் செவிடும ஊமையுமான ஒரு சிறுவன ஆர்த்தியோடு தனடனிடடதைக் கண்ட எம்பெருமானுரும அச்சிறுவன ஞான அநுஷ்டானங்களுக்கு யோக்யதை யிலலாதவனுன நிலைமையை உணர்நது அவன மீது தயை மீதூர்ந்து தம்முடைய திருவடிகளைக காட்டி, சைகையால அவற்றை "இதயத்திலே இட்டுக்கொளக" என்று அவன தலையிலே திருவடிகளை வைததார். அப்போது அதைக கணட

கூரததாழவான், "ஐயோ! நாம கூரகுலத்திலே பிறந்து சாஸதரங் கறறுக கெடடோம! நாமும ஒரு ஊமையாயப் பிறநதால எம்பெருமானார் திருவடிகள தாமே அடியேனைத தேடி வநதிருககுமனறோ!" என்று பரிதபித்தார்.

10. ஊமை, குருடு, செவிடரானாலும் இழி செயல்களை துறத்தலின் அவசியம்

அறிவு ஒழுக்கங்களுக்கு யோகயதையிலலாத ஊமை, செவிடர், குருடர்களான ஜன்மஙகள் சாஸ்த்ரப் பயிறசிககுத் தகுதி பெறாதவாகளானாலும் உலக வாழக்கையில சில காரியஙகளைச் செய்வதற்கும் தவிாவதற்கும் போதுமான இயக்கங்களைப பெற்றிருக்கிறார்கள் அல்லவா? அதனால அவர்களும ப்ரதிகூலங்களாய் விரோதமான காரியஙகளைச் செய்யாது தவிர்த்தபோதுதான் மேற்கூறியபடி ஆசார்ய கடாக்ஷத்தால் உய்வு உண்டாகும. எனவே ப்ரதிகூலஙகளானவை எவை, எவை என்று அறிந்துகொள்ளவேணடும்.

11. ப்ரதிகூலங்கள் (முரண்கள்)

யான எனது என்னும அகப்பற்று புறப்பற்றுக்கள்; பிற உயிர்களைத் துனபுறுத்தாமை, பிறரைப் பழித்தல; பிறரைப் போறறல்; பிறன் மனை விழைதல, பிறர் பொருள கவர்தல; உணணத்தகாதனவற்றை உண்ணுதல்; பிற தெய்வங்களைப் பற்றுதல்; பிற வழிகளைப் பற்றுதல; பிறவறறில் காமங கொள்ளுதல: இறைவனிடத்தும் அடியாரிடத்தும் அபசாரப்படுதல ஆகியவை போனற தகாத செயலகளே ப்ரதிகூலஙகளானவையாகும.

இவை இறையருள ஆசாாய கடாக்ஷத்தால் (திருககண் நோக்கம) கிடைப்பதறகுத் தடைகளாயிருப்பதால் ப்ரதிகூலங்கள என்று அறியவேண்டும். இவற்றை

நிவ்ருத்தி செய்யாதபோது ஸதாசார்யருடைய அபிமானமும ரக்ஷகம் ஆகமாட்டாது. இதை ஓர் உதாரணத்தால விளக்கமுடியும

ஒரு நிலத்தில நீர் நிரம்பியிருந்தால, அதற்கு அடுத்த செய்யில (நிலம) நீர் பாய்ச்சாவிட்டாலும் அருகிலுள்ள நீரானது பொசிந்து அங்குள்ள பயிரை வளர்த்துப் பலனை உண்டாக்கும். அருகிலுள்ள அந்த நிலத்தில எவ்வளவுதான நீர் பொசிந்தாலும, களைகள் மண்டியிருந்தாலும், வேர்ப்புழு மண்டினாலும் பயிர் வளராது; பலனும் உண்டாகாது, அருகிலுள்ள நீர் வளப்பம் ரக்ஷிக்க மாட்டாது. களையும புழுவும் ப்ரதிகூலங்கள என்று உணர்க.

12. ஆக்ஷேபம் — ரஸகுளிகை என்று ஒரு மாத்திரையை ஸித்த புருஷர்கள ஆக்கித் தருகிறார்கள். அக்குளிகையானது தனனுடைய சமபந்தத்தால இரும்பைப் பொனனுக்குகிறது, இரும்பானது எததகையதாகவும் அமையலாம். பசுவின் வாலை நறுக்கிய கத்தியின இரும்பானாலும, கருப்பைக் கொய்த கத்தியின இரும்பானாலும் ரஸகுளிகையானது தனனுடைய சம்பந்தத்தால உடனே பொனனாக்கி விடுகிறது. பசுவின் வாலை வெட்டிய பாபமான ப்ரதிகூலம் இருந்தபோதும் இரும்புக கத்தி ரஸகுளிகையால பொனனாக மாறிவிடுகிறது. அதே போன்று ப்ரதிகூலங்களைச் செய்யும் பாபிகளானாலும புண்ணிய புருஷர்களானாலும ஸதாசார்ய ஸம்பந்தமானது கரையேற்றிவிடும என்றும் சாஸ்த்ர வசனஙகள் தெரிவிக்கின்றனவே?

ஸமாதானம—மேலே காட்டிய உதாரணத்தில இரும்புக் கத்தியானது அறிவற்ற உலோகம அதனால் பசுவின வாலை அறுத்த ப்ரதிகூலமான பாபம் அதற்குச் சேராது; அதை உபயோகித்தவனுக்கே சேருகிறது. அதனால ரஸகுளிகையின் சம்பந்தம அதைப் பொனனாக்கி விடுகிறது. அப்படியே சிஷ்யனும தனனுடைய உயிர்

வாழ்வும இயக்கமும் ஆசார்யனுக்கு வசப்பட்டதாய் தனக்கென்று ஸவதநத்ரமானசெயலும்சிந்தனையும் ஒன்று மில்லாது அறிவிலலாத ஜடததைப் போன்று ஆசார்ய பரதந்த்ரனாய விளங்கினால அபபோது அவனுக்கு ஞானம, அநுஷடானம ஆகியவை ஒனறுமில்லை என்கிற குறை யற்று ஸதாசார்ய ஸம்பநதத்தாலே மூக்தி யடைவன். ப்ரதிகூலமான வினைகளைச் செயதால் விநாசமே பலன.

13. ஆழ்வானும் வீரசுந்தரனும்

சிஷய லக்ஷணங்களும ஆசார்ய லக்ஷணங்களும் ஒனறு சேர்நது பெருமை பெறறவர் கூரத்தாழவான் எனபது ப்ரஸிததமாகும. ஸச்சிஷயனுககு அவரே உதாரண புருஷர்; ஸதாசார்யனுககும் அவரே உதாரண புருஷர். அத்தகைய கூரத்தாழ்வானுடைய திருவடிகளில சிஷய னாக ஆச்ரயித்தான் வீரசுநதர ப்ரஹமராயன என்ற அரசியல் அதிகாரி. அவன சோழமனனனிடத்தில அமைச் சனாகவும் புரோஹிதனாகவுமிருநது பணியாறறினன அவனே திருவரஙகததில திருமதிள கட்டுமபோது பட்ட ருடைய வார்த்தையையும் புறககணித்து பிள்ளைபபிள்ளை ஆழவானுடைய திருமாளிகையை இடித்தான. இதை விட அபசாரம் ஒனறு உண்டோ? அதறகு மேலும் பட்டர் திருவரங்கத்தில வாழவொட்டாது உபத்ரவப் படுத்தவே, பட்டரும் திருககோட்டியூாகருச் சென்று சிலகாலம் வாழநதார். வீரசுநதரனும தன்னுடைய பிழைகளை உணராது நோய்வாய்ப்பட்டுப் பரிதாபமாக நசித்து மாணடுபோனான். ஆழ்வார்ன் திருவடிகளில ஆச்ரயித் திருநதும் ப்ரதிகூலங்களான காரியங்களில இறஙகித் தீயவினைகளைச் செய்நதால அவன ஆதம நாசததையே அடைநதான்; ஆழ்வானுடைய சம்பநதம் அவனுககு உபயோகமாகவில்லை. இதனை உணாந்து கூரததாழவான தேவிகளான ஆண்டாள் மிகவும் வருந்தி யிருக்கிறாள.

ஆகையால் இழிவான செயல்களையே புரியும் ஒருவனுக்கு ஸதாசார்ய ஸம்பந்தம் உண்டு என்ற ஒரு காரணத்தால் ஈடேறமுடியாது.

14. ஆக்ஷேபம்

* அச்சேப்யநச்சேபி சரீரி வர்கே
ச்ரேயஸ்கரீ ஸத்குரு பாதஸேவா |
ஸமித் பசுசசேதக சஸ்தர யுக்மே
ரஸேந ஹைமீகரணம் ஸமாநம் ||

என்பது ஒரு சாஸ்த்ர ப்ரமாணம். இவ்வசனத்தான் மேற்குறித்த ஐயத்தைக் கிளப்பியது. இதில் (அச்சேபி அநச்சேபி சரீரிவர்கே ச்ரேயஸ்கரீ ஸதகுரு பாதஸேவா) என்கிற பகுதியால் சுத்தமுள்ளவனுனாலும் அசுத்தமுள்ள வனானாலும் ஸதாசார்யரின் பாதசேவையால் முக்தனாகிறான் என்று தெரிவிக்கப்படுகிறது.

ஸமாதானம்: இங்கு சுத்தி அசுத்தி நிலைமைகள் அவன் ஸதாசார்யரைப் பற்றுவதற்கு முன்பிருந்தவையாகும். ஸதாசார்யரைப பற்றிய பிறகும் அசுத்தியான நிலைமைகளைத் தொடர்ந்து பேணுவதை மேறகாட்டிய ப்ரமாண வசனத்திறகு ஆதாரமாக வலிந்து கொள்வது விரோதமாகும். ஸதாசார்யரைப் பற்றியது மெய்யாக இருக்குமேயானால் அதன்பிறகு அசுத்தி தொடர்ந்திருக்கலாம என்று சொல்லுவதில அர்த்தமேயில்லை. சுத்தி அசுத்திகள் தீயினில தூசாகி வினைகள அறறு அவன முகதனாகிறான்.

பாபிஷ்ட: க்ஷத்ரபந்துஸ் ச புண்டரீகஸ் ச புண்யக்ருத்
ஆசார்யவததயா முகதெள தஸ்மாத் ஆசார்யவாந்
பவேத் ||

எனகிற வசனததிலும ஆசார்யனைப் பறறுவதறகு முனபு பாபமே செயத மாபாவியானாலும அனறிப் புண்யசாலியானாலும ஸதாசாரயனை ஆச்ரயித்து அவனிடத்தில் தனனை ஒப்படைதத பிறகு அவன முகதனாகிறான என்றே

அறியவேண்டும். அப்படியே பாபியாயிருந்த க்ஷத்திர பந்துவும் புண்யசீலனாயிருந்த புண்டரீகனும் ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தால முக்தியடைந்தார்கள்.

ஸதாசார்யரைப் பற்றிய பிறகு அறிந்து இழிவான செயல்களைச் செய்தால அவனுக்கு ஆசார்ய ஸம்பந்தமே இல்லையாகிவிடும்.

""ஊனமாயினகள் செய்யும ஊனகாரகர்களேலும்
போனகம் செய்த சேடம் தருவரேல புனிதமன்றே""

(திருமாலை-41) என்கிற பாசுரத்தில், ""ஜீவஹிம்சைகளைச் செய்யும் கொடியவர்களாயும், பிறரையும் ஜீவஹிம்சைகளைச் செய்யத் தூண்டுபவர்களாயும், இப்படி மஹாபாபிகளாயிருந்தாலும் அவர்கள், ""வானுளார் அறியலாகா வானவா! தேனுலாம்துளபமாலைச் சென்னியா!!"" என்று எம்பெருமானை அழைத்து அவனிடமே உபாய உபேய ப்ரார்த்தனைகளைச் செய்தார்களேயானால், அவர்கள ஆதரிக்கத தக்கவர்கள்; அவர்கள தாங்கள உண்டு மீத மான உணவுப் பொருளைத தருவார்களேயானால அது மிகவும புனிதமாகப் போறறத்தக்கது ஆகும்"" என்று விசேஷித்துக் கூறப்படுகிறது. இங்கும ""ஊனமாயினகள் செய்யும் ஊனகாரகர்கள்"" என்றால, அக்கொடிய செயல கள் அவர்கள் இறைவனைப் பறறிய மெய அறிவைப் பெறு வதற்கு முன செயதவையாகவே கொளளவேண்டும. இறைவனைப் பற்றி நனகுணர்ந்து ஞானத்தெளிவு பெற்ற வர்கள ஒருநாளும ஊனமான (இழிநத) காரியம் செய்ய வும் மாட்டார்கள், செயவிக்கவும மாட்டார்கள. ""ஜ்ஞாநம் பிறப்பதற்கு முனபுத்தை வ்ருத்தம்சொலலுகிறது. முன்பு செய்யிலும் இநத ஜ்ஞாநம் பிறநதபினபு ஸம்பவியாது"" என்று பெரியவாச்சானபிளளைத தெளிவுறுத்தியுளளார். அதுபோல ஆசாரய ஸம்பந்தததை அடைவதற்கு முன் ஊனமான செயலகளைச் செய்திருக்க லாம. ஆனால் ஒருவன ஸதாசாரய ஸம்பநதத்தைப்பெறறு விட்டபிறகு அத்தகைய இழிசெயல்களை நெஞ்சாலும

நினைக்கமாட்டான்; நினைத்தால் அவனுடைய ஆசார்ய ஸம்பந்தம் போலி என்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

ஆகையால் உலகியல் ஊழல்களிலமுழ்கி உடற்பற்றுக்களில் ஒட்டிக்கொண்டு அஹங்கார மமகாரங்களால் உழன்று கொண்டிருக்கும் ஒருவன் நமக்கு ஸதாசார்ய ஸம்பந்தம் ஏற்கனவே உண்டு அன்றோ! என்று நினைத்துத் துரபிமானியாய் இருக்க வழியே இல்லை. அஹங்கார மமகாரங்கள் சிறிது ஒட்டிக்கொண்டிருந்தாலும் போதும்; அவை ஸதாசார்ய ஸம்பந்தத்தையும் அழித்து விநாசத்தை உண்டாக்கிவிடும்.

ஆகையால்தான் "ப்ரபந்நனுக்கு (ஸதாசார்ய ஸம்பந்தத்தால் இறைவனையே உபாயமாகப் பற்றியவனுக்கு) ஸம்ஸார பீஜம் நசிக்கவேணும்" என்று திருக்கோட்டியூர் நம்பி அருளிச்செய்தார்.

நான், எனது என்ற அகப்பற்று, புறப்பற்றுக்கள் இரண்டும் ஸம்ஸார பீஜங்கள் ஆகும்; அதாவது பிறவித் துயரைத் தோற்றுவிக்கும் விதைகளாகும். இவையிரண்டும் உள்ளவரை எப்பேர்ப்பட்ட அறிவாளிக்கும் பிறவித் துயர் அழிந்து இறைவனடி சேர்வது கிட்டாது.

15. ஆழ்வார் உபதேசித்ததும், ஆளவந்தார், மாமுனிகள் மனமுருகி வேண்டியதும்

"நீர் நுமது என்றிவை
வேர் முதல் மாய்த்து இறை
சேர்மின"

என்ற பாசுரத்தில், "அஹங்கார மமகாரங்களை அறவே ஒழித்து அதன் பிறகே இறைவனைப் பற்றுங்கள்" என்று உபதேசிக்கிறார் நம்மாழ்வார்.

ஆழ்வார் அஹங்கார மமகாரங்களை அறவே விட்டவர் என்பது ப்ரசித்தமான விஷயம். ஆயினும் அவை உண்டாவதற்கு ஏதுவான தேஹத்தோடு கூடி

விருப்பதால மஹா ஜ்ஞாநியான ஆழ்வாரும ஒவ்வொரு சமயம் அச்சம அடைநது அவை தோனறிவிடுமோ என்று ஸநதேஹப்பட்டு, "யானே எனதனதே எனறிருந்தேன்", "பல நீ காட்டிப் படுப்பாயோ இன்னம் கெடுப்பாயோ?", "விண்ணுளார் பெருமாற்கு அடிமை செய்வாரையும் செறும் ஐம்புலனிவை, மனனுள எனனைப் பெற்ருல் என செய்யா", "வன குழியினில் விழ்க்கும் ஐவரை வலமுதல கெடுககும் வரமே தநதருள் கண்டாய்!" எனறெலலாம் எமபெருமானிடம் ப்ரார்த்திக்கிருர்.

ஆளவநதார் ஸ்தோத்ர ரத்நத்தில,

அமர்யாத க்ஷுதர. நருபபுத்தி:
அபுத்திபஸயாஸ்பதமபி |
அநிச்சநநப யேவம் க்ருபயா தவமேவைவ
ஏவம் பூதம் தரணிதர மே சிக்ஷய மந: ||

என்று ப்ரதிகூலஙகளான விஷயங்களை நினைத்துத் துக்கப்பட்டு அவற்றைப போக்கி யருளுமாறு வேண்டுகிருர்.

மணவாளமாமுனிகள யதிராஜ விம்சதியில்,

சப்தாதிபோக ருசிரநவஹமேத தேஹ
வருதயா பக: நரவபு:
து:காவஹோஹமம அநிசம தவ
சப்தாதி போக விஷயா ருசிர மதீயா
நஷ்டாபவத்விஹ பவத்தயயா யதீந்த்ர!

என்று அவவாறே மனமுருகி எம்பெருமானுரைக குறிதது துப் பரார்த்திககிருர்.

எனவே, பகவத ஸமபந்தமும் ஸதாசார்யாபிமானமும் ப்ரதிகூலங்களான பறறுக்கள உள்ளபோது நறபயனை விளைவிக்காது எனறு உணாநது கொளளவேணடும்.

16. ஆசார்யனிடத்தில் ப்ரதிகூலமான ஒழுக்கக் கேடு தோன்றினால் சிஷ்யன் செய்யவேண்டியது

சிஷ்யன், ஆசார்யன் என்ற இருவர்களிடத்திலும் ஒருவருடைய ஒழுக்கம் சிதைந்தால் மற்றவரை அது பாதிக்கும். ஆசார்யரிடத்தில் துராசாரங்களும் ஒழுக்கக் கேடுகளும் காணப்பட்டால், அப்போது சிஷ்யன் அதனைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கக்கூடாது. ஆசார்யனை நல்வழிப் படுத்தவேண்டிய கடமை அவனுக்கு உண்டு. அதனை எப்படிச் செய்வது? ஆசார்யன் தனிமையாக இருக்கும் போது அவருடைய திருவடிகளைப் பிடித்துக்கொண்டு அன்பான வார்த்தைகளால் அவருடைய மனதில் பதியும் படி ஹிதங்களைச் சொல்லவேண்டும். மேலும் எம்பெரு மானுடைய சந்நிதியில் சென்று ஆசார்யரிடத்திலுள்ள குற்றங்கள் நீங்கி குணங்கள் பிரகாசிக்கச் செய்யவேணு மென்று எம்பெருமானிடத்தில் ப்ரார்த்தித்துக் கொள்ள வேண்டும். இப்படிப்பட்ட தகுதி வாய்ந்த சிஷ்யனுக்கே எம்பெருமான் "தானே வைகுந்தம் தரும்" என்கிறபடியே வீடுபேற்றை நல்குகிறான். சிஷ்யனிடத்தில் விபரீதமான ஒழுக்கங்கள் ஏற்பட்டால் ஆசார்யன் அவன் கொடுக்கும் தக்ஷிணைகளுக்காக தாக்ஷிண்யம் பார்க்காது அவனை சிக்ஷித்துத் திருத்தவேண்டும்.

17. ப்ராணிகளுக்கும் விலங்குகளுக்கும் ஆசார்ய அபிமானமே உத்தாரகம்

ஒழுக்கங்களைச் சிதைத்துக்கொண்டும் துராசாரங் களைப் பின்பற்றிக்கொண்டும் இருந்தால் ஆசார்ய அபி மானம் ஒருகாலும் உயர்கதியை அளிக்காது. ப்ராணி களுக்கும் விலங்குகளுக்கும் அப்படிக் கெட்ட வழிகளைப் பற்றும் ஸ்வபாவம் இல்லையாதலால் அவற்றிற்கே ஆசார்யாபிமானம் உத்தாரகமாயிருந்து உயர்கதியைத் தருகிறது.

18. நம்பிள்ளை அபிமானத்தால் ஆலமரம் மோக்ஷம் அடைந்தது

முன்பு ஒரு காலத்தில் ஸ்வாமி நம்பிள்ளை காஞ்சிமா நகரிலிருந்து திருவரங்கத்தை நோக்கித் திரும்பிக்கொண்டிருந்தார். அப்போது வெயிலால் மிகவும் களைப்புற்று வருந்தினார். நல்ல வேளையாகப் பயணத்தின் நடுவில் ஓரிடத்தில் ஆலமரம் ஒன்று பெரிதாக வளர்ந்து நிழல் பரப்பிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டார். தம்முடைய சிஷ்யர்களுடன் அம்மரத்தின் நிழலில் நெடும்போது தங்கியிருந்து களைப்பை ஆற்றிக்கொண்டார். இரவுநேரம் சமீபித்ததால் அங்கேயே பெருமாளுக்கு அமுது செய்வித்துத் தாமும் சிஷ்யர்களுடன் அமுது செய்தருளி அன்று இரவு முழுவதும் அவ்விடத்திலேயே தங்கியிருந்தார். மறு நாள் ப்ரயாணத்தைத் தொடங்குவதற்கு முன் முதல் நாள் நிழல் தந்து பேருபகாரம் செய்த அந்த ஆல மரத்தை ஆரத் தழுவிக்கொண்டு விசேஷ கடாக்ஷம் செய்து நன்றியைப் புலப்படுத்திக்கொண்டார். அருகிலிருந்து ஒரு கிராமவாசி அதைப் பார்த்துப் பரிஹஸித்தான். நம்பிள்ளையும் திருவரங்கம் நோக்கிப் பயணப்பட்டார். அன்றிரவு ஓர் அதிசயம் நடந்தது. நம்பிள்ளையால் தழுவப்பெற்ற ஆலமரம் இரு கூறாய்ப் பிளந்தது. அதிலிருந்து கோடி ஸூர்ய ப்ரகாசமான பேரொளி ஒன்று விண்ணோக்கிப் பாய்ந்தது. அப்போது வானத்தில் தூரியங்கள் முழங்கின, விண்ணோர் அப்பேரொளியை எதிர்கொண்டு அழைத்துச் செல்ல அது ஸூர்ய ஒளியிற் புகுந்து மறைந்தது. நிலத்திலிருந்த மரம் உலர்ந்து பட்டுப்போய் விழுந்தது. முன்பு பரிஹாஸம் செய்த ப்ராம்மணன் பெரு வியப்படைந்து இச்செய்தியை நம்பிள்ளைக்கு அறிவித்தான். நம்பிள்ளையும் அந்த ஆலமரத்துக்கு ஸ்ரீசூர்ண பரிபாலனம் செய்து திருவத்யயனமும் கொண்டாடிப் புத்ர க்ருத்யம் செய்தார்.

நம்பிள்ளையின் அபிமானத்தால் ஒரு மரமும் உயர்ந்த பேரின்பமாகிய பெருவீட்டை அடைந்தது. எம்பெருமான் ஒன்றிற்கு உய்வளிக்க நினைத்தானாகில் அவனால் கூடாதது இல்லை. அவனே ஒரு வ்யாஜத்தைக் கற்பித்து அதன் வழியாக எல்லாத் தகுதிகளையும் வரச்செய்து தன் இணையடிக்குக் கீழ் இருத்திக்கொள்ளுவான். "உன் மனத்தால் என் நினைந்திருந்தாய்?" என்கிறபடியே அவன் நினைவே அனைத்து நன்மைகளுக்கும் காரணம். அடியார்க்கு நிழல் கொடுத்ததை வ்யாஜமாக்கி நம்பிள்ளையின் அபிமானத்தை உண்டாக்கி ஆலமரத்துக்கு உயர் கதியை உண்டாக்கித் தந்தவன் ஸர்வேச்வரன் என்பதை மறக்கக்கூடாது. "எம்மா பாவியார்க்கும் விதிவாய்க்கின்று வாய்க்கும் கண்டீர் மெய்ம்மாலா மொழிந்தேன்" என்கிறார் ஆழ்வார். எம்பெருமானுடைய திருவருள் அளவிறந்து பாயத் தொடங்கினால் எத்தகைய கொடியோனுக்கும் மஹா ஜ்ஞானிகளின் நிலைமைகள் எல்லாம் கணப்போதில் ஏற்பட்டு உயர்கதியும் கிட்டுகிறது. எம்பெருமானுடைய பேரருளும் ஆசார்ய அபிமானத்தை முதற்கண் உண்டுபண்ணியே படிப்படியாக எல்லாவிதமான நன்மைகளையும் ஏற்படுத்திக் கொடுக்கும். இவற்றை எல்லாம் ஸதாசார்யனென்கிற ஒரு நல்லாசிரியனுடைய தொடர்பினாலேயே அறிந்துகொள்ள முடியும்.

ஸதாசார்ய ஸம்பந்தத்தை எய்தி நற்பேறு அடைபவர்கள் இவ்வுலகில் மிகவும் அருகியே யிருப்பார்கள். "ஓரொருவர் உண்டாகில் அத்தனைகாண் நெஞ்சமே" என்று மாமுநிகளும் இக்கருத்தை வலியுறுத்துகிறார்.

19. லீலைக்கு விஷயமும் க்ருபைக்கு விஷயமும்

உடம்பையே பேணி ஊனினைப் பெருக்கி சாஸ்த்ர மரியாதைகளைப் புறக்கணித்து உலகியல் இன்பங்களில் உழன்று திரிகின்றவர்கள் எம்பெருமானுடைய லீலைக்கு விஷயமாவார்கள். அதாவது அவனுடைய விளையாட்டுக்

குக் கருவிகளாய் அமைந்து பிறப்பு இறப்புக்களில் சிக்கி உழன்றுகொண்டே இருப்பார்கள். உலகம் யாவையும் உளவாக்கலும் நிலைபெறுத்தலும் நீக்கலும் அவனுடைய அலகிலா விளையாடல் தொழிலாகும் என்று உணர்க.

இதற்கு நேர்மாறாக ஆத்மாவின் மெய்ப்பொருளை உணர்ந்து ஆத்ம பஞ்சக ஞானத்தை அடைந்து முதல் விரோதியான தன்னுடைய உடலைக் கண்டால் ஸர்ப்பத்தைக் கண்டாற் போல அஞ்சி உடம்பும் மிகையாக உணர்ந்து பிறப்பு அறுக்கலுற்ற ஒருவன் எம்பெருமானுடைய க்ருபைக்கு விஷயமாகிறான். அதாவது இறையருளுக்கு இலக்காகிறான். அதனால் ஆசார்ய ஸம்பந்தம் தொடங்கி வீடு பேறுவரை எல்லாம் கிட்டுகிறது.

20. ப்ரதம ப்ரபந்நரும் சரம ப்ரபந்நரும்

ஆசார்யன் அருளிச்செய்தபடியே எம்பெருமானிடத்தில் பரதந்த்ரனாய், "சேலேய் கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும் நன் மக்களும் மேலாத் தாய் தந்தையும் அவரே இனியாவாரே" என்ற உணர்வைப் பெற்று 'எல்லாம் கண்ணன்' என்றருளிச் செய்த ஆழ்வாரைப் போன்று இருப்பவர்கள் ப்ரதம ப்ரபந்நர்களாவர்.

இறையுணர்வை ஊட்டிய ஆசார்யனுடைய பேருதவியைப் பெருக்க நினைத்து அவன் விஷயத்தில் அன்பும் நன்றியும் உண்டாகி அவனையொழிய வேறு ஒன்றினையும் கருத்திற் கொள்ளாது, 'தேவு மற்றறியேன்' என்றிருந்த மதுரகவி யாழ்வாரைப் போன்று இருப்பவர்கள் சரம ப்ரபந்நர்களாவர்.

இரு பருவத்தினருக்குமே ப்ராதிகூல்ய நிவ்ருத்தி முதலான அனைத்தும் வேண்டியிருக்கும். ஆசார்ய நிஷ்டையானது எப்படியும் கைதூக்கிவிடும் என்று நினைத்து இழி செயல்களை மனத்தாலும் நினைக்கக்கூடாது. இழி செயல்களில் இழிந்தவர்களை எம்பெருமான் தனக்கு விலக்கு

விஷயமாக்கிவிடும் அபாயம் இருக்கிறது. ஆனால் ஆசார் யனோ தன்னைப் பற்றியிருப்பவர்களை ஒருநாளும் அப்படிச் செய்யாது இறையருளுக்கே இலக்காக ஆக்குகிறான். அப்ப டிச் செய்யும்போது ஆசாரியன் தண்டித்தும் கண்டித்தும் திருத்திய பணி கொண்டு இறைவனுக்கு சிஷ்யனை போகப் பொருளாகவே சமர்ப்பிக்கிறான். இதனை ஓர் உதார ணத்தால் விளக்கலாம்.

அரசன் ஒருவன் நோய் வாய்ப்பட்டிருக்கும் வேசியின் மீது கண் வைத்து அவளை அநுபவிப்பதற்குத் தகுதியுடை யவளாக ஆக்கித் தரவேண்டுமென்று மருத்துவரிடம் ஆணை பிறப்பிக்கிறான். அம்மருத்துவரும் அவளைப் பத்தி யம் போட்டு சிகிச்சைகள் செய்து நன்றாக சோதித்துக் குண மாக்கி அரசனிடத்திலே சேர்க்கிறான். அரசனும் மருத்து வரைப் பாராட்டுகிறான். அப்படியில்லாது, மருத்துவர் வேசியின் பொருளுக்கு ஆசைப்பட்டுப் புறப் பூச்சுக்க ளாலே அவளை மினுங்கச்செய்து நோயை மறைத்து அரச னிடத்திலே சேர்த்தால் என்ன ஆகும்? மருத்துவன், வேசி இருவருடைய தலைகளுக்கும் ஆபத்தன்றோ உண்டாகும்! இதேபோல சிஷ்யனுக்கு நாம ரூபங்களை மட்டிலும் உண்டாக்கி அவனுக்குள்ளிருக்கும் உலகப் பற்றுக்களை மறைத்து அதுவே போதுமென்று கருதினானாகில் விபரீத பலனே உண்டாகும். அதாவது விநாசமே விளைந்துவிடும். அதனால் ஸதாசார்யன் 'ஸ்காலிதயே சாஸிதாரம்' என் கிற முறையில் சிஷ்யனைப் பரீக்ஷித்து நன்றாகத் திருத்திக் கொடுக்கக்கடவன். அத்தகைய ஸதாசார்ய ஸம்பந்தமே விளைவில் பலன் தர வல்லதாகையால் அதுவே வேண்டப் பட்டது.

அரங்கமாளிகை என்ற அரையர் குமாரன் எம் பெருமானார் திருவடிகளில் ஆச்ரயித்திருந்தான். ஸஹவாஸ தோஷத்தால் அவன் விஷயபரவசனாய்ச் சிற்றின்பங்களில் அழுந்திக் கிடந்தான். எம்பெருமானார் அவனை வலியப் பிடித்து வரச்செய்து பலவாறு சிக்ஷித்து

ஆத்ம ஹிதங்களை அருளிச்செய்து நன்கு திருத்திப் பணி கொண்டார்.

ஸர்வேச்வரன் தன்னுடைய தடுப்பாரில்லாத பெருமைத் திறத்தால் அங்கீகரித்த ஒருவனைக் காட்டிலும் ஸதாசார்யன் மூலம் திருத்திப் பணி கொள்ளப்பட்ட ஒருவனையே விசேஷமாக அபிமானித்து உகந்திருக்கும்.

ஆசார்ய நிஷ்டை பெறும் சரம ப்ரபந்நனுக்கே விலக்ஷணமான ஞான அநுஷ்டானச் செல்வங்கள் உண்டாக வேண்டும் ஸ்ரீவைஷ்ணவாதிகாரிக்கு அவசியமான அபேக்ஷிதங்கள் எல்லாம் அவனுக்கு நிறைந்திருக்க வேண்டும்.

21. ஆழ்வார் அருளிச்செயல்களை ஓதத் தகுதி பெற்றோர்

ஆழ்வார்களின் அருளிச் செயல்களை ஓதுவதற்குத் தகுதி பெற்றவர்கள் "ஜீவன் முக்தர்கள்" என்று அழைக்கப் பெறுவார்கள் அவர்களை நன்கு அறிந்து கொள்ள வேண்டும். உலகியற் பற்றுக்களை முற்றும் துறந்தவர்கள், எவ்வளவு சோதனைகள் எதிரிட்டாலும் மேலையார் சென்ற நெறிகளைத் துறக்காதவர்கள்; இழவு பேறுகளில் துன்ப இன்பங்களைச் சிறிதும் அடையாதவர்கள்; எம்பெருமானே உபாயமென்று துணிந்தவர்கள், ஆசார்ய அபிமானமே உத்தாரகம் என்ற உறுதி பூண்டவர்கள், இத்தகையோர்கள் எவ்விடத்தராயினும் எவ்வியல்வினராயினும் எக்குலத்தினராயினும் 'ஜீவன் முக்தர்கள்' என்று போற்றத்தக்கவர்கள். இவர்களே அருளிச் செயலைக் கற்பதற்கும் அநுபவிப்பதற்கும் முழுத் தகுதி பெற்றவர்கள்.

22. சொல்லாற்றலா? பொருளாற்றலா?

ஜீவன் முக்தர்களாய் அருளிச்செயலை அநுபவிக்கும் யோக்யதை பெற்ற ப்ரபந்நர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்

அருளிச்செயல்களை ஓதுவதோடு நிற்காது பொருளை அறிந்து அறிந்தபடி ஒழுகவேண்டும் கடப்பாடு உடைய வர்கள். இவர்களுக்கு அர்த்த அநுஸந்தானத்தோடு சப்த அநுஸந்தானம் நிகழவேண்டும். சொல்லாற்றலைக் காட்டிலும் பொருளாற்றலையே இவர்கள் தஞ்சமாகக் கொண்டிருப்பார்கள் மந்த்ர ரத்நமாகிய த்வயத்தைக் குறித்து, "த்வயம் அர்த்தாநுஸந்தாநேநஸஹ" என்று எம்பெருமானார் கத்யத்தில் அருளிச் செய்துள்ளார். த்வயத்தின் விளக்கமான திருவாய்மொழியைக் குறித்து ஸ்வாமி நம்மாழ்வாரும், "இப்பத்துடன் வைகல் பாட வல்லார் வானோர்க்கு ஆராவமுதே" என்று அருளிச் செய்துள்ளார் இதற்கு, "அர்த்தத்தோடே உடன்பட்டுப் பாட வல்லவர்கள்" என்று பன்னீராயிரப்படி உரைகாரர் பொருள் வரைந்துள்ளார் (உடன்—பாடவல்லார்) என்று இணைத்து 'ஸாபிப்ராயமாகப் பாட வல்லார்' என்று பெரியவாச்சான் பிள்ளையும் நம்பிள்ளையும் வ்யாக்யானித்திருக்கின்றனர்.

உபாஸகர்களே சப்த சக்தியால் (சொல் ஆற்றலால்) பலனை எய்த முயல்வார்கள். அவர்கள் திருமந்த்ரத்தைக்கூட ஜபஹோமாதிகளில் பயன்படுத்துவார்கள். ப்ரபந்நர்கள் பொருளாற்றலைக் கருதி அதனையே சிந்தித்துப் பயனெய்துவார்கள். அவர்களே முக்தியோக்யர்கள், முக்தப்ராயர்கள், நித்யசூரிகளைப் போன்றவர்கள்.

வெறும் சொற்களையே மனப்பாடஞ் செய்து அர்த்தத்தைப் புத்தியால் சிந்தியாது பொழுது போக்கி அநுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டுவராதவர்கள் மந்த்ரார்த்த காலக்ஷேபம் நித்யம் சதாபிஷேகம் பண்ணினாலும் அவர்கள் கடைத்தேற மாட்டார்கள் என்று பட்டர் அருளிச்செய்வராம்.

திவ்ய ப்ரபந்தங்களையும் பொருளை அறியாது கேவலம் மனப்பாடமே மாத்திரமானால், 'நமக்கு நாலாயிரம

வரும், மூவாயிரம் வரும' என்று அஹங்காரத்துக்குக் காரணமாகிவிடும. எது வரககூடாதோ அது வந்துவிடும்.

23. ஆக்ஷேபம்

"கூறுதல் வலலார் உளரேல கூடுவர் வைகுந்தமே" என்று ஆழ்வார் தாமே அருளிச்செய்திருக்கிருரே! 'திருவாய்மொழியை வெறும் சொல்லளவில கூறுவாாகள் வைகுந்த மாநகரை அடைவார்கள்' என்று தானே இதற்குப பொருள். அபபடியாளுல் பொருளேயும கறக வேண்டுமென்று நிாபந்திப்பது பொருந்துமா?

24. ஸமாதானம்

இபபத்துப பாடலகளேயும சொலலளவிலேயே கூறி நிறபவர்கள முகதி அடைவாாகள என்றுல, அப்படிச் சொலவிவிட்டு அடியாா பெருமக்களே நிநதிபபது முதலான அபசாரங்களேயும் இழைத்தால அவர்கள் முக்தி அடைவார்களா? ஒரு நாளும் அவர்கள முக்தர்களாக ஆகமாட்டாாகள். ப்ரதிகூலமான விரோதிகள இலலாத பக்ஷத்தில வெறும் பாடல்களேச் சொல்லிய அளவிலேயே அவாகள முகதி யடைவார்கள் என்றது அததிருவாய்மொழியின் ப்ரபாவத்தை வலியுறுத்துவதற்காக உயர்வு நவிற்சியாகச் சொன்னது என்றே கொள்ளவேண்டும.

எனவே "கூறுதல் வலலார்" என்ற தொடருக்குக "கூறுதலும் கூறியபடி நிறகவலலார்களும' என்பது வரை பொருளாகக் கொள்ளவேண்டும்.

25. மீண்டும் ஒரு ஆக்ஷேபம்

பாசுரத்தில கூறு தொடர்களே ஏன வருவிததுரைக்க வேண்டும்? சொறகள் கிடநதபடியே பொருள் கொணடால யாது குற்றம்?

26. ஸமாதானம்

ஆழ்வார் தாமே ஒரு திருவாய்மொழியில "காமா மானேய நோககியர்க்கே" என்றும், மற்றொரு திருவாய

மொழியில "மதனா மின்னிடையவர்க்கே" என்றும அருளிசசெய்து வைத்திருக்கிருர். சொற்கள் இருந்த படியே கொண்டு பொருள காணில், "மானேய் நோக்கி யர்க்கு (பெண்களுக்கு) இப்பததுப பாடலும வலலவர்கள விரும்பத்தககவராக ஆவார்கள்" எனறும், "மினனிடை மடவார்கக அவர்கள் மனமதனைப் போனறிருப்பார் கள" எனறும் பொருள சொல்லியாகவேணடும். பரம விரகதரான ஆழவாா இப்பயனை ஒருநாளும கருததில கொண்டிருககமாட்டடார். "சேலேய கணணியரும பெருஞ செல்வமும மேலாத் தாய தந்தையும அவரே இனி யாவாரே!" என்ற ஆழவார் அபிப்ராயத்திற்கு முரண படாது பொருள குறிக்கவேண்டும். ஆகையாலதான், "காமுகர் காமினிகளுககு போக்யராமாப்போலே இப் பத்துப் பாடலகளையும அப்யசிக்க வலலவர்கள் நித்ய ஸூரிகளுக்கு போக்யராவார்கள்" என்று பொருள் கூறப்படுகிறது.

ஆகையால் "கூறுதல வல்லார் உளரேல் கூடுவர் வைகுந்தமே" என்ற இடஙகளை ப்ரசமஸாபரஙகள், அதாவது பெருமையை உயர்த்திக கூறுவதில நோக்கான உயாவு நவிறசி வாக்யங்கள் என்று கொளவதில தோஷ மிலலை; அப்படியே கொள்ளவேண்டும்.

27. ஆஸ்திக நாஸ்திகர்கள்

ஆழ்வார் அருளிச்செயலிலும் ஸம்ப்ரதாய நூலகளி லும அாதத ஞானத்தை (பொருளறிவை) ஸமபாதிக் காது பிறவிச் சுழலிலே ஆழநது அனர்த்தப்பட்டுப் போகிருர்கள ஸம்ஸாரிகள். அவர்களை அறிவிலிகள் எனறு கூறலாம்.

சிலர் அருளிச்செயலகளின பொருளை அறிநதிருநதும் உலகச் சிறறினப விஷயஙகளில மனம் செலுத்தியும், அஹஙகார மமகாரஙகளான செருககுகளை வளர்த்துக் கொணடும், அதனுல பாகவதாபசாரங்களைச் செய்து

கொண்டும, சாஸ்த்ரங்களைக் கற்றதனால தர்க்க வாதங்களால பிறரைத் தோலவியுறச் செயது மகிழ்ந்துகொண்டும், பொருளுக்கும புகழுக்கும தகுதியிலலாத அறப மனிசர்களைத தோத்திரம் செயதுகொண்டும் உடலை வளர்ப்பதிலேயே நோககாசத் திரியும ஆஸ்திக நாஸதிகராயிருககிறார்கள.

அறிவிலியைத் திருத்தலாம; ஆஸ்திக நாஸ்திகனை ஒருநாளும் திருததமுடியாது. அவர்களோடே பழகுவதை அறவே விடவேண்டும. பழகினால அவாகளுடைய தீய பழககஙகள ஒட்டிக்கொண்டு துயர்ககடலாகிய பிறவிப் பெருங்கடலில ஆழ்த்திவிடும. ஆதலால மஹாத்மாககளான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடுதான் எப்போதும் உறவாடிப் பழகி வாழவேண்டும.

28. மஹாத்மாக்கள் யார்?

பகை-நட்பு, மானம-அவமானம,குளிர்ச்சி-வெப்பம, சுகம-துக்கம், லாபம்-நஷ்டம், புகழ்ச்சி-இகழ்ச்சி ஆகிய வற்றில விருப்பு வெறுப்புகக ளிலலாது சமநிலை யுடையவர்களாய், குரோதததை அறவே ஒழித்தவர்களாய், எலலா உயிரிடத்தும நலலெண்ணம கொணடவர்களாய, பரம ஸாதுக்களாய, இறைவனிடத்துப் பேரன்பு பூண்டவர்களாய், எல்லாம் அவனே எனறிருப்பவாகளான பெரியோாகளே 'மஹாத்மாக்கள்' என்று சொல்லப்படுவார்கள. இவர்களுடைய பழககமே வீடு பேறறுக்கு வாசறபடியாகும் இவரையே "நனனெறி சேர் ஆததிகா" என்று மணவாள மாமுனிகள் குறிப்பிடுகிறார்.

29. ஆஸ்திக நாஸ்திகர்கள் இயல்பு

மஹாத்மாக்களான பெரியோர்களுக்கு நேர் எதிரிடையான ஆத்திக நாத்திகரை இனங் கண்டு அவர்களை நெருஙகாது விலகவேணடும். அவாகள் எப்படி இருப்பார்கள் என்றால்;

(i) பூர்வாசார்யர்கள் அருளிச்செய்த க்ரமங்களைக் கேட்டு அவ்வர்த்தங்களுக்கு முரண்படாதபடி நன்றாக ஆராய்ந்து பொருத்தமாகச் சொல்லாது, தம்முடை நெஞ்சில் தோன்றின அர்த்தங்களையே சொல்லி அவையே சுத்த ஸம்ப்ரதாய வார்த்தை என்று தர்க்க வாதங்களாலே ஸ்தாபிப்பார்கள்;

(ii) விரோதங்களான தேஹ அபிமானங்களை (உடற் பற்றுக்கள்) கைவிடமாட்டாது, நமக்கு ஸதாசார்யரின் கடாக்ஷம் இருப்பதால அஞ்ச வேண்டியதில்லை; அதனால் இழிந்த செயல்களைச் சொன்னாலும் செய்தாலும் குற்ற மில்லை என்று விபரீதமான அர்த்த அநுஷ்டானங்களைப் போதனை செய்வார்கள்;

(iii) ப்ராம்மண ஜன்மத்தை அடைந்து பாகவதர் களில் தலைமை தோன்றும்படியான நாமங்களையும் (பெயர் களையும்), உருவங்களையும் (அலங்காரங்களையும்) மட்டுமே தரித்துக் கொண்டிருப்பார்கள்;

(iv) மனவடக்கம், புலனடக்கம், அமைதிகள் ஆகிய மஹா பாகவத லக்ஷணங்கள் ஒன்றுமில்லாது நன்றாகக் காலையும் கையையும் கழுவி, பரிவட்டங்களைப் பாங்காக அலம்பித திருவரையில் பொருத்தமாகச் சாத்திக் கொண்டு, பன்னிரண்டு திருமண்காப்புகளையும் இட்டுக் கொண்டு, திருமார்பில் திருமணித் தாழ்வடங்களையும் திருப்பவித்திர மாலைகளையும் அணிந்துகொண்டு, திரு விரலில் பவித்திரம் தரித்துக்கொண்டு, ஓதியும் ஓதுவித் தும் ஸகல ஜனங்களையும் வசீகரிக்கும்படியான வேஷத் தைப் புனைந்துகொண்டு வேஷதாரிகளாய், விருப்பு வெறுப்புக்கள் நிறைந்தவராய், பொருளைச் சம்பாதிப் பதையே குறிக்கோளாகக் கொண்டு, பாகவதாபசாரங் களை நாடோறும் செய்து போருவார்களாய் அனர்த்தப் பட்டுக் கொண்டிருப்பார்கள்.

30. ஆஸ்திக நாஸ்திகர்களோடு எப்படிப் பழக வேண்டும்?

அவர்கள் துாமாணிகளாய இருந்தாலும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ வேஷத்தைதத தரித்துககொணடிருப்பதால அவாகளை அவமதிகள் பண்ணககூடாது; ஆனால அவர்களைச் சென்று அணுகக கூசவேண்டும. அதாவது அவாகள விரும்பும் த்ரவ்யஙகளைக கொடுத்துவிட்டு அவர்களோடு உள் கலந்து பரிமாறாது விலகி யிருககவேணடும.

31. பூர்வாசார்யரில் பலர் மனைவி மக்களோடு வாழ்ந்தது பொருந்துமா?

ஆஸதிக நாஸதிகாகள எனறு குறிப்பிடபபட்டவர்கள் மனைவி மக்களோடு கூடி இல்லற இனபம நுகர்நதவர்களாகக் காணபபடுகின்றனர். ஆழவார்கள ஆசாாயர்களில ஓரிருவரைத் தவிர அனேகா ஸமஸாரத்தில மனைவி மக்களோடு கூடியே செயவாறறி வாழநதனர் அவாகள முக்தியாகயரா? அவாகளை ஜீவன முக்தாகள எனறும மஹாதமாககள் என்றும கருதலாமா? இவ்வினா எழுவது இயலபு.

ஸ்ரீமந நாதமுனிகள் தொடஙகி அஸமதாசார்யர் ஈறாக எலலாரும ஸநயஸதாகளே ஆவார்கள். அவர்கள எக்காலத்தும ஸநநியாஸிகளாகவே மதிககத்தககவாகள்.

பூர்வாசார்யர்களான நமமுடைய பெரியோர்கள் மஹாதமாக்களாய உஞசவருத்தியால தேஹபோஷணம செய்த வைராகய நிதிகளாவாாகள். அவர்களில சிலர் ஆசார்யா உகப்பின பொருட்டும உலகின்பாற் கொணட இரககததாலும் மகப்பேறு அடையுமவரை மனைவியோடு போகயதை தர்மபுத்திகளை விட்டு ஆசார்ய ஆஜ்ஞையை மீறவொண்ணாது எனற ஒரே கருததுடன கூடியிருநது நாலுநாள அப்படி வாழநது பிறகு விஷய சுகத்தைத் த்யாகம் செய்வார்கள, சிலர் துறவு நெறியைத் தழுவி

வார்கள்; சிலர் ஆழ்வானும் ஆண்டாளும போன்று ஒரு வர்க்கொருவர் விரகதியோடு கூடி பகவத் குணங்களை அநுபவித்தும் பகவத் பாகவத விஷயத்தில் அடிமைகளைச் செய்தும் வாழ்ந்துகொண்டிருப்பார்கள்.

அத்தகையோர்களாக கண்டதே காட்சி கொண்டதே கோலம் என்று மனம போனபடி பெண்டிரோடு கூடி வாழநது தகுதியற்றோர்களுக்கு அடிமை செய்து அவர்கள விட்டெறிநத பொருளைக கொண்டு வயிறறைக கழுவும் அயோக்யர்களோடு சமமாக வைத்து எண்ணததகுமோ? அபபடி எண்ணுவது மாபெரும் பாவமன்றோ!

ஆதலால பூர்வாசாரியர்களில சிலர் மனைவி மக்க ளோடு கூடி வாழ்ந்ததைக காரணங் காட்டி விஷய சுகததை விரும்புவதை நியாயப்படுததக்கூடாது.

32. ஆக்ஷேபம்

மனைவி, மக்கள், மனை, செல்வம் இவற்றை நமது என்று எண்ணி அநுபவித்தால அது விரோதமே; அவற்றை பகவத் ஸமபந்தமுள்ளவை என்று கொண்டு விஷய சுகங்களில ஈடுபட்டால என்ன தவறு?

33. ஸமாதானம்

எல்லா வஸ்துக்களையும 'ததீயம்' (இறைவனோடு தொடர்புள்ளவை) என்ற புத்தியோடு பார்க்கவேண்டியதுதான. ஒரு வஸ்துவும் தனக்கும பிறருக்கும் சேஷமாயிருப்பதில்லை. எமபெருமானாகிய அவனுக்கே சேஷம் (சொந்தம) எனபதை உணர்த்துவதற்காகவே அப்படிப் பார்க்கச் சொலலியுள்ளது. இவவளவு தவிர, விரோதிகளுக்கு எல்லை நிலமான தன் சரீரத்தையும் அதன் தொடர்பான மனைவி மக்களையும் எப்போதும கூடி வாழ்நது விஷய சுகததில் ஈடுபட வேண்டுமென்று ஒரு சாஸதிரத்திலேயும் சொல்லவில்லை. எலலாம் அவனது என்ற பிரதிபத்தி (நம்பிக்கை) மாத்திரம் வேண்டும.

எல்லாம் அவனது. அவற்றை எல்லாம் அநுபவிக்க வேண்டுமென்றால், 'நரகும் சுவர்க்கமுமாய' என்கிறபடி நரகத்தையும் விஷய சுகமாகக் கொண்டு அநுபவிக்க நேருமே! அப்படி நரகத்தையும் அநுபவிக்க முன்வருவார்களா?

34. விரும்பத்தக்க உறவினர் யார்?

எம்பெருமானிடத்திலும் அவனுடைய அடியார்களிடத்திலும் அன்புடையவர்களாய், அறிவு ஒழுக்கங்களில் மிகவும் சிறப்புடையவர்களாய், நல்லது தீயது விவேகித்து அறியும் அறிவாளிகளாய், விரக்தியும் சாந்தியும் உடையவர்களாயத் திகழும் தேஹஸம்பந்திகளே உற்றாராகவும் சுற்றத்தினர்களாகவும் மதிக்கத் தக்கவர்கள். ஆழ்வானுக்கு மனைவியாக ஆண்டாள் வாய்த்தது போலவும், மகனாக பட்டர் வாய்த்ததுபோலவும் அமைந்தால அது கொண்டாடத் தக்கதன்றோ! ஜ்ஞானிகளுடைய தேஹஸம்பந்தம் உத்தேச்யமாகும். ஸந்யஸ்தரான ஆளவந்தார் பிதாமஹரான நாதமுனிகளின் ஸம்பந்தத்தையே பற்றாசாகக் கொண்டு எம்பெருமானைச் சரண் புகுந்தார். 'ஸ்ரீவத்ஸாங்க ஸுத.' என்று ஆழ்வான ஸம்பந்தத்தை பட்டர் மதித்தும் போற்றினார். மாமான் மகளே என்று திருவாய்ப்பாடியில ஒரு ப்ராக்ருத ஸம்பந்தத்தை ஆண்டாள் விரும்பினாள்.

ஆதலால அநுகூலரான தேஹ ஸம்பந்திகளை (உறவு முறையாரை)த் துறக்க வேண்டியதில்லை, ஆனால பகவத் விஷய அநுபவத்துக்கு விரோதிகளாயப் பிரதிகூலர்களான உறவினர்களை அறவே துறக்கவேண்டும்.

35. ஆக்ஷேபம்: புத்தி த்யாகமா? வஸ்து த்யாகமா?

ப்ரதிகூலர்களை அறவே துறக்கவேண்டுமா? அவர்கள் துறக்கத் தக்கவர்கள என்று கருத்தளவில் அமைந்தால் போதாதா? அதாவது அவர்களோடு பழகிக்கொண்டே

யிருந்தாலும் அவர்கள உறவு முறையை மட்டிலும மனத தால துறததலாகிய புத்தித்யாகம போதும். நமமாழ்வா ரும் "வீடுமின முற்றவும" என்ற திருவாயமொழியில "விட வேணடும" என்று உபதேசத்தை ஆரம்பிதது. விட வேண்டிய முறையைச் சொலலுமிடத்தில "நீர நுமது என்று வேர்முதல மாயதது" எனகிறபடி "எனது" என்ற அகப் பற்றினையே விடத்தக்கதாய அருளிச்செய்துள்ளார். இது புத்தி த்யாகத்தையே குறிக்கிறது அன்றோ! "எனது" என்ற அபிஸந்தி குலைநது எலலாம் அவனது என்ற ப்ரதிபத்தி மாத்திரமேபோதும். எலலாவற்றையும் வாசனை யோடு வஸ்து தயாகமாக அறவேவிட்டுக் கானகம் புகுநத ஆதிபரதன், ஸெளபரி முதலிய ருஷிகளுக்கும் ஸமஸாரம மீணடும அவர்களைச் சுற்றிககொணடு துயர்அளித்ததைக் காண்கிறோம. எனவே, புத்தி த்யாகமே போதும், ப்ரதி கூலர்களான உறவினர்களின் தொடர்பை அறவே அறுத்து ஒதுக்கவேண்டியதில்லை.

86. ஸமாதானம்

புத்தி தயாகம முதறகண் வேண்டியதேயாகும். வஸ்து த்யாகம ஸதிரமாக வேண்டுமானால முதலில புத்தியில அநத வஸதுவினுடைய ஸஙகம்(காதல)ஒழிககபபெறுதல வேணடும மனம ஒன்றுமல உடலளவிலுளள சேர்க் கையை ஒழிததால மீணடும ஒருக்கால அநத ஸம்பந ததை மனம நாடககூடிய அபாயம உளளது காயிக மாக (உடலளவாக) எலலாம விட்டுபபோன ஸெளபரி முதலிய ருஷிகளுககும மனஸ் ஸஙகமுணடாகி (மனப் பற்று) பநதபாசம் தொடாநது விட்டது. எனவே முதற கண இனறியமையாது வேண்டப்படுவது புத்தி தயாக மான மனத்துறவு எனபதறகாகவே ஆழ்வாா "நீர் நுமது என்று வோ முதல மாயதது" எனறு வலியுறுத்தினாா. ஆதலால, அஹஙகார மமகாரஙகளின குரூரத் தனமை யினை அறிநதுகொள்ளாது த்யாஜயம(விடத்தககது)என்று

அறிகையே போரும் என்று அவ்வளவில நிற்பது ஆழ வாரின் திருவுள்ளத்திறகுச் சேராது. தயாஜயம என்று அறிந்த அககணமே முறறிலும த்யஜிததறவேணடும் (விடவேண்டும).

37. ஆக்ஷேபம்

ஆனல் இக்காலத்திலும பகவத் விஷயத்தை நன்ருக அறிநத சிலர் விஷயங்களில (உலகியற் பொருட்கள்) ஈடு பட்டுப் பொருள் தேடுவதில மூழ்நது ஸமஸாரத்தில பொருந்தி வாழகின்ருர்களே; அறிவாளிகளான அவர்கள் பொருந்தாத அதனைத் துறக்காது ஒழிவது ஏன்?

38. ஸமாதானம்

அதற்குக காரணம பகவானுடைய மாயைதான. "துயக்கறு மதியில நனஞானததுள அமரரைத் துயக்கும, மயக்குடை மாயைகள வானிலும் பெரியனவலலன' என்றும, 'உன மாயஙகள் மேலைவானவரும அறியார என றும மாயையின் ஆறறலை ஆழவார் அருளியது காணக. நிதயசூரிகளையும மோஹிககப பணணும் பகவானுடைய மாயையினசெயலேயொழிய மேறசொலலிய ஞானிகளின தோஷமனறு. ஆனல இவாகளை அதைககாட்டி அவ மானமசெய்தால் செய்கினறவனுக்கு அது குறறமாய் முடியும. எனவே மேற்குறிததவாகளின அநுஷ்டானத் தைப் பினபறறுதலும அவர்களை அவமானப்படுதத லும இரணடுமே தவிர்ககபபடவேண்டும.

39. பாகவதர்களும் பகவன் மாயையும்

பாகவத உததமர்களையும் மாயை மயககும் ஆறறல படைத்ததோ? என்னில;

தொண்டரடிப் பொடியாழவார் பரம விரக்தியோடு ப்ரம்மசாரியாயிருந்தும், பகவத கைங்கரிர்யத்தில ஊற்ற முடையவராயிருந்தும் தேவதேவி என்ற வேசியைக் கணடு மோஹிதது அவளைப பினதொடர்நது பகவத்

கைங்கர்யத்தையும் இழந்து விஷய சுகத்தில ஆழ்ந்து ஸகல துக்கங்களையும் அநுபவித்தாரன்றோ! பெரியதிருவடி ஷண்முகன் நிமித்தமாக எம்பெருமானோடே எதிரிட்டா னன்றோ! மாயையின ப்ரபாவம அத்தகையது என்று உணர்க

40. ஈச்வராபிமானமும் ஸதாசார்யாபிமானமும்

ஸதாசார்யனுடைய அபிமானத்திலே ஒதுங்கி நிழலைப்போல பிரியாது வாழப்பெற்றால், எம்பெருமான் தனனுடைய லீலைக்கு விஷயமாகாதபடி ஸதாசார்யனை காத்தருள்வான. அதற்காகவே ஸதாசார்யாபி மானததை வேண்டுகிறது. ஸர்வேச்வரன் தன்னுடைய அபிமானத்தில் ஒதுங்கினோரையும் தனனுடைய லீலைக்கு ஆட்படுத்துவானோ? எனனில்; எம்பெருமானைத் தவிர்த்த விஷயங்களில பற்றற்று அஹங்காரம் சிறிது மின்றி ஆர்த்தி பெருகியவர்களை யொழிய மற்றவர்களை அவன தன்னுடைய லீலையாகிய மாயைக்கு வசப்படுததுகிறான்

நாம வைகுந்த வாசலைக் காத்துப் பரிபாலனம பணணுகிறோம் என்கிற அஹஙகாரம் தலை எடுத்ததால் தான துவாரபாலகர்களாகிய ஜய விஜயர்களை ஒரு முனி சாபத்தை வ்யாஜமாகக கொண்டு அவர்களை அரககர் களாகப் பிறக்குமபடி தளளிவிட்ட சரித்திரத்தை அறிக.

இந்தரத்துய்ம்னன என்ற அரசன ஸாவேசுவரனையே த்யானம பணணிககொணடிருந்தான். தனனைப் போனற பக்தி நிஷடர் ஒருவரும இலலை என்ற அஹங்காரம் ஏற்பட்டது. அதனாலே அகஸ்தியரின் சாபம் என்ற காரணத்தைக் கொணடு அவனை ஒரு யானையாகப் பிறக்கச் செயதான எமபெருமான. சில காலம கழித்த பிறகு அவனை ஒரு முதலை கவ்விப் பிடித்திழுததபோது அவன "நாராயணா! ஓ மணிவணணா! என ஆரிடரைத் தீராய்!" என்று அலறியதும எம்பெருமான ஓடிவநது ரக்ஷித்தான்.

ஆகையால் அஹங்காரம், விஷய ப்ராவண்யம், பாகவதாபசாரம முதலியவற்றில சம்பந்தம உண்டா ஞல், ஜ்ஞான பக்திகள் இருந்தாலும் அவை வறிதே போய எம்பெருமானுடைய லீலைக்கு ஆளாவார்கள். அவர்களில பக்தி மிகுந்துள்ளவர்களைச் சிலகாலம் அப்படி லீலைக்கு விஷயமாக்கிப் பிறகு இரக்கத்திற்கு விஷயமாக்கி அருள் செய்து ரக்ஷிக்கிருன். எனவே, நாம ஞான பக்தி களால இறைவனுடைய அபிமானத்தை ஸம்பாதிதது விட்டோம; நமக்கு ஒரு பயமுமிலலை என்று இருமாப் படைந்து அஹங்கார விஷயப்ராவண்ய பாகவத அபசாரங்களில இழிதல தகாது. அப்படி இழிந்தால் விபரீதமான ஞானத்தைப் பிறப்பித்து சாஸ்த்ரார்த்தங் களுக்கு விபரீதமான அர்த்தங்களைத தோற்றுவித்துத தனனை விட்டு அகன்று போகும்படி எம்பெருமான் செய்கிருன.

41. எம்பெருமான் ஒருவனைப் புறம் போக்கக் காரணங்கள்

எம்பெருமான ஒருவனைப புறமே போக்கி ஒதுக்கு வதற்கு மூன்று ஏதுக்கள் சொல்லப்படுகின்றன. அவை தேவதாந்தரம், ஸாதனாந்தரம், விஷயாநதரம் என்ற மூன்று ஏதுக்களும அவன வைத்த மாயங்களாகும.

'மற்ருேர் தெய்வம் பேணப் புறத்திட்டு' என்றும்; 'நெறி காட்டி நீக்குதியோ?' என்றும, 'பல நீ காட்டிப் படுப்பாயோ?' என்றும ஆழ்வார்தாமே இவற்றை அருளிச் செயதிருக்கிருர். பிற தெயவங்களைத தொழுவது, பிற நெறிகளைப் பற்றுவது, பிறவற்றில ஆசை வைப்பது என்ற இம்மூன்றிலும் விஷயாநதரம என்பது மிகவும கொடியதாயிருக்கும. தேவதாநதர ஸ்பர்சம புறத்தே தள்ளிவிடும; அதாவது உபாயாந்தரத்தில ஒதுக்கிவிடும; விஷயாந்தர ஸ்பர்சம ஆத்ம நாசத்தையே உண்டாக்கி விடும. அதனுல் தான அவற்றை (விஷயாந்தரங்களை)

'வீடுமின முற்றவும்' என்று ஆழ்வார் உபதேசித்தார். பிற விஷயங்களிலுள்ள ஸுகத்தைப் பெரிதாக மதித்துப் பற்றும புத்தியை வாசனையோடு விட்டு, "இறை உள்ளில் ஒடுங்கே' என்கிறார் ஆழ்வார்.

ஆழ்வாரைப் பின்பற்றியே ஆசார்யர்களும் இதர விஷயங்களை வாசனையோடே விட்டே எம்பெருமானைப் பற்ற வேணடுமென்று வற்புறுத்துகிறார்கள். ""ஸர்வ தர்மாம்ஶ்ச ஸந்த்யஜ்ய ஸர்வ காமாம்ஶ்ச ஸாக்ஷராந் லோக விக்ராந்த சரணௌ ஶரணம் தே வ்ரஜம் விபோ''[1] என்று அருளிச்செய்வர் எம்பெருமானார். இதில் சொன்ன அர்த்தத்தை அநுஷ்டியாது கேவலம் நைச்யாநுஸந்தானம் (தற்சிறுமை பாராட்டல்) இகழத்தக்கதாகிறது.

42. ஆக்ஷேபம்

விஷயாந்தரங்களின வாசனைகளை அறவே விட்டு அவற்றை அற ஒதுக்கியே பகவானைப் பற்றுதல் வேண்டுமென்றால் உண்மையில் அச்செயல் அரிதேயாகும். ஆனால் "எழுதும் என்னும் இது மிகை' என்றும், 'எண்ணிலும் வரும்' என்றும் வருகிற ஆழ்வார் பாசுரங்களைக்கண்டால் எம்பெருமான் எய்துவதற்கு மிகவும் எளியவன் என்று தோன்றுகிறதே!

43. ஸமாதானம்

ஸர்வ சரணயனை (எல்லார்க்கும் புகலாகப் பற்றத தக்கவன) எம்பெருமானுடைய ப்ரபாவத்தையே அவ வார்த்தைகள காட்டுகின்றன. ''பொய்யே கைம்மை சொலலிப் புறமே புறமேயாடி மெயயே பெறறொழிந்தேன்'' எனகிறார் ஆழவார். கழுததுக்கு மேல நல வாாத்தை சொனனாலும அது மெய்யாகும்படி தலைக் கட்ட வல்ல ஸர்வசகதியானவன் கருணையாலே தேவையான தகுதிகள எலலாம் தன்னடையே சித்திக்கும் என்று அப்படிச சுலபமாகச் சொலலிற்று என்று கொள்ள வேணடும்.

இப்படிக் கொள்ளாதே அதுவே பொருள் என்றால், கர்ம ஜ்ஞாநாதிகள் வேண்டாம், பக்தி பரபக்திகளும் வேண்டாம், ஆசார்யாபிமானமும் வேண்டாம், வைஷ்ணவத்வமும் வேண்டாம், தேவதாந்தர நிவ்ருத்தியும் வேண்டாம், சாஸ்த்ர வரம்புகளும் வேண்டாம், இஷ்டமானபடி வாழ்ந்து ஓர் அஞ்சலி பண்ணினால் பலன் உண்டாகும் என்றாகிவிடும்; மோக்ஷ சாஸ்த்ரங்களும் ஆழ்வார் ஆசார்யர்களின் வசனங்களும் தேவையற்றவையாயும் வீணாகியும் விடும்.

44. ஆக்ஷேபம்

வேதம் சொன்னால் அர்த்தவாதம் என்று கூறலாம்; ருஷிகள் சொன்னால் இருள் துயக்கு மயக்குகளாகிற தோஷங்களைக் காட்டலாம், எம்பெருமான் சொன்னால் தாமஸ ஜனங்களை மோஹிக்கச்சொன்ன கள்ளப் பொய்ந் நூல்கள் என்று நிருபிக்கலாம். ஆனால் மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்ற மஹா ஜ்ஞாநிகளான ஆழ்வார்களின் வாக்குகள் பொய்யில் பாடல்களாகிக் குற்றமற்றன வாகும். ஆழ்வார், 'தொழுதெழு என் மனனே' என்றும், "பத்துடை அடியவர்க்கு எளியவன்' என்றும்' 'புரிவதுவும் புகை பூவே' என்றும், "கண்ணுள்ளே நிற்கும் காதன்மையால் தொழில் எண்ணிலும் வரும்" என்றும், "கண்டாயே நெஞ்சே! கருமங்கள் வாய்க்கின்று, ஓர் எண்தானும் இன்றியே வந்தியலுமாறு' என்றும், 'சிற்றவேண்டா சிந்திப்பே அமையும்' என்றும், "சரணமாகும் தனதாள் அடைந்தார்க் கெல்லாம் மரணமானால் வைகுந்தம் கொடுக்கும் பிரான்' என்றும் அருளிய வார்த்தைகள் பொய்யோ?

மேற்கூறிய வார்த்தைகளால் கைகூப்புதலே போதும் உய்வுக்கு ஏதுவாகும்; பக்தி சிறிது உண்டானாலும் எளியனாய் வருவான்; இன்முகத்துக்கு அடையாளமாக ஏதேனும் ஒரு புகை, ஒரு புஷ்பத்தை சமர்ப்பித்தால்

அதுவே போதும்; சிறிது காதலையும பரமபக்தியைப் போனறு மதிதது முகங் காட்டுவான; நாம அபேக்ஷிக் காமலேயே அருள் செயவான, பரபரகக ஒரு செயலும் செயயவேண்டாம, சிந்திப்பதே போதும், என்று பக வானை அடைதல மிகவும் சுலபம் என்று விளக்கி இறுதியில தன் திருவடிகளைப் பற்றினார்க் கெல்லாம் சரீர முடிவில பரமபதம் கொடுக்கும என்று ஆழ்வார் உபதேசித்தவை வெறறுரைகளா?

45. ஸமாதானம்

இதற்கு ஸமாதானம மதுரகவியாழ்வார அருளிச் செயதிருககிறார். "அன்னையாய அத்தனாய் என்னை ஆண்டிடும தன்மையான" என்று சுருங்கக கூறுவர் மதுர கவிகள.

"அன்னையாய்" என்றது, ஆழ்வார அன்னையைப போன்று வாத்ஸல்யத்தால நான் என்னுடைய பாபத் தைப் பார்த்து அஞ்சாதபடி எம்பெருமானுடைய எளிமையைப் பரகக உபதேசிப்பதன் மூலம் சரணய னுடைய ப்ரபாவத்தைக் கூறி ஸர்வேச்வரனிடத்தில எனககு ப்ரியத்தை ஊட்டினார் என்பதைக காட்டுகிறது.

மேல எடுத்த வசனங்கள் எல்லாம் அவ்விதமே அமைந்தவை. "அத்தனாய்" என்றது ஹிதத்தைச் சொலலி சிக்ஷிககும தந்தையைப போன்று ஆழ்வாரும் எனக்கு அஹங்கார மமகார விஷய ஸங்க நிவ்ருத்திகளை "வேர் முதல மாயதது" என்று தொடங்கி இறையருளைப் பெற எலலாத் தகுதிகளையும் உபதேசித்து அவ் விறையருளைப் பெறத துடிக்கும் பரம ஆர்த்தியை உண்டாககி அருளி னார் என்பதாகும்.

ஆதலால் ப்ரபாவபரமான வார்த்தைகளை மட்டுமே பார்த்து அஹங்கார மமகாரங்களையும் ப்ரதிகூலமான தார புத்திராதி விஷய ஸங்கங்களையும் அறவே ஒழிக்காது போனால நாசமே பலிக்கும் என்று அறியவேண்டும்.

46. ஆக்ஷேபமும் ஸமாதானமும்

ஆர்த்தியாவது உலகப் பற்றுக்களிலிருந்து விடுவித்து என்னைக் கடாக்ஷிப்பது எந்நாளோ? கூவிக்கொள்ளும் காலம் என்றுகொலோ? என்று ப்ரார்த்தித்துத் துடிப்பதாகும். அப்படி ப்ரார்த்திப்பது இறைவனை வறபுறுத்துவதாகாதா? அது அசித்தைப் போன்று பரதந்த்ரமாயிருக்கக் கடவனென்று கூறும் நம: பதத்தின் பொருளுக்கு விரோதமாகாதா? இதனால் தன்னுடைய ரக்ஷணத்துக்குத் தான முயற்சி செய்வது என்ற குற்றமன்றோ உண்டாகும்? இவ்வாறு வினாக்கள எழுகின்றன.

நம' என்ற பதத்தில் ஒரு பிரார்த்தனை உள்ளடங்கி இருக்கிறது. பகவத் ப்ராப்திக்கு விரோதிகளைப போக்கியருள்க எனபதே அதுவாகும் "நாராயணாய' என்பதில் "ஆய' என்ற வெளிப்படையான வேற்றுமை யுருபால் கைங்கர்ய பரார்த்தனை செயயப்படுகிறது. இது ஸ்வரூபத்துக்குச் சேர்ந்ததாயுள்ளது. அதைப் போனறே விரோதி நிவ்ருததி ப்ரார்த்தனையும் வநதேறியிலலாது ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு இயலபாய்ப் பொருந்தியதேயாகும.

இநத விரோதி நிவ்ருத்தி பிரார்த்தனையை எம்பெருமானாரும் 'மனோவாக்காயை.' என்ற சூர்ணையில கத்யத்தில் செய்தருளினார்.

தனனுடைய ரக்ஷணத்தில தானே முயலவ்து எனபது எம்பெருமானை ரக்ஷணம செயவதற்கு விரோதமாய்த் தலைகட்டும. அவனித எண்ணத்துடன் யஜ்ஞம், தானம், தவம் முதலியவறறை உளளடக்கிய கர்மயோகம் தொடங்கிப் பிறஉபாயஙகளைப் பின்பற்றினால அப்போது பரதந்தரனான சேதனனுக்கு அதுபொருந்தாது. முனனது சுவாதந்த்ரியமான ப்ரவ்ருத்திகள (செயல்கள்) என்பதை அறிக. அவை பாரதந்த்ரியமான ஆத்ம ஸ்வரூபத்துக்குச் சிறிதும் ஏற்காதவையாகும்.

47. ஆக்ஷேபமும் ஸமாதானமும்

ஆனால ப்ரக்ருதி ஸமபந்தத்தை நிவருத்தி செய்தருள வேணடும் என்று ப்ரார்த்திப்பதும் எமபெருமானுக்கு அனபிமதம் (உடன்பாடின்மை) என்று ஸ்ரீவசனபூஷணத தில் சொலலபபட்டிருக்கிறதே? என்றால, அது ஆழ்வா ரைப் போனற பரம ஆர்த்தர்களைக குறித்துச் சொல்லப் பட்ட விஷயமாகும். ஆழவாருககுத் திருநாடு சென்று எமபெருமானுககு வழுவிலா அடிமைகளை ஒழிவில காலம எலலாம் செய்யவேணடும, அதறகு விரோதியாய இடைச்சுவரா யிருக்கும் உடல தொடர்பை அறுத்துக கொளளவேண்டும; அதையும் அவனே போக்கி யருள வேணடுமென்ற எண்ணங்கள் தோன்றின. ஆனால ஆழ் வார் திருமேனியோ சரம சரீரம, அவருடைய சரீரம் எம பெருமானுக்கு போக்யமா யிருந்தது. திவய தேசத்தில பணணும் விருப்பத்தை ஆழ்வாருடைய அவயவஙகளில பண்ணத் தொடங்கினான். அப்படி விருப்பம் பண்ணும் போது அந்த சரீரததின அழிவை ஆழ்வார ப்ரார்த்தித தால் அது எம்பெருமானுக்கு இஷ்டமாயிருக்காது. இதனைத்தான ஸ்ரீவசனபூஷணம் சொலலியது.

நாமும் ஆழ்வாரைப் போல பரம ஆர்த்தராய் அவனும் நம சரீரததில விருப்பம் பண்ணுபோது ப்ரக்ருதி ஸமபநத நிவருததியை ப்ரார்த்திப்பது கூடாததாயிருக கும என்றுணர்க. எநநிலையிலும் அப்படி ப்ரார்ததிப்பது தகாது என்றால ஆர்த்தியே ஏறபடக்கூடாது என்று சொலலியதாகிவிடும, அபபடியானால அதிகாரியே இலலையாகிவிடும. ஆழவாரும தமமுடைய சரீரம அவனுக்கு அபிமதம (விருபபம) என்று அருளிச்செய்த தும் அவனைக் கால பிடிதது "மங்கவொட்டு உன மாமாயை" என்றும, "திருவாணை நின்னாணை" என்றும ஆணை யிட்டு ப்ரார்த்திதது சரீர விமோசனம பணணுவிததுக் கொணடு போனார். இப்படிப்பட்ட ஆர்ததி பிறந்தவர்

கள் இவ்வுலகில இன்று இருந்தாராகில் அப்படி ப்ரார்த்திக்கலாம்.

சரீர சம்பந்தத்தை அறுத்தருள வேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்கக்கூடாது என்றால் அப்படிச் சொல்பவர்கள் காம பரவசராய் விஷய சுகங்களை இவ்வுடம்போடு கூடியிருந்து நீண்டநாள் அநுபவிக்க வேண்டுமென்று நினைக்கும் ஸம்சாரிகளே என்று அறுதியிடலாம்.

ஆகையால் ஆழ்வார் பாசுரங்களில சரண்யனை எம்பெருமானுடைய எளிமை முதலிய ப்ரபாவங்களைச் சொல்லுமிடங்களை மட்டும் பார்த்துக்கொண்டு நாம் எப்படியிருந்தாலும் போதும; ஓரஞ்சலி மாத்ரம செய்தால் வைகுந்தம ஏறலாமென்ற நினைவுடன் அஹங்கார மமகார அர்த்த காம பரவசராய் விஷய சுகங்களை அநுபவிக்க ஆபாஸமான பந்துக்களோடு கூடிவாழ்வது ஆழ்வார் திருவுளத்துக்குச் சிறிதும பொருந்தாது.

48. சரண்ய ப்ரபாவம் பொய்யா?

அப்படியானால சரண்ய ப்ரபாவம் பொய்தானோ? என்று வினவலாம். கீதாசார்யன், "அபிசேத் ஸுதுராசாரோ பஜதே மாம் அநந்யபாக்" என்று தொடங்கிக் கூறியுள்ளான். முன்பு மிகவும ஒழுக்கக் கேட்டுடன் இருந்தாலும் எம்பெருமானை அநந்ய பக்தியோடு விரும்பினானாகில விரைவில அவன் விலக்ஷணமாகி உய்வடைகிறான். பக்தியோடு கூடியபிறகு பழைய வாசனையே தொடர்ந்ததாகில், அது அறவே அழிகின்றவரையில எம்பெருமான பொறுத்திருந்து பலனை அளிக்கிறான். காலத் தாழ்வே ஒழிய பலனில குறைவில்லை.

உழவன் விவசாயம செய்யும்போது நெல்லை விதைத்து அது முளைத்தவுடனேயே அறுத்து உண்பதில்லை. அதை வளர்த்துக் களை யறுத்துப் பக்குவமான பின்பே அநுபவ யோக்யமாகும்படி செய்து அன்னமாக்கி உண்கிறான். அது போன்றே ஸர்வேச்வரனும் கை தொழுத சேதனனைத்

திருத்தியே தனக்காக ஆக்கிக்கொளளகிறுன. மறுபிறவியி லாகிலும் பொறுத்திருநது அவனைத் திருததி விலக்ஷண மாக்கிய பிறகே ஸாவேசுவரன அவனைப புஜிக்கிறுன. அவனை காலமுளளளவும் பிறவிச் சுழலில கட்டிப்போடுவ திலலை, ஒருநாள ஒருகாலத்தில அவனை மேறகூறியவாறு ஆக்கி அடிமைக்கண நிலைப்பித்துக்கொளகிறுன. "அடிய வரை வலவினைத் துப்பாம் புலனைந்தும் துஞசக் கொடடான" என்று ஆழ்வாருமஅருளிச்செயகிறுர்

49. நம்பிள்ளை நல்வார்த்தைகள்

நம்பிளளை பின்பழகியபெருமாள சீயர் மடததிலே எழுந்தருளியிருநதபோது சிஷயாகள அவர் திருவடிகளில் தணடனிடடு, "ஸ்வாமி, ப்ராப்ய பூமியாகிய வைகுந்த மாநகா கிட்டவேண்டுமாளுல் ஆழ்வாருடைய அவஸ்தை கள் (மனப்பாங்கு நிலைகள்) ஏறபடவேண்டுமென்று கூறப்படுகிறது. அனனபாளுதிகளோடே கூடியிருக்கும ஸம்சாரிகளாகிற நாஙகள் என செய்வோம?" என்று மன முருகி வினவினர்.

நம்பிள்ளையும அவர்களை க்ருபையுடன் பார்த்து, "இஙகு அநத அவஸ்தைகள் பிறககவிலலை என்றுலும் ஸதூலசரீரம் (பருவுடல்) கழிந்து போகும்போது தனனை எயதுவதறகுச் சற்று முன்பாக அந்த அவஸ்தைகளைப் பிறக்குமபடி செய்து எமபெருமான் சேர்ததுக்கொள வான; அது அவன செயலாகும" என்று அருளிச் செய்தார்.

ஆழவாரைப போனற தகுதியுடைய அதிகாரிகளைப் பெருமையாலே அவதாரஙகளிலே எமபெருமான மெய வெளுததது நாககு வறறியிருப்பான. அதாவது பெருமை யாலே மெய் வெளுத்தும, பெறருலும் அவர்கள பிரயோ ஜனாநதரபராகள (வேறு பயனைக் கருதுவோர்) ஆகை யாலே மயிா படட சோறு என்று நாக்கு வறறியிருபபான ஆகையாலே பயன வேறு கருதாதிருககும் அதிகாரி

புருஷர்கள் மிகவும் அரிதாகவே இருப்பார்கள். ""அவர்களை வரஜைக்கு அக்கரையிலே காணலாம்; இவ்விருள தரு மாஞாலத்தில் காணவரிது'' என்று ப்ரமேயரத்னத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது.

50. ப்ரபத்தி எளிய உபாயமா? ஆக்ஷேப ஸமாதானங்கள்

இப்படிப்பட்ட அருமைப்பாடுகளைப் பார்க்கும்போது ப்ரபத்தியை ஸுகர உபாயம் (செய்தற்கு எளிது) என்று எப்படிக் கூறலாம்? உபாயாந்தரங்களில் செய்தற்கு அரிதான ப்ரவ்ருத்திகள் விதிக்கப்படுகின்றன, இங்கு நிவ்ருத்தியே (விடுதல்) வேண்டியதாகையால் எளிதாகிறது

இந்த உபாயமானது எளிதானால், ""ஸ மஹாத்மா துர்லப:'' என்றும், 'ஒரொருவர் உண்டாகில் அத்தனை காண்'' என்றும் இதனைப் பற்றியிருப்பார் மிகவும் அரியார் என்று சொல்லப்படுவது ஏன்? என்ற வினா எழுகிறது.

அநாதியான பகவந் மாயையால் சுலபமாக நிவ்ருத்தி பிறக்க மாட்டாது என்ற அபிப்ராயத்தால் அவ்வாறு சொல்லப்படுகிறது. அப்படியானால ப்ரக்ருதி வசப்பட்ட சேதனனுக்கு நிவ்ருத்தி தான் எப்படிப்பிறக்கும்? என்றால இது (நிவ்ருத்தி) தன்னாலும் பிறராலும் பிறப்பித்துக் கொள்ள முடியாது. பகவத் கடாக்ஷம் காரணமாக உண்டான ஸதாசார்யரின் திருவருளாலேயே நிவ்ருத்தி ஏற்பட்டு அதிகாரம் உண்டாகும்.

ஸதாசார்ய ஸந்நிதியில தாவரங்களுக்கும கூட முக்தி யோக்யதை ஏற்படுகிறது. பெருமாள் (இராமன்) திருவருளுக்கு இலக்கான கோசல சராசரங்களும் கோவிந்தன் திருவருளுக்கு இலக்கான கோகுல சராசரங்களும் முக்தி யோக்யதையை எய்தினார்கள். இவ்வாறு பகவத் கடாக்ஷம் அடியாகத் தாமாக வரும் நன்மைகளுக்குச் சேதனனிடம உரிமையை ஏறிட்டு ருஷிகளும ஆழ்வார்

களும் ஆசார்யர்களும் ஹிதரூபமானவற்றை சிக்ஷித்துச் சொல்லவேண்டுமா?

ஸர்வேச்வரன சில ஆத்மாக்களை உய்விக்க நினைத்தால ஆத்ம குணஙகளை உண்டாகப்பண்ணிக் கைக்கொள்கிறான். தானே கண் காணவந்து வாய திறநது அவன் அருளிச்செயவதில்லை. ஆத்ம குணங்களை உண்டாக்கவே சாமானய சாஸதரங்களையும விசேஷ சாஸ்த்ரங்களையும் முறையே ருஷிகளைக் கொண்டும ஆழ்வார்களைக் கொண்டும் பரகாசபபடுத்தினன.

கொடியைக் கொள்கொம்பிலே ஏறறுவதற்குச் சுள்ளிக்கால நடுவார்கள். சுள்ளிக்கால போன்றது சாமானய சாஸ்த்ரங்கள். கொடியாகிய ஆத்மா படர்வதற்குரிய கொள்கொம்பு ஆழ்வார்களின் அருளிச் செயல்களான விசேஷ சாஸ்த்ரஙகள்.; விசேஷ சாஸத்ரங்களையே நாத, யாமுந, யதிவராதிகள் விளககி உபதேசித்தும் நூலகள் எழுதியும் உபகரிததனா. விசேஷ சாஸ்த்ரங்களின சேதனனுக்கு ஆத்மகுண பூர்த்தி தோனறுவதற்காகவே சிக்ஷைகள் இடம் பெறுகின்றன.

ஸாமானய சாஸத்ர அப்யாசத்தால் (பயிற்சியால்) ஸாதநாநதரஙகளைப் பற்றி ஒழுகியவன் அனேக பிறவிகளில் பாபங்கள் ஒழிநதும மனத்தில நிர்மலம முற்றிலும் ஏற்படாதபோது பெரிதும் தூக்கப்பட்டு, "என்னுடைய மனோதோஷம் என்னாலே போக்க அரிது, நீயே உபாயமாக வேணடும்" என்று அபேக்ஷிக்கிறான; அவனே படிப்படியாக ஸித்தோபாய நிஷ்டனாக மாறுகிறான். அநத நிஷ்டை பரிபககுவமானால திருககண்ணமஙகையாண்டானைப் போல ஸ்வ வயாபாரங்களை (தன் முயற்சிகள்) முற்றிலும விட்டு மிகுநத ஆர்த்தி பெருகப் பெறுகிறான். அவவார்ததியின விளைவாக அவன பிள்ளை திருநறையூர் அரையரைப் போல தன்னுடைய உடமபையும வெறுத்து இறுதியில முறையாக முகதனாகிறான. இவ்வளவுக்கும

அடிப்படை சிக்ஷாரூபமான ஸாமாந்ய விசேஷ சாஸ்த்ரங்கள் என்பதை நினைவிற் கொள்ளவேண்டும்.

51. காலத் தாழ்வு ஏன்?

ஸர்வ சக்தியுக்தனான எம்பெருமானை வித்த உபாயமாகப் பற்றினாலும் பலனை எய்தக் காலத்தாழ்வு உண்டாகுமோ? எம்பெருமானையே உபாயமாகப் பற்றுவோருள்ளும் வேறு பயன்களை கருதுவோர்களும் உள்ளனர். அவனையே உபாயமாகப் பற்றி ஐச்வர்ய, கைவல்யங்களைப் பெறுக மதித்து அவனிடத்தில் பெறுவதும் செய்கிறார்கள். இஹ பர ஐச்வர்யங்களை இச்சித்தவர்கள் அவற்றைத் துச்சமென்று அறுதியிட்டு எம்பெருமானுக்குச் செய்கிற அடிமையே சாஸ்வதம் என்று முடிவு செய்து மீளப் பல பிறப்புகள் ஆகலாம். அதனால் அவர்கட்குப் பலமானது காலந் தாழ்த்தே விளைகிறது. கைவல்யத்தை விரும்பிப் பெற்றவனுக்கோ அதிலிருந்து மீள்விரகில்லை. ஆகையால் அநந்ய ப்ரயோஜனனாய (பயன் வேறு கருதாத) உபாயாதிகாரம் பூர்த்தியானவனுக்கு காலத் தாழ்வு ஏற்பட வழியில்லை. ஆர்த்தன் ஆனால் அக்கணமே பலனும், த்ருப்தன் ஆனால் இப்போதைய சரீரம் முடியுங் காலத்தில் பலனும் எய்தப்பெறும்.

52. உபாய அதிகாரி லக்ஷணம்

எம்பெருமானுக்கு நான் சேஷபூதன்; விஷயப்ராவண்யம் நமக்குத் தகாது; என்னது அவன் தந்த ஞானம்; இழிந்த ஒழுக்கங்களைவிட்டு நல்லொழுக்கங்களைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும், அவனுக்கு நான் எப்போதும் பரதந்த்ரன் (இயக்கப்படுபவன்), நான் விட்டதும் பற்றியதும் அவனாலே வந்தது; நான் செய்யும் அடிமையும் அவன் தானே செய்வித்துக் கொண்டான்; இவ்வாறு நினைந்து உறுதியுடன் இருப்பதே உபாயாதிகாரி லக்ஷணம்.

53. அவயவ அவயவி பாவம்—சரீர ஆத்ம பாவம்

ஜீவ பர ஸம்பந்தத்தை 'உடல்மிசை உயிர் என' என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்தவர். எம்பெருமான் ஆத்மா என்றால் சேதன அசேதனங்கள் அவனுக்கு சரீரமாகின்றன. அவன் அவயவி என்றால் சேதன அசேதனங்கள் அவனுக்கு அவயவங்கள் ஆகின்றன. இதன் உண்மை நிலையை அறியாத சிலர் தாம் விஷயபரவசராய குற்றங்களை இழைத்து விட்டு அவற்றைச் செய்வித்தவன் சரீரியான இறைவனே என்று எம்பெருமான் மீது பழியை ஏற்றுகிறார்கள். அவயவபூதரான தாங்கள் துர்வாசனையால் மேலிட்டுச் செய்யும் அநீதிகளும் அவயவியான அவனே செய்வித்தன என்று அவர்கள் எண்ணுகின்றனர்.

சரீர ஆத்ம பாவம் சொன்னதுக்குக் கருத்து, ஆதேயத்வம் விதேயத்வம் சேஷத்வம் (தாங்கப்படுவது, விதிக்கப்படுவது, அடிமைப்படுவது) ஆகியவை சேதனனுக்கு ஆத்ம ஸ்வரூபங்கள் என்பதை அறிந்து கொள்வதற்காகவாகும்.

அவயவ அவயவி ஸம்பந்தம் சொன்னதற்குக் கருத்து, 'சேதனன் செய்யும் கைங்கர்யத்தில் அஹங்கார மமகாரங்கள் வாராதபடி கர்த்ருத்வம் (செய்பவன் நிலை) போக்த்ருத்வம் (நுகர்பவன் நிலை) ஆகிய மாசுகள் இன்றி எப்போதும் பரதந்த்ரன் என்ற நினைவு இடையறாது உண்டாக வேண்டும் என்பதற்காகவாகும்.

நாராயணனிடத்திலேயே நிஷ்டையுடையவர்கள் பண்ணுகிற செயல் எல்லாம் அவனுக்கே யாயிருக்கும், அதாவது, கைங்கர்யமாய் முடியுமென்று சொல்லப்பட்டுள்ளதன்றோ! எனில்;

கர்ம வசப்பட்டு துர்வாசனையால் வரும் செயல்களை எல்லாம் அவனுக்கே யாயிருக்கும் என்பது ஒரு நாளும் கூடாது. 'நாராயணைக நிஷ்டஸ்ய' என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஆழ்வாரைப் போன்றவர்களே நாராயண

நிஷ்டர்கள். ஏக பதத்தால் இது விளங்குகிறது. அத்தகையோர் ஒருபோதும இழிசெயலகளை நினைக்கவும் மாட்டார்கள். இனி அவர்கள "அழுவன தொழுவன ஆடிக காண்பன பாடியவறறுவன, தழுவல வினையால பக்கம் நோக்கி நாணிக கவிழ்நதிருபபன'' எனறு படுகிற அலமாபபெல்லாம அவனைக குறிததது ஆகையாலே அவை எல்லாம் அவனுககு மேனமையை அளிபபனவாய் இஷட கைஙகர்யஙகளைப போனறு அவனுடைய முக மலாச்சிக்கு ஏதுவாயிருக்கும.

அப்படியினறி, துர்விஷயஙகளில ஈடுபட்டு துக்கமே படுகினற ஸம்ஸாரிகள செயகிற அலமாப்புகள் எலலாம் எமபெருமானுககுக கைஙகாயமாகிவிடும் என்றால, அங்ஙனம சொல்லுகிறவர்கள சிதரவதை தணடனைக குரியராவார்கள.

54. அஜாமிளன் சரித்ரம்--ஆக்ஷேப ஸமாதாணம்

அஜாமிளன் தீய வொழுககத்திலேயே நிலைநினறான். இறுதிக காலததில புத்ரன் என்ற மயக்க வுணர்ச்சியால திருநாமம் சொனனான். அதை ஒரு வ்யாஜமாககி எம்பெருமான் அருள செயதான் அல்லவா? எனறு கேட்டால அவனை எமதூதுவர் கைக்கொண்டு போகாதபடி நிகரஹிதது விடுவிக்க, அவன் தெளிந்து ஆச்சாயபபட்டு பகவத் ப்ரபாவம அறிந்து பிறவறறில வெறுபபுற்றுப் பரநதாமனிடம் விருப்புற்று அதன் பிறகே முகதி அடைநதான் என்று வருணிக்கப்பட்டுளளதை உணாக.

ஆழ்வார் தொடங்கி எல்லாரும் அவனுடைய எளிமைப் பண்பினையே சொல்லுகிறார்கள். அப்படியிருகக அவனை அடைவது (பகவத் விஷயம்) துர்லபம எனறு சொலவது தகுமா? என்ற வினா மீண்டும் எழலாம.

அவனுக்கு ஸௌலப்யம் முதலிய குணஙகள் இல்லையென்று ஒருககாலும்சொலலவில்லை, 'ரிபூணாமபிவதஸல'' பகைவரிடத்தும வாதஸலயம மிகுநதவன எனறு

என்று சொல்லப்பட்டாலும் இவன் தன்னுடைய ஸ்வரு பத்துக்குப் பொருத்தமாக வாழவேண்டும் அல்லவா? அவன பிராட்டி பககல அபசாரம் பண்ணின காகத்தை ரக்ஷித்தான என்று இவனும் அபபடிப்பட்ட அபசாரத்தை மனத்தாலும் நினைக்கலாமோ!

ஆத்ம ஸ்வரூபத்துககு அழிவு வாராமல் நடந்து கொண்டால அது எம்பெருமானுக்கு உகப்பாகும். அவன் ஒருக்கால் ஒருவனைத் தன்னுடைய நிரங்குச ஸ்வாதந்த்ரி யத்தால் (தடுப்பாரற்ற உரிமை) ரக்ஷித்தான் எனறால எல்லாரும அதனையே பொதுவழியாகப் பற்றி அனர்த்தப் படுவது பொருந்தாது. மஹாபாபியானாலும தன்னை ஆச்ரயித்தால் முக்தனாவஎன என்று,

"யே நருசம்ஸா துராத்மாந: பாபாசார ரதாஸ்ததா |
தேபி யாந்தி பரம் 'தாம நரநாராயணாச்ரயா. ||

"அபி பாபேஷ்வபி ரதா: மத்பகதா: பாண்டுநந்தன |
முச்யந்தே பாதகைஸ்ஸாவை: பத்மபத்ரமிவாம்பஸா"||

என்ற பகவத் வசனங்களால அறியக் கிடக்கிறதே என்றால்;

எம்பெருமான தன்னுடைய அருளால் சீக்கிரமாகவே தர்மாத்மாவாய் சாநத சித்தனாக அவனை மாறறியே முகதனாக்குவான் எனறு தெளிக.

கோசல கோகுலங்களிலே யிருநத சராசரங்களுக்கும் விதுர, மலாகார, ததிபாண்டன முதலியோர்க்கும் பஞ்ச ஸமஸ்காரங்களும ஆசார்யாபிமானமும் உணடாக்கியா அருள செயதான? இவ்வாறு நினைக்கலாம. அவவாறு அவன் கலபனை யிருநதாலும நம்முடைய பூர்வாசார் யர்கள் அவனுகக் கொடுககிற முகதியை விருமபாது அவனை மகிழ்விப்பதிலேயே ஊன்றி, "எமமா வீடுத் திறமும் செப்பம்" என்றும், "சிறப்பில வீடு சுவர்க்க நர்கம் இறப்பில் எய்துக எய்தற்க தனக்கேயாக எனைக்

கொள்ளுமவரே'' என்றும் அவனுக்கு மிகவும் ப்ரியத்தைச் செய்யுமவரா யிருப்பர்கள், அவனுக்கு மிகவும் ப்ரியரா யிருப்பர்கள்.

பூர்வாசார்யர்களின் வழியை விரும்பினால் அப்படியே அவ்வழியிலேயே நடந்து செல்லுங்கள். நாம் பஞ்சமோபாய நிஷ்டர் வழியிலே நடக்கிறோமென்று பேரை யிட்டுக்கொண்டு பூர்வாசார்யர்களுடைய வசனங்களுக்கு விபரீதார்த்தங்களைச் சொல்லி இழிந்த ஒழுக்கங்களில் வாழ முயன்றால் நம் பூர்வர்களின் நிக்ரஹத்துக்கு ஆளாவீர்கள்!

55. பயமும் அபயமும்

ஸ்வதந்த்ரனான ஸர்வேச்வரனைப் பற்றினால் பயப்படவேண்டும், ஆனால் ஆசார்யாபிமானத்திலே ஒதுங்கினால் ஸ்வப்ரவ்ருத்தி, நிவ்ருத்திகளை (தன் செயல்கள், செயலின்மைகள்) கண்டு பயப்பட வேண்டாமென்று ஸ்ரீவசனபூஷணத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் அதைக் கொண்டு நம் இஷ்டப்படி துராசாரங்களைத் தழுவக் கூடாது. ஆசார்யாபிமான நிஷ்டனுக்கு பயமில்லை என்ற தன் கருத்தை அறிந்துகொள்ளவேண்டும். ஆசார்யன் சிஷ்யனைத் திருத்திப் பணிகொண்டு எம்பெருமானுடைய லீலைக்கு அவன் பொருளாகாதபடி நோக்கி ரக்ஷிக்கிறான், எனவே சிஷ்யனுக்கு பயப்பட வேண்டியதில்லை என்பதே உட்கருத்தாகும்.

ஸ்வதந்த்ரனான எம்பெருமானைப் பற்றி பயப்ரஸங்கம் வாராதபடி ஆழ்வாரை ஆச்ரயித்து அவர் திருவடிகளையே உபாயமாகப் பற்றின மதுரகவியாழ்வார் நமக்கு ஆழ்வார் ஸம்பந்தம் உண்டென்று சான்றோர் பழித்த செயல்களைப் பண்ணிக்கொண்டு நமக்கு பயமேது என்று திரிந்தாரில்லை.

ஆனால், ''வேர்த்தபோது குளித்து பசித்தபோது புசித்து பட்டர் திருவடிகளே சரணம் என்றிருப்பதற்

போதும்'' என்று நஞ்சீயருக்கு அனந்தாழ்வான் அருளிச் செய்தார் அன்றோ! அதற்குஅபிப்ராயம என்ன? என்றால்; பகவத் ப்ராப்திககாக ஸ்வரக்ஷண ப்ரவ்ருததிகளில் இறஙகவேண்டுவதிலலை, ஆசார்யராகிய பட்டா திருவடி களில சரணமே போதும எனபது அபிப்ராயமே ஒழிய பகவத் பாகவத கைங்கர்யங்கள் வேண்டாம், ப்ராதிகூல்ய நிவ்ருததி வேணடாம், வயிறு நிரப்புவதே குறியாகத் திரியுமகோள என்று சொலலவிலலை.

ஸதாசார்ய ஸமாச்ரயணம செய்துகொணடவர் களும சிலபோது பயப்பட்டிருககிறார்கள். எமபெருமானார் ஒருநாள அபயப்ரதானம் அருளிச்செய்தார. அதாவது விபீஷணாழ்வானுககுப் பெருமான் அபயமளிதத வர லாற்றை அருளிச்செய்தார். அப்போது பிள்ளையுறங்கா வில்லிதாசா ஸமஸாரததை நினைத்து பயப்பட்டபோது, "நீர் அஞச வேண்டாம், நான பெறறேனாகில் நீரும் பெறக் குறையில்லை'' என்று அருளிச்செய்தார. பிள்ளை யுறங்காவில்லி தாசர் பயப்படக் காரணமென்ன? கண் முன்னாலே தெரிகிற ஸம்சாரிகளின் தோஷங்களை எல்லாம் தம்மேல் ஏறிட்டுக்கொணடு நைச்யாநுஸந்தானம் பணணினார். இப்படியே ஆளவந்தார் முதலானோரும் பயபபட்டுப் பேசியுள்ளனர். ஆதலால் ஆசார்யரைப் பற்றினாலும பயம பினதொடரும என்று கருதவேண் டாம்.

56. புருஷகார விஷயம்

பாபிகளானாலும பிராட்டி புருஷகார பலத்தாலே நினைத்த பேறு கிட்டும் என்று காக வருத்தாநததததில அறியபபடுகிறது. ஆச்ரயிகக வநத ஒரு சேதனன பக்கல அவனுடைய பாபங்களைக் கணக்கிட்டுச் சீற்றமடைந்த எமபெருமானை நோக்கி, சாஸ்த்ரங்களை நிலைநிறுத்த வேணடுமென்று ஆசரயிக்க வந்தவனை இப்படி தண்டிகக லாமா? தண்டித்தால தேவரீருடைய க்ருபை எப்படி

திறம் பெறும்?'' என்று உபதேசத்தாலும், அழகாலும் கருணை முதலிய குணங்களைத் தலையெடுக்கும்படி பண்ணு கிறாள் பிராட்டி. அவனும் அச்சேதனனை பிராட்டியிலும் விருப்பமுடையவனாக மதித்துப் போற்றுகிறான். அப்படிப் போற்றியிருக்கும்போது அச்சேதனன் மீளவும் பழைய வாசனையாலே விஷய சுகங்களில் ஈடுபட்டு அஹங்காராதி களால பாகவதாபசாரங்களைச் செய்யப் புகுந்தால் எம் பெருமானுக்குப் பொறுக்கவொண்ணாதாகி நிகரஹத் துக்கே அவன் ஆளாவான்.

காகாசுரன் ஒருக்கால பிழை செய்து போக்கற்றுச் செயலிழந்து பெருமாள திருவடிகள் முன்னே விழுகை யால் பிராட்டி பெருமாளை பரார்த்தித்து ரக்ஷிக்கச் செய் தாள். அவனே அடுத்தடுத்து அதுவே யாத்திரையாகப் பிழை செய்யத் தொடங்கினால முதலிற பலித்த பிராட்டி புருஷகாரம் அழிந்து அவன் தண்டனைக் குரியவனாவான்.

நாலூரான் உபத்ரவம வருமென்று அறியாதே சோழ ராஜ சபையில் தர்சனஸ்தாபனத்துக்காக அவசரப்பட்டு ஒரு வார்த்தை சொலல அதனால கேடுகள விளைந்தன. பெரியநம்பி பரமபதிக்கவும ஆழ்வான கண்ணிழக்கவும் நேர்ந்தது ஆனால நாலூரான விரைவில மிகவும் அநுதா பப்பட்டு அஞ்சினான். அதனை ஆழ்வான் அபராதமாக நினையாதே பொறுத்திருந்தபோதிலும தமபக்கல ப்ரே மையால் பெருமாள சிறுவர் என்று நினைத்து பெருமாள் பக்கலில நான பெறற லோகம் நாலூரான பெறவேணு மென்று ப்ரார்த்தித்தார். ஆனால புத்தி தெளிந்து அறிநதே அபராதமிழைத்த வீரஸுந்தர ப்ரஹ்மராய னுக்கு பட்டர் அருள் செய்து பொறுததாரென்று இல்லையே! அதனால் புத்திபூர்வமாகப் பிழை செய்தால புருஷகாரமும் துணை செய்யாது என்பது அறியப் படுகிறது.

57. என்னுடையவன் என்ற பகவத் ஸம்பந்தம்

எம்பெருமானுக்கு இச்சேதனன் தன்னுடையவன் என்று தெரிந்திருக்கும் அல்லவா? அப்படித் தெரிந்தவுடன

தனனுடைய க்ஷமா (பொறுத்தல்) வாத்ஸல்யாதி குணங்களாலே காரியம் செய்வான. அதாவது சேதனனுக்கு அவன அறியாமலேயே பேறு கிட்டுமெனறு கருதலாமா? என்னில், பகவத ஸம்பந்தம் எல்லாச சேதனாகளுக்கும பொதுவாக அமைநததேயாகும். ஆனாலும அது உள்ளதாக எண்ணப்படுவது சேதனன் அதனை யுணாந்து உணர்நததறகு ஏறப எம்பெருமானை, எயதத் துடிககுமபோதுதான எனக. இதனை மாணிகக மாலையில பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செயதிருக்கிறார்.

"(நாட்டாரோடு இயல வொழிந்து) என்றும, (ஒஒ உலகினது இயல்பே) எனறும் வெருவி இநநிலததில பொருநதாமை தோற்றிய சேதனனுககாயிறறு பகவத் ஸம்பநதமுண்டாகச் சொலலலாவது" எனபது காணக

எனவே, மேறகுறித்தவாறு பகவத ஸமபநததததை யுணாந்து உலகினரோடு இயையாமல வேறுபட்டவனாயிருந்தால் அவன எம்பெருமானுடைய சீரிய திருககண நோககிற்குப் பாத்திரமாகி முக்தனாவான. உலகியற் பயனகளை நசுபவனும் ஆனால ஸதாசார்ய ஸம்பந்தத்தையுடையவனாகில விரோதியான எண்ணங்கள அறறுப போகுமளவும இரண்டு மூனறு ஜனமங்கள் உண்டாக்கி சரம சரீரம எனறு எம்பெருமான திருவுள்ளததில பட்ட வாறே விரகதிகளைப பூர்ணமாக உண்டாககி பரம ஆர்த்தனாககி (துடிபபுடையவன) முக்தனாக்கப்படுவான்.

இநத இபபிறவிலேயே முகதிககு அதிகாரி யாகும் போது, ஸதாசாாயரை அடைநது அபிமானததிலே ஒதுஙகித தனக்குளள அனைததும ஆசாாயனுககு உரிமையாககி பரதிகூலமானவறறை முறறிலும விட்டு அருளாளப் பெருமாள எம்பெருமானாா, எம்பார், ஆழவான, ஆணடான, வடுகநமபி, நஞசீயர் முதலானவர்கள போலே ஆசார்யனை ஒரு கணமும் விட்டுப்

வை—5

பிரியாதே பாதநிழலைப் போன்று வாழ்ந்து கொண்டிருக்க வேண்டும்.

அப்படிப்பட்ட அதிகாரம் (தகுதி) இல்லையானாலும் 'மானுமோரிடத்திலும்' என்கிறபடியே மரணதசையிலேயானாலும் அனுதிகாலமாகத் தான் பண்ணிப் போந்த விரோதங்களை நினைத்து, ""நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்'' என்றும், ""நானே நானாவித நரகம் புகும் பாவஞ் செய்தேன்'' என்றும், "பாபாநாம் ப்ரதமோஸ்மயஹம்'' என்றும் தன்னுடைய தோஷங்களை அநுஸந்தித்துக்கொண்டு பிறர்பால தோஷங்களைக் காணாது ஆசார்யரின் திருவருள் நோக்கால் பிறந்த ஞான பக்தி வைராக்யங்கள் தன் முயற்சியால் பிறந்தன என்று நினைத்து இறுமாப்பு அடையாமல், ஸமசாரிகளில் மிகவும் இழிந்தவனாகவே தன்னை அபிமானித்து அடியார்களிடத்தில் அபசாரப்படுவதற்கு அஞ்சி அஹங்கார மமகாரங்களை வேரோடு பறித்து களைந்து ஆர்த்தி தலையெடுத்தால், அப்போது எம்பெருமானுடைய இன்னருளுக்கு இலக்கானால் சரீர முடிவில் முக்தனாக ஆகிறான்.

மரண காலத்திலும் மனைவி மக்களிடத்தில் பாசம் காட்டி புலனின்பத்தில் ருசி எஞ்சியிருக்குமானால், ஜடபரதனைப்போல வேறொருபிறவி எடுக்கவேண்டியிருக்கும். ஆசார்ய ஸம்பந்தம் உண்டென்று அப்போது ஈடேற வழியில்லை.

58. ஆசார்ய புருஷகார உபாய க்ருத்யங்கள் (பணிகள்)

ஞான அநுஷ்டானங்கள் இல்லாமையாலே வரும் குறையைத் தீர்ப்பதே ஆசார்யரின் செய்யத்தக்க செயலாகும்; இறைவனைச் சரணம் புகுவதற்கு முன் சேதனன் சேகரித்திருந்த அனுதிகால பாவச் செயல்களைப் பொறுக்கச்செய்வதே புருஷகார கருத்யம்; பின்னால் தன்னை யறியாது இழைத்த (உத்தராகங்கள்) பாபங்

களைப் பொறுத்து ரக்ஷிப்பதே உபாய கருத்யமாகும (இறைவன பணியாகும்). இதுவே முடிந்த முடிவான அர்த்தம். இதற்கு மிகையாகும்படி சொலலுவதெலலாம புகழ்ச்சியில புனைந்துரையில் நோக்கமான (ப்ரசமசாபர வாக்யங்கள) அதிவாதங்கள் என்று கருதத்தகும.

இறைவன ரக்ஷிககும்போது சேதனனுடைய மனத்தைச் செம்மையாகத் திருத்திப் பின்னரே வீடு பேற்றை அருளகிறுன். இறைவனை ஒரு உழவனுகவும் சேதனனுடைய மனத்தைப் பெரும பாழாகவும உருவகித்து, பகதி உழவன க்ஷேத்ரஜ்ஞனுடைய மனத்தைத் திருத்தி க்ருஷி (விவசாயம) பண்ணும் முறைகளை ஆசார்ய ஹ்ருதயததில அழகியமணவாளப பெருமாள் நாயனுர் வருணித்துள்ளார் ஆங்குக் கண்டுகொள்க.

59. நிர்ஹேதுக க்ருபை (இயற்கை இன்னருள்)

எம்பெருமான தன்னுடைய நிர்ஹேதுக கருபையால் வெறிதே அருள்செய்வதாக ஆழ்வார அருளிச்செய்கிறுர். அப்படி அருள் செயயும்போது புருஷகாரத்தையும் எதிர பாராது தனனிச்சையால காரியம செய்வதாகவும ப்ரமாணங்கள் கூறுகின்றன. ஆகையால பாபிகளும நிர்ஹேதுக கருபையின் ஆற்றலால முக்தி அடையலாம் அல்லவா? எனனில; வெறிதே அருள செய்வதுதான முதறகண் கடாட்சிக்கும்போது (நோக்கும்போது) நிர்ஹேதுகமாக அவ்வாறு கடாக்ஷம் பணணிப் போருகிறுனெனறு சொனனதாகும. ப்ராப்தி தசையிலும் (பலனை எய்துமபோது) துர்விஷயங்களில ஈடுபட்டு அகப புறப் பற்றுக்களோடு அடியார்களை நிநதிததல செய்து திரிந்தாலுகிலும 'வெறிதே அருள் செய்வர்' என்றல் ஒருவன் வைஷ்ணவனுக வேணடும என்பதே இலலையாகிவிடும்.

பகவானுக்கு இவன இனிதே நுகர் பொருளாதறகுத தகுதியுடையவனுகும்போது வைஷ்ணவ மாததிரம்

போராது; ப்ரபந்நனுக வேணடும்; அதுவும் போராது. ஏகாந்தியாக வேணடும, அதுவும் போராது பரமை காந்தியாக வேண்டும, அஹங்கார மமகாரங்கள்வாசனை யோடே ஒழியவேண்டும்; கருஹஸ்த தர்மம் என்ற புத்தியோடு மனைவியிடம பெறும கலவியின்பமும் துறக் கப்படவேண்டும் (விஹித விஷய நிவ்ருத்தி). இவ்வள வையும ஆழவார்களும் ஆசாரயாகளும பல ப்ரபந்தங் களில ஒரே குரலில வலியுறுத்திப் பேசியிருக்கிறார்கள்.

60. வாத்ஸல்யம்—தோஷ போக்யத்வம்

சிலர் ஸர்வேசுவரனுககுத் தன்னைச் சேர்ந்தவாகள் நிஷித்தாநுஷ்டானம் (இழிதகவான செயல்கள்) பணணி னுல மிகவும உகபபாயிருக்கும, அது அவனுடைய வாத் ஸலய குணத்தைப் ப்ரகாசிககச் செயயும், 'தோஷோ யத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத்' என்கிற பெருமாள் வசனம் இதற்குப ப்ரமாணமென்று கூறுகிறார்கள்.

இப்படிச் சொலலுவது குதர்க்கம். வேத சாஸதர புராண இதிஹாஸஙகள் கரை கட்டாக காவிரி போல் பரந்திருபபதால, வேத பாஹயர்களும் (புறச் சமயிகள்), குதருஷ்டிகளும் (வேதததை ஒப்புக்கொண்டும் குறுகிய பார்வையுடையோர்) தம்முடைய நா வனமையால விபரீதாாததங்களைக் கூறுவார்கள், அவர்களைப் போன்று மேற்குறிதசவாகளும் நிஷித்தாநுஷ்டானமே (தீய வொழுககஙகள்) எம்பெருமானுடைய வாதஸல யாதி குணங்களைப் ப்ரகாசிக்கச் செய்கிறதென்று வாதிடுகின்றனர். நிஷித்தமான (பழிக்கப்பட்ட) செயல களைத் துறந்தால், அத்துறததலாகியசெயல் ஸ்வரக்ஷணைத் தில் ஸவாந்வயம் (தன்னுடைய பேற்றுக்குத் தானே முயறசி செய்தல்) என்பதாகி ரஹஸ்யத்ரயத்தாலும் வலியுறுத்தப்படுகிற அர்த்தத்திற்கு நேர் முரண்பாடாகி விடும். இவ்வாறு கேட்பார் செவி சுடும்படியான விபரீத அர்த்தஙகளைச் சொல்லிககொண்டு மனைவி மக்களையும்

விஷய சுகத்தையும் அஹங்கார மமகாரங்களையும் விட மாட்டாதே ஆழ்வார் ஆசார்யர்களின் உபதேசங்களைப் புறக்கணித்துத் திரிவார்கள். அது பகவானுடைய மாயையின் காரணம் என்றுதான் சொல்லவேண்டும்.

இனி வாத்ஸல்யமாவது: வத்ஸத்தின் (கன்று) பக்கல் பசு விருக்கும் இருப்பைக் காட்டுகிறது. அந்தப் பசுவானது தன் வயிற்றிலே யிருந்து கன்று வெளிவந்த கணத்தில் அதன் மேல படிந்த வழுக்குகளை இனிமையாகக் கொண்டு நுகர்ந்து அன்பைப் பொழிகிறது. அதே கன்று புலலும நீரும கொண்டு தானே தன் வயிற்றை நிரபபிககொள்ளும பருவத்தில அக்கன்று உடல முழுதும சாணத்தைப் பூசிக்கொண்டு நெருங்கினால் தாயப்பசு அந்தக் கன்றினை முட்டித் தள்ளுகிறது அன்றோ!

அப்படியே சேதனன் தன்னைப் பற்ற வருகிற காலத்தில் அவனிடத்திலுள்ள தோஷங்களை போக்யமாய்க் கொண்டு அவனுடைய பாரத்தைத் தானே ஏற்றுக் கொண்டு அருள செய்கிறான் ஈச்வரன். அச்சேதனன் பிறகு புத்திபூர்வமாகப் பிழைகளை செய்து தோஷங்களைச் சம்பாதித்து நிரந்தரமாக விஷய சுகங்களை நாடினால் சர்வேச்வரன அவனை நிக்ரஹித்து ஒதுக்கி விடுவான். ஆகவே ப்ராதிகூல்ய நிவருத்தியும் (விரோதிகளை விட்டொழிதல்) ஆர்த்தியும் இல்லாதவனுக்கு ஸதாசார்ய அபிமானமும் புருஷகாரமும வாத்ஸல்யம் முதலிய குணங்களும் ஒன்றும காரியம் செய்வதில்லை.

61. உபாயாந்தர ப்ரவ்ருத்தியும் நிஷித்தாசார நிவ்ருத்தியும்

பேற்றிற்குத் தகுதி பெறும் ப்ரபந்நன் இழிசெயல்களை ஒழிப்பது மட்டும்போராது; உபாயாந்தரங்களில் முயற்சிகளையும் விட்டொழிக்க வேண்டும். இதனை "தீர்ப்பாரை யாமினி" என்ற திருவாய்மொழிப் பதிகத்தில் ஆழ்வார் அருளிச் செயதிருக்கிறார். அந்தப் பதிகத்தின் உள்ளுறையைக் கருத்திற் கொள்ளவேண்டும.

ஸித்தோபாயம (எமபெருமானே உபாயமாவது)சடக கெனப் பலிககக காருணையாலே சேதனன் உபாயாந தரங்களை (தன் முயற்சியான பிற வழிகள்) நாடுகிருன; தேவதாநதரங்களை (சிறு தெய்வஙகளை) வழிபடுகிருன்; வேள்வி இயற்றி சோம பானததைப் பருகிப் பாபத்தைக கழுவ விருமபி அதறகுத் துணை செய்யும் ஸாதனுநதர நிஷடாகளை (பிற உபாயஙகளில நிஷ்டை கூடியவர்கள) கூட்டிககொள்கிருன்; அவர்களோடு சேர்ந்து உபாயா நுஷடானத்தைச் செயயத் தொடஙகுகிருன.

அவ்வளவில ஒருவன வநது அவனுக்கு ஸம்பந்த ஜ்ஞானத்தை உணர்ததி, உறுததிப்பாடு கலங்குமபடி யாக இப்படித் தன் முயற்சியில இழிதல தகுதியோ? பிராட்டியோடு சமமாகக் கருததததகும் பரிசுத்தமான ஆத்ம ஸவரூபததிறகு தேவதாந்தர ஸ்பரிசம, ஸாதனுந தரங்களைப் பறறுதல, அத்தகையாரோடு தொடாபு ஆகியவை நாசததை உண்டாக்கி விடுமெனறு உப தேசிததுத் திருததுகிருன். அவ் ஒருவனே ஸதாசார்யன ஆவான.

இனி ஆழ்வாா அகப்பொருளாக வரும் திருவாய் மொழியில கூறும் பொருளைக காண்போம்.

தலைவனைப் பிரிநத தலைவி செயலிழந்து நினைவிழந்து கிடக்கிருள. திருத்தாயார் அநநிலையைக் கண்டாள், மனங் கலஙகினுள். தலைவிக்கு வநதது ஒருநோய் எனறும், அந்நோயைச் சிறுதெயவஙகளுக்குக் கள்ளும் இறைசசியும தூவி வழிபட்டுத் தீர்க்கவேண்டுமென்று குறி கூறவந்த கட்டுவிசசியின வார்ததைகளை நமபிய திருத்தாயார் அவ்வாறே செயல புரியத் தொடஙகுகிருள. அந்த நிலையிலதான ஆருயிாத் தோழி விரைநது வருகிருள். *"ஐயோ! என செயய முனைநதீர்கள்! இவள இயலபு அறியாதே நாசத்தை விளைவிககும செயலகளைச் செய்ய லாமா? சிறு தெய்வங்கள இவளைத் தீண்டுமென்று நினைக் கததான அடுக்குமோ? எம்பெருமானுடைய திருநாமங்

களைச் சொல்லுதலும் அடியார்களுடைய பாத தூளியை இடுதலும் தவிர பிறவற்றைச் செய்யத்தகுமோ? கண்ண பிரான கழலை வாழ்த்தினால இவன் நோய தீரும. வேதம் வல்லார்களைக கொண்டு விண்ணோர் பெருமான திருவடி தொழுதால இவள நோய தீரப்பெறுவாள்" என்று அறிவுறுத்தினாள். தோழியே உளளுரையில ஆசார்யன என்று கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது.

62. அறிவு மட்டும் போதாது; அநுட்டானமும் வேண்டும்.

மேற்கூறியவற்றால ப்ரபந்நனுககுச் சான்றோர் பழித்த செயலகளை ஒழிக்கவேண்டியது முதற் கடமை யாகிறது. அத்தகைய பழிச் செயலகளைப் புரிந்து ஒழுகு பவர்களுடைய தொடர்பு முற்றிலும் நீக்கப்பெறவேண டும். ப்ரபந்நன் என்பவன் இறைவனுக்கும தனக்குமுள்ள உறவுகளை சாஸத்ரங்கொண்டு நன்றாக அறிந்தவனன்றோ! சரீராதம பாவம மற்றும் அவயவ அவயவி ரூப ஐக்யம் இவற்றை அறிந்துள்ளதால், ப்ரபந்நன செய்து போருகிற செயல்கள் எலலாம எம்பெருமானுடையதேயாய அச் செயல்களால் வரும் பாப புண்யங்களும் எமபெருமா னுடையதேயாகி இவனுககு வாராது என்று கருதினால் என்ன? என்று வினவுகிறார்கள் சிலர்.

எபபோதும பரனை எமபெருமானுடைய குணங் களையே சிந்திப்பவனாய் மனம், புத்திகள இரண்டும் அவனிடத்திலே ஊன்றப்பெற்று மெயமறநது பரவசமாகி புத்திபூர்வமான செயலகள ஒன்றுமிலலையாகி இயஙகும் ப்ரபந்நனுடைய செயறபாடுகள அனைத்தும் எமபெருமா னுடையதாகிப பாப புண்யஙகள அந்தப் ப்ரபநநனுக்குச் சேராது ஒழியும இது வேதாநத ஜ்ஞானமுடையார் பொதுவாக அறிநதிருப்ப தொனறேயாகும.

இராவணன் வேதங்களை ஓதிப் பொருளையும அறிநத வனாயிருநதாலும் அநுஷடானத்தில் விபரீதமாக நடநது

கொண்டான். பிறரை ஹிம்ஸித்தான், பிறன் மனைவியை விரும்பினான், ஆதலால் அவன் நசித்துப்போனான்.

கேவலம் வேதாந்த ஜ்ஞானத்தால சரீராத்மபாவம முதலிய விஷயங்களை அறிந்து வைத்திருந்தும் அநுஷ்டானத்தில விபரீதமாக நடந்துகொள்பவர்கள் எல்லாம் இராவணனைப் போன்றவராகவே கருதத் தக்கவர்கள்.

63. செய்யத்தகாத ஒழுக்கங்களைக் கைவிடும் முறைகள்

பூர்வாசாரியர்கள் செய்யத்தகாத செயல்கள் என்று ஒதுக்கியவற்றை வலியச் செய்தலை 'அகருத்யகரண நிஷித்தாநுஷ்டானம' என்பர். அதனை,

(i) ப்ராப்ய பரதிபந்தகம (பேற்றுக்கு இடையூறு) என்ற பயத்தாலே வைஷ்ணவன் விடுகிறான்;

(ii) சாஸ்த்ர விரோத மாகையால இறைவன ஆணையை மீறிய குற்றம நேரும என்று கருதி ஏகாந்தியாகிறான் விடுகிறான்;

(iii) இழிந்தது என்று தோற்றி அதில ருசி இன்மையால பரமைகாந்தியாகிறவ விடுகிறான்.

64. அத்யவஸாயமும் (உறுதிப்பாடும்), ஆர்த்தியும் (துடிப்பும்)

'சரம சுலோகத்தில் ஸர்வ தர்மங்களையும் விட்டுப் பின்னர் எம்பெருமானையே உபாயமாக உறுதியாக நினைக்கவேண்டும, அபபடி நினைப்பவனுடைய விரோதிகளை நிவாததிப்பது உபாயமான எமபெருமானுடைய காரியமாகும என்று இவ்வளவுதானே சொலலியுள்ளது. அதயவஸாயம் என்ற உறுதியான நினைவு ஏறபட்டாலும் போராது, ஆர்த்தியாகிற (எயத விழையும்) துடிப்புணர்சசி உண்டாகவேண்டும். இல்லையானால வீடு பேற்றை அடைவதற்கான தகுதியை இழந்து விடுகிறான் என்று வலியுறுத்துவது ஏன்?

உபாய அதிகாரத்துக்கு (இறைவனை உபாயம் என்று எண்ணமுடைமை) அத்யவஸாயம் போதும்;

உபேய அதிகாரத்துக்கு (வீடு பேற்றை எய்தும் தகுதியுடைமை) விரகதியை முன்னுகக்கொண்ட ஆர்த்தி பிறக்கவேண்டும்.

வேறு பயனை விழைகின்றவர்களும் அத்யவஸாயத்தோடு கூடியிருக்கக் காண்கிறோம். அதனால் வெறும் அத்யவஸாயத்தோடு கூடி நிற்பவனை உபேயமான வீடு பேற்றுக் குரியவன் என்று சொல்லமுடியாது எனவே, பரம விலக்ஷணமான வீடு பேற்றை விழைபவன் இதர புருஷார்த்தங்களில் வெறுப்புற்று பரம புருஷார்த்தமான மோக்ஷ ஐசுவர்யத்தை அடைவதற்குத் துடிக்கவேண்டும்; அதாவது ஆர்த்தி தலையெடுக்கவேண்டும்.

கீதா சரம சுலோகத்தில், ப்ராப்யத்தை அடைய ஆர்த்தி தலையெடுக்க வேண்டுமென்று ஏன் வெளிப்படையாகச் சொல்லவில்லை? என்றால்; "மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்று விரோதிகளிடத்திலிருந்து விடுவிப்பேன் என்பதாகத்தான் கீதாசாரியன் பகருகின்றான் விடுவித்து ப்ராப்தியைப் பண்ணித்தருவேன் என்பதாகச் சொல்லவில்லை. ஆனாலும் இதற்கு முன்பு அருளிய வார்த்தையில் ""மாமேவைஷ்யஸி"" என்று வருவது கொண்டு ப்ராப்தியையும் பண்ணித் தருகிறான் என்பது தெளிவாகிறது.

""மந்மநா பவ மத்பக்தோ மத்யாஜீ மாம நமஸ்குரு
மாமேவைஷ்யஸி ஸத்யநதே ப்ரதிஜாநே ப்ரியோஸி மே""

(என்னிடத்தில் மனம் வைத்து என்னிடம் பக்திபூண்டு என்னை ஆராதித்திடுவாய்; என்னை வணங்கு, என்னையே அடைவாய்; உனக்கு உறுதி கூறுகிறேன். எனக்கு இனியன நீ) என்ற சுலோகத்தையும்,

""ஸர்வ தர்மாந பரித்யஜ்ய மாமேகம சரணம வரஜ।
அஹம த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி
மாசுச:"" ॥

(எல்லா தர்மங்களையும் அறவே தயஜித்துவிட்டு என்னையே சரணடைக; பாபங்கள் அனைத்திலிருந்தும் உன்னை நான் விடுவிப்பேன், வருந்தாதே) என்ற சரம ச்லோகத்தையும் இணைத்தே பார்க்கவேண்டும்.

முதல ச்லோகத்தில சொல்லப்படாத உபாயாந்தர ஸ்வாஸ்ந த்யாகத்தை (பிற நெறிகளை அறவே புறக்கணித்தலை) சரம ச்லோகம விதிக்கிறது. "மாமேவ வைஷ்யஸி' என்று முதல ச்லோகத்தில பலன் சொல்லப்படுகிறது. அந்தப் பலனை எய்துங்கால எதிரிடுகின்ற ப்ரதிபந்தகங்களிலிருந்து விடுவிப்பேன் என்பதை அடுத்த ச்லோகத்தில கூறியருளினான்.

இவ்வாறு இரண்டு ச்லோகங்களும ஒரே பொருள் குறித்தனவாய ஒன்றை மற்றொன்று அவாவி நிற்கும். ஆதலால முன் ச்லோகத்தில சொல்லப்பட்ட பலனே சரம ச்லோகத்துக்கும் பலன் ஆகையாலே அதில் சொன்ன உபேயாதிகாரமும சரம ச்லோகத்தில சொல்லப்பட்டதாகக் கொள்ளவேண்டும். உபேயாதிகாரம் ஆர்த்தி தலையெடுத்தல் என்பதை நினைவிற் கொள்ளவேண்டும்.

ஆர்த்தி முதிர்ந்த நிலைகளை ஆழ்வார் அநுபவத்திற் கண்டுகொள்ளலாம்.

"இருந்திருந்து எத்தனை காலம் புலம்புவனே",
"கூவிக் கொள்ளும காலம இன்னம குறுகாதோ",
"என்னை என்செய்கின்றாய என்தாமரைக்கண்ணா!",
"நெறி காட்டி நீக்குதியோ!",
"பல நீ காட்டிப் படுப்பாயோ?"

என்றவாறு கூப்பிட்டுப் போட்டு அரற்றுதல;

"கங்குலும் பகலும் கண் துயிலறியாள்",
"இட்டகால இட்ட கையளாயிருக்கும",
"சிந்திக்கும திசைக்கும தேறும கைகூப்பும",
"அழுவன் தொழுவன் ஆடிக்காண்பன் பாடி அலற்றுவன்"

என்றவாறு ஊணும் உறக்கமுமின்றி மூர்ச்சையும் தெளிவு மாகச் செல்லுதல;

"எங்கும நாடிநாடி நரசிஙகா! என்று வாடிவாடும்" என்றவாறு ப்ரலாபித்தல ஆகிய செயல்களே ஆர்ததியின வெளிபபாடுகளாகும். இவவார்ததி விளைந்தவர்களே சரம சரீரிகள், அதாவது இறுதியான உடல தொடர் புடையவாகள. இவவுடல இறுதிககண அவர்கள் எம பெருமானுககு இனிமைப் பொருளாகிறூர்கள.

65. அஞ்சவேண்டாம்

இததகைய ஆாத்தி விளையப் பெறுவது துர்லபம, அதனுல பகவத ப்ராப்தியை இழநதே போய்விடுவோம் எனறு அஞச வேணடாம. ப்ரக்ருதி வாசனைகளோடு கூடிய இச்சேதனனுல் ஒரு நற்குணத்தையும் தானுக உண்டாக்கிக்கொள்ள முடியாது.

ஆனுலும் எமபெருமான் இவனைக கைககொள்ள நினைத்துவிட்டானுகில அவனை முகதன் ஆவதற்குரிய எல்லா ஆத்ம குணஙகளாலும பூர்த்தியாக்கி உயவிக்கச் செய்கிறுன. அயோத்தி வாழ் சராசரங்களையே நற் பாலுககு உயத்து ஆத்ம குணஙகளை உண்டாககி ரக்ஷிதத வனுன எமபெருமானிடம் தனனை ஒப்படைத்த இச்சேத னனுக்கு ரக்ஷணம் செய்து உயவிக்கச செய்வது அரிய செயலிலலை.

உலகியல மாயங்களில ஆசைப்பட்டு சாஸத்ர வரமபு களை உதறிவிடடு அன்ன பானுதிகளாலே ஊன் மல்கி மோடு பருப்பதையே உத்தேசயமாகக கொண்டிருக்கும் செருக்கரான ஸம்ஸாரிகளையே எமபெருமான் தன னுடைய திருவிளையாடலுககு ஸாதனமாக்கி உழலச்செய் கிறுன. இதற்கு நேர்மாறுக சாஸத்ர மரியாதைகளுக்குத் தனனை வசப்படுத்திககொணடு அகப் புறப் பற்றுககளை ஒழித்து உலகினரைக கண்டு பயந்து "ஐம்புலன வெலல கிலேன" எனறு பரிதாபப்பட்டு நீயே ரக்ஷிததருள

வேண்டுமென்று சரணம் புகுந்தால் பகைவர்மாட்டும் இரக்கம் காட்டும் பண்பாளனாகிய எம்பெருமான் ஒரு நாளும் விட்டுக்கொடுக்க மாட்டான். "அடியாரை வல்வினைத் துப்பாம புலனைந்தும் துஞ்சக்கொட்டான்" என்று ஆழ்வார் வாக்கை நினைத்துப் பார்க்கவும்.

இவன் சேதனனாய் (அறிவுபெற்றவனாய்) இருப்பதால் அதற்கேற்ப ப்ரதிகூலமான விஷயங்களை அறவே விட்டு அநுகூலமான விஷயங்களில் எண்ணங்கள் பதிந்தால் அவ்வளவிலேயே எம்பெருமானே எல்லாத் தகுதிகளையும் உண்டாக்கி நிர்வஹித்துக்கொண்டு போவான். ஆகை யாலே,

"ந பிபேதி குதச்சந"

"மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்யஜேயம் கதஞ்சந ! தோஷோ யத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத் ஸதாமேதத்கர்ஹிதம் ॥

"யேபாபி நோபி சிசுபால ஸுயோதநாத்யா முக்திம் கதா" என்று வருகிற சரண்ய பரபாவபரமான (உயர்வை மிகைப்படுத்தி யுரைப்பதிலே நோக்கான) வாக்யங்களை மட்டிலும் பார்த்து அவற்றின் உட்பொருளைச் சிறிதும் கவனிக்காது ஐம்புல இன்பங்களில் உழன்று சிஷ்டாசாரங் களை மதிக்காமல் "எனக்கு பகவத் ஸம்பந்தம் உண்டு; ஸதாசார்ய ஸம்பந்தமுண்டு" என்று கூறிக்கொண்டு திரி கிறவர்கள் நசித்துப் போவார்கள்.

66. உத்தாரக ஆசார்யர்

கலியுகம் ப்ரபலமாகி விபரீதமான ஆத்தங்களும் துராசாரங்களும் மலிந்து போகும்போது ஒரு மஹான் திருவவதரித்து வேதார்த்தங்களை உள்ளபடி விளக்கி ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்தை நிலைநிறுத்துவார் என்று ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் தம்முடைய ஞானக்கண்ணாலே எம் பெருமானாரை நோக்கி யருளி அவருடைய திருவுருவத் திருமேனியையும் உண்டாக்கி அதனை ஸ்ரீமந்நாதமுனி களிடம் சேர்த்து அவ்வுருவுக்கேற்றஆசார்யரே ஸர்வோத்-

தாரகர் (எல்லாரையும் உயவிக்க வல்லார்) என்றும் உபதேசித்தருளினார்.

ஆகையால் ஸர்வோத்தாரகரான எம்பெருமானாருடைய ஸம்பந்தத்தைப் பெற்ற குருபரம்பரையில் வருகிற ஒரு ஸதாசார்யர் திருவடிகளில் ஆச்ரயித்து ஸாதுவிகாகளோடு ஸஹவாஸம்பண்ணி தேஹத்திலும் மனைவி மக்களிடத்திலும் பந்தபாசங்களை ஒழித்து, எல்லா உயிர்களிடத்திலும் இரக்கத்தை மேற்கொண்டு உலகநன்மைக்காக ஒருக்கால் மனைவியோடு கூடி வாழ்ந்தால் அப்படி வாழும் போது ப்ரக்ருதி காரணமாக விகாரம் பிறந்தால் தர்மபுத்தி போகபுத்தி இரண்டையும் நீக்கி சாஸ்த்ரம் விதித்துள்ளது என்பதை மாத்திரம் கொண்டு ஒரோ வழி உடலுறவு கொண்டு அடியார்களுக்குத் தொண்டு செய்வதே இல்லறத்தின் வாய்ப்பாகக் கருதி வாழ்க்கை நடத்தினால் தேஹத்தின் இறுதிக்காலம் வரும்போது எம்பெருமான் தானே ஆர்த்தியை உண்டாக்கிக்கைக்கொள்வான்.

இப்படிப்பட்ட ஆத்மகுணங்கள் எல்லாம் உண்டானாலும் "நமக்கு இவை எல்லாம் உள்ளன" என்று சிறிது நினைத்தாலும் அஹங்காரம் மேலிட்டு அழித்துவிடும். எப்போதும் தன்னை மிகவும் இழிந்தவனாகவே மதித்து அதனை வாய் விட்டு அரற்றிக்கொண்டிருக்க வேண்டும். மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்ற ஆழ்வார், ""நீசனேன் நிறை வொன்றுமிலேன்'' என்று அநுஸந்தித்தார். எதிகட்கிறைவரான யமுனைத்துறைவர் ""அமர்யாத: க்ஷுத்ர:'' என்று அநுஸந்தித்தார். இவற்றை நோக்கினால் நாம் எவற்றைக் கூறவேண்டும்? என்பதை அவரவர் உள்ளமே கூறும்.

67. அடியார்களை வழிபடுவது எவ்வாறு?

அடியார்களான பாகவதர்கள் மூவகையினராகப் பார்க்கப்படுகின்றனர்.

ஸத்காரயோக்யர் (பாராட்டிற்குரியோர்):- இவர்களுடைய நாமரூபங்கள் இவர்களுக்கு முதன்மையாயிருக்கும்.

ஸ்ரீவைஷ்ணவ சின்னங்களான திருமணகாப்பு, துளஸீ நளிநாக்ஷ (தாமரைமணி) மாலைகள், திருவிலச்சினைகளைத் தரித்திருப்பார்கள்.

இவர்கள் ஏககுலத்தினராயினும் அவமதி செய்யாது நமமுடைய சக்திக்கு ஏற்றவாறு அவர்களைப் பாராட்டி சனமானிக்க வேண்டும். அர்க்யம், பாத்யம் முதலான உபசாரங்களைச் செய்து அவர்களை மகிழ்வுறச் செய்ய வேண்டும். அவர்களைப் பிறப்புக் கொண்டோ பிறவற்றாலோ தாழ்வாக நினைத்தால் எம்பெருமானுடைய சீற்றத்துக்கு ஆளாவார்கள்.

ஸஹவாஸயோக்யர் (உடன்வாழற் குரியோர்) :- இவர்களுக்கு நாம ரூபங்களோடு ஞானமே முதன்மையாக இருக்கும்.

அபகத மதமானை: அநந்திமோபாய நிஷ்டை:
அதிகத பரமார்த்தை: அர்த்த காமாநபேக்ஷை:
நிகில ஜனஸுஹ்ருத்பி: நிர்ஜித க்ரோதலோபை:
வரவரமுநி ப்ருத்யை: அஸ்து மே நித்ய யோக:

என்கிறபடியே விடுவன பற்றுவன விவேகித்து அறிபவராய சரமோபாய நிஷ்டை (ஆசார்யனைப் பற்றி) கூடியவராய் தருப்த பரபந்நராய் (உடலிறுதிக்கண் வீடு பேறு கிடைக்கும் என்று மகிழ்ச்சியுடன் இருப்பவர்கள்) இருப்பார்கள். இவர்களோடு உடன் பழகி "போதயந்த: பரஸ்பரம்" என்கிறபடியே வாழ்ந்து போகலாம்.

ஸதாநுபவ யோக்யர் (அநுபவித்தற் குரியோர்):- இவர்கள் அநுஷ்டானத்தை முதன்மையாகக் கொண்டிருப்பார்கள். இவர்கள் எப்படி இருப்பார்கள் என்றால்? இவ்விருள் தரு மா ஞாலத்தில் வெறுப்படைந்து இறையநுபவம் கிடைக்காவிடில் துடிதுடிப்படைந்து தம்முடம்பையும் மறந்து க்லேசித்து, இரவு பகல் உறக்கமற்று, எம்பெருமானுடைய நாமங்களையே புலம்பி மோஹிப்பது தெளிவதாய்க் கொண்டு ஸுக துக்கங்களை அறியாது

மான அவமானங்களை மதியாது உலகப்பொருட்கள் அனைத்தையும் எம்பெருமானுடைய வடிவமாகக்கொண்டு அன்பு செலுத்தி அவ்வெம்பெருமானைக் காணவேண்டு மென்று அலமாப்புற்று அவனைப் பிரிந்து கணப்போதும் நிற்கமுடியாதபடி எம்பெருமானுக்கே மிகவும் பரியத் திறகுரிய மஹாத்மாக்களாய் இருப்பார்கள்.

இப்படிப்பட்டவர்களை ஆசார்யர்களாகக் கொள்ள லாம், அவர்களுடைய ஸ்ரீபாத தீர்த்தம் கொள்ளலாம்; அவர்கள் போனகம் செய்த சேடத்தைப் புசிக்கலாம். இவர்கள் எம்பெருமானால் அநுபவித்தற் குரியவராகி சிறப்புறுகிறார்கள். இவர்களில் முதல் வகையினர் மறு பிறவியிலேயே அக்கரை யேறுவார்கள். தம்மிடத்தில் அபசாரப்பட்டவர்களை நசிக்கச் செய்யும் அதிகாரமே இவர்களிடத்தில் பொருந்தி நிற்கிறது

இரண்டாம் வகையினர் உடன் வாழ்வதற்குத் தகுதி யுடையவராய்த் தம் மெய்யறிவினால் ஒருவனுக்கு உப காரம் செய்பவராய்த் தம்முடைய ஆசார்யருடைய திருவருளால் இப்பிறவியிலேயே அக்கரை யேறவல்லவரா யிருப்பார்கள்

68. அதிகாரி நியமம்

ஸத்கார யோக்யரிடம் தீர்த்த ப்ரஸாதங்களை ஏற்றுக்கொண்டால், அவருக்குத் தான் சிறந்த தகுதி பெற்றுவிட்டோமென்ற அஹங்காரமுண்டாகித் திருவுள்ளம் கலங்கி அதனாலே தோஷம் ஏற்படாதா? என்றால்; அவரிடத்து தோஷத்தையும் நம்மிடத்து குணச்சிறப்பை யும் உளதென்று நினைத்தால் தோஷம் உண்டாகும். ஆகையால் அவரிடத்து தோஷத்தை ஏற்றி நினையாதும் நம்மிடத்துக் குணத்தை ஏற்றி நினையாதும் உள்ளமட்டில் அவரை வணங்கி எழுந்து ஸத்காரம் செய்து விநயத் தோடு பழகவேண்டும்.

ஸஹவாஸ யோக்யரிடத்தில தீர்த்த ப்ரசாத அங்கி காரங்களுக்குக் குணமோ தோஷமோ இரண்டுமில்லை. சரமாதிகாரியான ஸதாநுபவ யோக்யரிடம் தீர்த்த ப்ரஸாத அங்கீகாரமே ஒருவனுக்கு ஸம்ஸார விமோசனத் துக்குக காரணமாய் உததாரகமாயிருககும். இதற்கு வர்ண ஆச்ரம நியமமும் அவற்றிற்குப் பொருநதின குண விருத்தி (செயல) நியமமும் இலலை. அதிகாரி நியமமே உள்ளது,

இவ்வர்த்தம், "பயிலும் திருவுடையார் எவரேலும்" என்றும; "வானுளார் அறியலாகா வானவா எனபரா கில போனகம் செயத சேடம தருவரேல் புனிதமன்றே" என்றும எப்படிபபட்ட இழிகுலத்தவரேனும இழிசெயல செய்தவராய இருபபரேனும பகவதநுபவ முதிர்ச்சி யுடையவராய் உபாய உபேய அதிகாரிகளுமானால அவர் களே நமககு ஸவாமிகள் என்றும, தீர்தத ப்ரசாதங்களை நாம் ஏறகத்தக்கவர்கள என்றும ஆழவார்கள் அருளிச செய்து வைத்துள்ளனர்.

69. லோக ஸங்க்ரஹமும் ஆந்ருஸம்ச்யமும் (பிற உயிர் வாழ்வதில் இரக்கவுணர்வு)

முன்பு ஓரிடததில ஸாதவிகர்களான அதிகாரிகளும் பிற உயிாகளிடததில கருணை காரணமாகச் சில அறச செயலகளைப் புரிவதாகக கூறப்பட்டதே! உபாயாநதரங களான அவற்றை வாசனையோடு, வோப்பறறோடு துறக்க வேணடாமா? என்றால், திருககணணமஙகையாணடான உபாயத்துக்குப் பரிபூரணமான அதிகாரியாய ஸவவியா பாரங்களை எலலாம் (தமக்குரிய தொழிலகள) விட்டார், அவரைப் போன்று விளஙகுபவாகள் தமமுடைய எலலாக கருமஙகளையும் ஒழித்தாலும் உலக அபவாதம உண்டா காது; சாஸ்தர விரோதமும வராது; இறைவனுடைய சீற்றமும் உண்டாகாது.

ஆனால மற்றையோர் விஷயததில அப்படியிலலை. தம்முடைய பூர்வர்களும் உசித கருமங்களில் உபாய புத

இவை வாசனையோடு விட்டு அவற்றை பகவதாஜ்ஞை யைப் பரிபாலிக்கும் கைங்கர்யம் என்றும் செய்து போந் தார்கள். அவற்றை முற்றிலும் அறவொழித்து விட்டால் அறிவிலிகளும் அவர்களைப் பார்த்து விட்டுவிடுவார்கள். அதனால் பரித்யாகம் செய்த அவர்களுக்கும், அவர்களைப் பார்த்து பரிஹஸிப்பவர்களுக்கும் விநாசமே விளையும். அதனாலேயே அறிவிலிகளும் நசிக்கக்கூடாது என்ற இரக்க வுணர்ச்சியால் உசித கருமங்களை நம் முன்னோர்கள் அநுஷ் டித்து வந்தார்கள்.

தனக்கு அது விஹிதகர்மங்கள் (விதிக்கப்பட்டவை) என்றும், ரக்ஷகம் என்றும் நினைவு இல்லாது பிறர்பால் கொண்ட இரக்கத்தால் அநுஷ்டித்தால், "ஸர்வ பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்று அவனாலே (பக வான்) விடுவிக்கப்படும் பாபங்களிலே அது அடங்கிவிடும். ஆதலால் அச்செயல்கள் உத்தமாதிகாரிக்கு விரோதிகள் ஆகமாட்டா எனக. இவ்வாறே பகவதாஜ்ஞா கைங்கர்ய ரூபமான வைதிக க்ரியைகள் அநுஷ்டிக்கப்பட்டன.

70. ஸ்ரீபாத தீர்த்த ஸ்வீகாரம் (திருவடி விளக்கி அருள் பெறுதல்)

முன்னர்ச் சொல்லப்பட்ட உத்தமமான அதிகாரிகளை வழிபட்டு அவர்கள், "நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்" என்று தற்சிறுமை பாராட்டி ஒதுங்கினாலும் அவர்களை மிகவும் பரார்த்தித்துக்கொண்டு ஸதாசார்யருடைய திரு மேனியாகவே புத்திபண்ணி திருவடிகளை விளக்கி அவர் திருக்கையாலே பெற்று 'தன்யோஸ்மி' என்று கூறிக் கொண்டே உட்கொள்ளவேண்டும்.

உத்தமாதிகாரிகளான பெரியோர்கள் ஸ்ரீபாத தீர்த் தத்தைப் ப்ரசாதிக்கும் முறையாவது:—

விலக்ஷணனான தான பரம விலக்ஷணரிடத்தில் திருவடி விளக்கித தீர்த்தம் கொள்வதுதான் செய்யத்தக்கது; பிறருக்குத் தான் ப்ரசாதிப்பது பொருந்தாதது என்று

நினைப்பார்கள். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் விரும்பினாலும், தன்னை அண்டியவர்கள் விரும்பினாலும், நாமதாரிகள் விரும்பினாலும் தம்முடைய ஆசார்ய ஸ்ரீபாத தீர்த்தத்தையே அவர்களுக்குக் கொடுப்பார்கள்.

தம்மிடம் விரும்பியதே போதுமென்று தான் அதிகாரி என்கிற அஹங்காரத்தாலே கேட்ட அக்கணத்திலேயே சக்கென அடிகளை நீட்டிக் கொடுப்பதும், தன் அடிகளைத் தானே விளக்கிக் கொடுப்பதும் ஸ்வரூபத்துக்கு ஹானியை (அழிவு) உண்டாக்கிவிடும். அதைப் பருகுவதும் அறிவைக் குறைக்கும்.

ஆனால் தன்னிடத்திலே மிக்க விச்வாஸமும் ஆர்த்தியுமுள்ள ஒருவன் ஸ்ரீபாத தீர்த்தத்தை அபேக்ஷித்தால் என்ன செய்வது? அப்போது மேற்கூறிய உத்தமாதிகாரியான பெரியார் தம்முடைய தற்சிறுமைகளைக் கூறிப் பலகால் தள்ளிப்போட்டு, பின்னும் அவன் அஹங்காரம் சிறிதுமின்றி ஆர்த்தியுடன் அநுவர்த்தித்து அபேக்ஷித்தானாகில், தன்னுடைய ஆசார்யருடைய திருவுருவை த்யானித்துக் கொண்டு குருபரம்பரை த்வயங்களை அநுஸந்தித்துக் கொண்டு மிகவும் அடக்கத்துடன் ப்ரஸாதிப்பர். மற்றவர்களுக்கு ஸ்வாசார்ய தீர்த்தத்தையே கொடுத்தருள்வர்.

இந்த தீர்த்தம் ஜாதி அபிமானம் சிறிதுமற்று விலக்ஷண ஜன்மம் எடுத்த ஸ்ரீவைஷ்ணவரிடத்தில் அங்கீகரிப்பதே முக்யமானது. இதனையே "தருவரேல் புனிதம்" என்றார் ஆழ்வார். அதுவே பெறுகின்றவனுடைய பிறப்புத் தாழ்வைப் போக்கி உய்விக்கும் விசேஷமானதாகும். பிறவெல்லாம் ஜாதிகளுக்கு ஏற்றபடி வரையறுக்கப்பட்ட கருமங்கள் போன்று ஸாமான்யமாயிருக்கும்.

உயர்குலத்துப் பிறந்தவர்கள் ஞானத்தால் சிறப்புற்றாலும் அவர்களுக்குத் தங்களை உயர்வாகக் கருதி அஹங்கரிப்பதற்கு இடமுள்ளது; அவர்கள் நின்ற நிலையி

விருந்து நழுவுவதற்கும இடமுள்ளது. அதாவது உபா யாந்தரங்களில் தொடர்புறறு அநநயோபாயத்வம் எனற பண்பிலிருநது கீழே விழுவதறகு இடமுளளது. ஆகையாலே அத்தகையோரை அபக்ருஷ்ட (தாழ்ந்த) வைஷ்ணவர் என்று சொலலுவர் இதற்கு மாறாக,

"ச்வபசோபி மஹீபால விஷ்ணுபகத: த்விஜாதிக:"

"பக்தி, அஷ்டவிதாஹ்யேஷா யஸ்மிந்ம்லேச்சேபி வர்த்ததே |

விப்ரேந்த்ர: முநி: ஸ்ரீமாந ஸ யதி: ஸச பண்டித: ||"

எனற ப்ரமாணஙகளினபடி ச்வபசராணலும (நாயூன் தினபவர்கள்) பகவத் பகதர்களானல இரு பிறப் பாளரிலும் சீரியராய் துறவியாகவும பண்டிதராக வும் ஆவர் என்று சொல்லி அஹஙகாரம் சிறிதுமிலலாத அவர்களே பகவத்பக்தர்களாய விலக்ஷணராய்ப பூஜிக்கத் தக்கவர்கள என்றும், ஜ்ஞானம் முதலியவறறையும் தீர்த்தம முதலியவற்றையும அவர்கள அபேக்ஷித்தால அவருக்கே கொடுககவேண்டும் என்றும, அவர்கள் க்ருபை செயது அவற்றை ப்ரஸாதித்தாராணல அதனை ஏற்றுககொள்ள வேண்டுமென்றும் நனகு அறியப்படு கிறது அவர்களே "பாவந தீர்தத ப்ரஸாதர்" என்று குறிப்பிடப்படுவா. அவர்களை அபக்ருஷ்டமாக (தாழ் பிறபாளராக) ப்ரமித்த உதகருஷ்ட ஜனம வைஷ்ணவர் எனபர். அவர்கள் சாமானய லோக த்ருஷ்டியில் (மேலெழுப பார்த்தால) அபகருஷ்ட ஜன்மாககள் ஆகி ருாகள. அத்தகையோர் பினபற்றற் குரியோராணல அவர்களுடைய ஒழுக்கஙகளும பின்பற்றபபட வேண்டிய தாய சாஸ்த்ர விரோதம முதலியன நேரிடுமெனறு அஞ்ச வேண்டுவதிலலை.

பின்பற்றததகக அதிகாரிகள என்று கூறப்பட்டவர் யாா எனறு விசாரித்தால், அஷ்டவிதமான பகதிகளும் பகவதநுபவ பூர்த்தியுமுடைய திருபபாணுழ்வார், மாற நேரநம்பி, திருக்கச்சி நமபி, விளாஞசோலைப்பிளளை

முதலாழ்வார் வாழ்ந்ததைப்போல பரமபக்தி நிஷ்டராய் தம்முடைமையை மறந்து பக்திபரவசராய்த் திரிகிற அதிகாரிகள் என்று உணரப்படும். அத்தகையோர் தம்மை உயர்வாளராய்ச் சொல்லித் திரிவதில்லை. இப்படிப்பட்ட அதிகாரிகள் எங்கேனும் ஒருவர் உண்டாகில் அவர்கள் உத்தேசியமாய்ப் பின்பற்றத் தக்கவராகவேண்டும் என்பதை வற்புறுத்தவே சாஸ்த்ர வசனங்களும் ஆழ்வார் பாசுரங்களும் அவதரித்துள்ளன. வைஷ்ணவ நாம ரூபங்களை மட்டிலும் தரித்துக்கொண்டு அஹங்கார மமகாரங்களை விட்டொழிக்காது தம்மை உயர்ந்தோராகக் கூறிக்கொண்டு திரிகின்றவர்களை அநுவர்த்திக்க வேண்டுமென்று எவரும் சொல்லியதில்லை.

ஆதலால் நல்லொழுக்கச் செல்வராய் அழுக்கற்றவராய ஆத்மகுண பூர்த்தியுடைய வைஷ்ணவர்கள் இந்தளத்தில் தாமரை பூத்தாற் போலே இருள் தருமா ஞாலமான இவ்வுலகில் ஓரொருவர் உண்டாகி,

"ஆஹ்லாத சீத நேத்ராம்பு: புளகீக்ருத காத்ரவாந் |
ஸதா பரகுணாவிஷ்டோ த்ரஷ்டவ்ய: ஸர்வ தேஹிபி." ||

என்கிற வசனத்தின்படி எப்போதும் எம்பெருமானுடைய குணநலன்களில் ஈடுபட்டுக் கண்ணீர் பெருக்கி மெய்சிலிர்த்துப் பரவசமாகி நின்றால் அவர்களின் பிறப்புக் குற்றத்தைப் பாராது அவர்களின் திருவடிகளில் வேரற்ற மரம் போல விழுந்து வணங்கவேண்டும். அவர்களை ஸ்பர்சித்தால் புனிதம் விளைவிக்குமென்ற எண்ணத்துடன் பின்பற்றவேண்டும். அதனால் ஒரு விரோதம் வராது; பகவானுக்கு அது முகமலர்த்திக்குக் காரணமாய உகப்பையும் செய்யும்

71. விபரீத விளைவுகள்

இவ்வளவும் அறியாதே சிலர் சரம சுலோகத்தில் விதித்த ஸர்வதர்ம பரித்யாகத்துக்கு வேண்டுவதாகக் கூறிக்கொண்டு சில நிஷித்த அநுஷ்டானங்களை (இழி

வான ஒழுக்கம்) ஆசரிக்கத்தகும் என்றும், ஆசரித்த வற்றையன்றோ விடமுடியும் என்றும், தோஷங்களை நிரப் பிக்கொண்டால் தோஷ போக்யனான எம்பெருமா னுடைய க்ருபைக்கு எளிதில் உரியவர் ஆகலாம் என்றும் இவ்வாறு தமக்குத் தோற்றினபடி எல்லாம் பிதற்றித் திரி வார்கள்.

எம்பெருமானார் தரிசனம் நிர்வஹித்துக்கொண்டு போருகிற காலத்தில் யாதவப்ரகாசன் அவருடைய வைபவம் எல்லாம் கண்டிருந்தும், தன்னுடைய தாய் சொற்படியும் எம்பெருமானுடைய ஆணைப்படியும் அவரை அடைந்து ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்தத்தில் புகுந்து இன்புற்றார். அச்செயலைக் கண்டு அவருடைய புத்ரரும் சிஷ்யரும் பொறுக்கமாட்டாது எம்பெருமானார் தரிசனத்தில் அழிவு உண்டாகும்படியான வழிவகை களைச் செய்யத் தொடங்கினர். நம்முடைய பூர்வாசாரி யர்கள்,

""பக்திரஷ்ட விதாஹ்யேஷா யஸ்மிந்
மலேச்சேபிவர்த்ததே
ஸ விப்ரேந்த்ரோ முநி: ஸ்ரீமாந் ....""

என்கிற பகவத் வசனத்தைப் பொருளுடையதாகக் விலக்ஷண ஸம்பந்த ஸ்வீகாரத்தை அங்கீகரித்தனர். ""தஸ்மை தேயம் ததோக்ராஹ்யம்"" என்கிறதற்கு (கொடுமின் கொள்மின்) யாதவ ப்ரகாச சிஷ்யர்கள் விபரீதார்த்தங்களை விரித்துரைத்து வர்ணக் கலப்பை உப தேசிக்கத் தொடங்கினர். சரம ச்லோகார்த்த அநுஷ்டா னம் என்று கூறிக்கொண்டு மது, மாம்ஸாதிகளை நுகர்ந்து நிஷித்தாநுஷ்டானங்களையும் உபதேசிக்கத் தொடங்கி அவையே சரம தர்மம் என்று நிரூபிக்கச் சில நூல்களையும் உண்டாக்கி வைத்தார்கள்.

அக்காலத்திலேயே எம்பெருமானார் சிலரைப் பிடித்து சிக்ஷை கொடுத்து அவர்கள் எழுதிய நூல்களையும் வாங்கி முறித்து எரித்துப்போட்டார். ஆனால் கலியின் தோஷத்

தால அவை மீளவும் சில காலங்களில தலைகாட்டத் தொடங்கின. அவர்களும சிஷ்டர்களான பெரியோர்கள் கண்ணுற்றால கண்டிப்பார்களென்று பயப்பட்டு ஒளிவு மறைவாய தங்களுடைய கூட்டத்தினருக்கு அநுகூலமா யிருப்பவர்களுக்கே அததகைய பொய்நநூலகளைக் காட்டி வநதனர். எம்பெருமானார் நாசனததுக்கு அவாகள பெரிதும அனாததததைத ஏறபடுத்திவநதனர். பிள்ளைலோகா- சாரியர் காலத்தில அவர்களுடைய விபரீத ஒழுககங்களைக் கண்டித்து ஸதஸமபரதாயாாததஙகளை ஸ்தாபிகக எம் பெருமானுடைய ஆணையால ஸ்ரீவசனபூஷணம் என்ற திவய க்ரநதம் அவதரிததது.

பூர்வாகள் தாம் எழுதிய கரந்தஙகளில அடிககடி வலி யுறுததி அதிகாரி ஸவரூபததைத சிக்ஷித்து (தகுதியை வலி யுறுததி) வநதால சமபரதாயத்துக்கு ஆள் பறறுமற் போய விடுமென்று கருதி சரண்யனுடைய எம்பெருமானு டைய எளிமைபபணபுகளையேபரக்க எழுதியும உபதேசித் தும்போந்தனா. இடையிடையில அதிகாரி ஸவரூபத்தை யும் குறிப்பாகக காட்டியும சென்றனர். இதனை அறியா தார் எமபெருமானது எளிமைபோன்ற ப்ரபாவங்களையே பார்ததுத் தம் ஆத்மஸவரூபம் கெடும்படியான இழி செயலகளில நுழைநது அனாத்தப்பட்டுப் போனுர்கள்.

72. நானேதான் ஆயிடுக—வைகுந்தம் புகுவோன்

பகவானை ஆச்ரயிததவர்களானாலும ஸத்காரயோக் யர்களான அடியார்களை ஸஹவாஸத்துக்குத் தகுதி யற்றவர் என்று எப்படிக கூறலாம? "மத்பக்தஜந வாத் ஸல்யம்" என்று என்னைப் பற்றியவர்களிடம் தோஷ போகயராக இருக்க வேண்டுமென்று எம்பெருமானே தானே அருளிச்செய்து வைத்துள்ளான் அன்றோ என்று ஐயுறலாம. தோஷபோகயராக இருககவேணடும என்றால் அக்ருதயகரண (தகாதவறறைச செய்தல்), க்ருத்யாகரண (தகுவனவற்றைச் செய்யாதொழிதல) பகவதபசார பாக

வதாபசார நிஷித்தமான அநுஷ்டானங்களை போக்ய மாகக்கொள்ளவேண்டுமென்பது பொருளாகமாட்டாது. அவர்களை நிந்திக்கக்கூடாது என்பதுதான உட்பொருள். தோஷத்தை போக்யமாகக் கொள்வதற்கும் உண்மைப் பொருளை அறிந்துகொள்ளவேண்டும். பகவானை அண்டிய வர்கள நம்மிடம் இல்லாத குற்றங்களைப் பிறர் வாயக் கேட்டு அதனால மனம் கறுத்துத தோஷங்களை ஏறிட்டுத் தூஷணயான வசவுகளைப பொழிந்தாலும் அதனைத் தனக்கு அவர்கள் ஹிதம் செயததாகப் போக்யமாகக் கொள்ளவேண்டும், அவற்றை பகவத பாகவத விஷயங் களிடத்தில தெரிவிசகககூடாது. நமது பாபமே அது. "சங்கிப்பன வினையேன" எனபதாகக் கொண்டு அவவடி யார திருவுள்ளம கலங்கியதற்கு ஹேது நமது பூரவ கர்மமே என்று தம்மையே நிந்தித்துக்கொண்டு அவர் திருமுகம மலரும்படியாக அநுவர்த்திக்கவேண்டும்.

பெருமாள் பெரிய திருவோலக்கத்தில் தம்மை ஒரு காரணமுமின்றி மிகவும நிந்தனை செயத கந்தாடை தோழப்பரை அநுவர்த்தித்த நம்பிள்ளையைப் போலே யிருக்கவேண்டும். ஒருகாரணமுமின்றி நம்மை ஏசினார் என்று எ ரச்செயல செய்யாத அளவு மட்டுமன்றி அதனை போக்யமாகக் கொளவதுதான பக்த லக்ஷண மாகும். இத்தனை ஒழிய அக்ரமமான காரியங்களைச் செய்து அடாத அநீதிகளில ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு பொருள் காரணமாகவும போகம காரணமாகவும நிந்தனைகளைப் பண்ணித் திரியாநின்றாலும், "நீர் ஏது இயல்வாக நின்று லும அதுவே நம்மை ஆட்கொள்ளும்" என்று கூறிக் கொண்டு அவர்களை மகிழ்வித்துக் கொண்டு வாழ வேண்டுமென்று ஒருநாளும சொல்லப்படவில்லை.

முன்னோர் எது இயலவாக இருந்தாலும் ஆசார்ய வரணம பண்ணினபிறகு பயன வேறு கருதாதிருப்பவர் களைப பழைய இயலவுகளைக் கண்டு அலட்சியப்படுத்தாது

ஆதரிக்கவேண்டும் என்பதே சாஸ்த்ரங்களின் தேர்ந்த பொருளாகும்.

ஆதலால், ஸர்வோத்தாரகரான எம்பெருமானார் திருவடி ஸம்பந்தம் பெற்ற குரு பரம்பரையில் அந்வயித்த ஸதாசார்யனை அடைந்து பூர்வாபராதங்களுக்கு அநுதாபப்பட்டு அவரால் பஞ்சஸம்ஸ்காரங்களையும் பெற்று ஞான பக்தி விரக்தி வைராக்யங்களை வளர்த்துக்கொண்டு ஸதாசார ஸம்பத்தை உடையவனாகி உபாயத்தில் உறுதியுற்று உபேயமான பேற்றில் ஆர்த்தியை உடையவனே அதிகாரி புருஷன். அவனே வைகுந்தம் புகும் மண்ணவன் ஆகிறான்; வைகுந்த நீள்வாசல் அவனுக்காகத் திறந்திருக்கிறது.

முற்றிற்று

